SANDRA BROWN

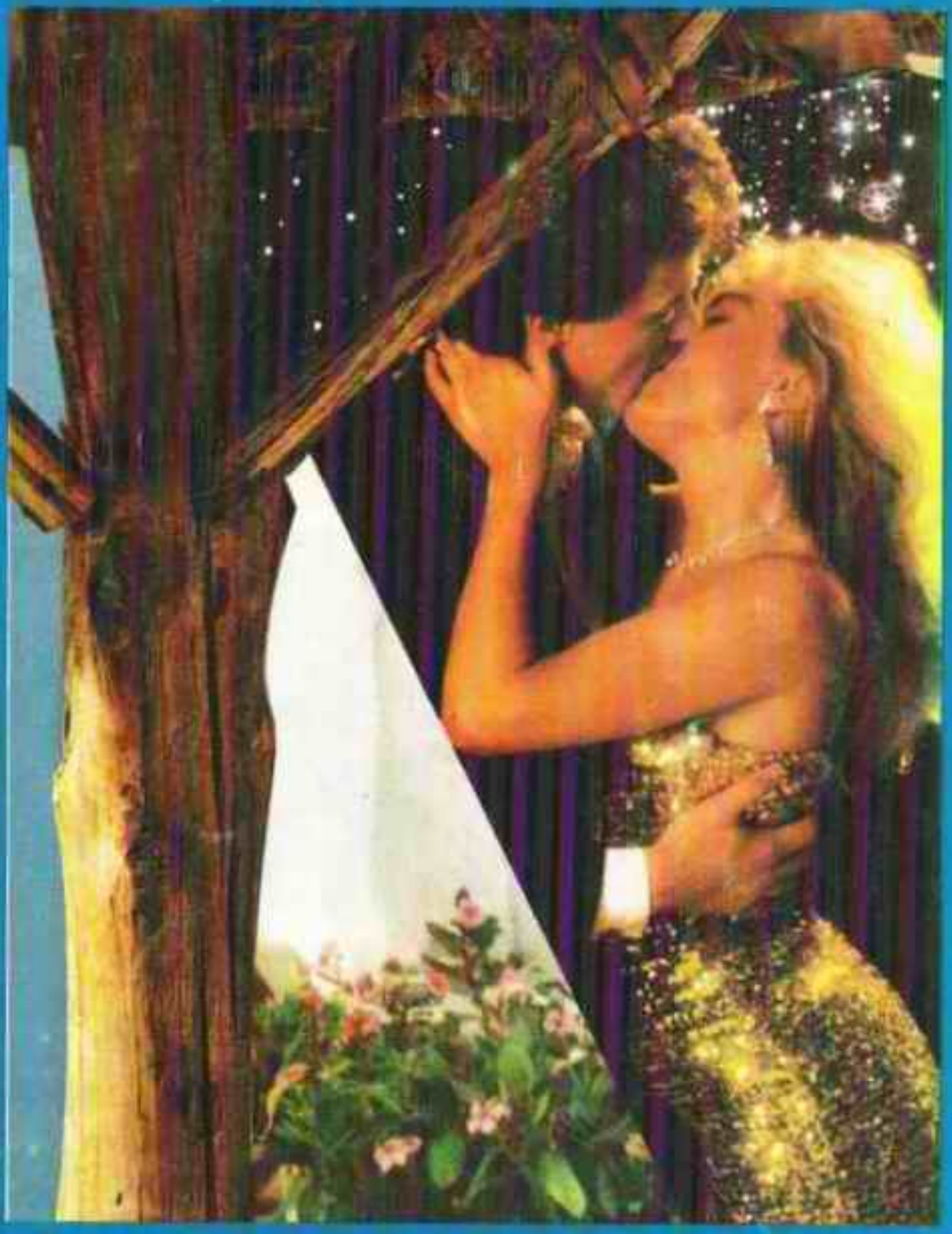

Noapte africană

SANDRA BROWN

•

NOAPTE AFRICANĂ

Coperta: *Victor Malanețchi*

ISSN: 0868-9791
© SANDRA J. BROWN, Cleveland, 1992

SANDRA BROWN

Noapte africană

traducere de
Ioana Movileanu

EuroDigest
1994

Unu

William Ward se trezea cu greu în hotelul „Diplomat" din Philadelphia. Ochii îi erau împăienjeniți și doar instinctiv își dădea seama că trebuie să fie destul de târziu, în orice caz trecut de primele ore ale dimineții. Pe pervazul ferestrei gângureau destul de zgomotos doi porumbei. După ce stabili cauzele trezirii, Willliam își aminti imediat unde se află. Da, orașul care se aude vuind dincolo de sticlele geamurilor e Philadelphia. Își aminti și cearta telefonică pe care o avusese cu sora lui, Eve, după ce constatase că treburile firmelor lor de aici sunt într-un haos de nedescris. Așa nu mai putea continua: firma trebuie ori condusă de cineva cu mână de fier, ori vândută. Însă pe stimata lui surioară și pe bezmeticul ei soț aceste lucruri pământești nu îi interesau. „William, faci cum vrei, noi nu ne amestecăm, pentru că nu ne pricepem." Sigur că da, nu se pricep, dar nevoie de bani au, iar el, William, trebuie să-și asume rolul de ocrotitor și mecenat al familiei, pe care îl deținuse tatăl lor până la moarte. Adică, fă bani, William, trimite-ni-i nouă și noi o să ne străduim cumva să-i

cheltuim în Europa asta, care pe tine nu te interesează. Da, va trebui să se sfătuiască cu unchiul Christopher şi să decidă într-un fel sau altul.

Altfel, va rămâne un om fără nici un căpătâi. Afacerile erau atât de încurcate şi filialele firmei se găseau în atât de multe oraşe, încât William călătorea mult şi adeseori, dimineaţa, îşi amintea cu greu oraşul în care se afla, hotelul în care se oprise. Acum cu oraşul şi hotelul era în regulă, dar nu şi-o mai amintea deloc pe fata pe care o adusese în cameră. Era unul dintre rarele cazuri când fetele plecau înainte ca el să se trezească.

Întinse mâna după pachetul de ţigări, dar acesta era gol. Îşi aruncă privirea spre cealaltă noptieră şi văzu scrumiera plină cu ţigări fumate doar pe jumătate, strivite, cu urme de ruj sidefiu pe filtru. Erau semnele lăsate de vizitatoarea nocturnă, pe care o uitase cu desăvârşire, de parcă nici n-ar fi fost. Într-un colţ al creierului îi stăruia un amănunt vag, nu-şi amintea bine despre ce este vorba: poate despre vreo particularitate a trupului fetei, poate de un cuvânt mai neobişnuit rostit de ea în treacăt. Însă, în afara acestui ceva vag şi fără nume, William nu-şi amintea absolut nimic despre ea. Va fi fost blondă, roşcată, brunetă? Nu, nu mai poate reconstitui nimic. Parcă ar fi fost un fir de păpădie

pe care-l ții în palmă, sufli peste el şi-l faci să dispară în imensitatea câmpiei.

Plecarea fetei nu şi-o putea explica decât într-un singur fel. La naiba! Fusese sigur că e nemăritată. De obicei, instinctiv, le simțea de la o poştă pe femeile măritate, aflate în căutare de aventuri de-o noapte sau de câteva ceasuri. Bestiile nu se mulțumesc cu ce au acasă şi îşi fac de lucru prin barurile hotelurilor unde se opresc de obicei oamenii de afaceri veniți din alte oraşe. Deci, aseară se înşelase, dacă stimată doamnă Nimeni îl părăsise după ce-i fumase toate țigările. De fapt, nu are importață. Această aventură, la fel ca multe altele din viața lui, nu va avea nici un fel de urmări. William zâmbi şi se uită la ceas: era trecut de 10. Ridică receptorul şi comandă cafea, suc de portocale şi țigări.

Da, afacerile trebuie în sfârşit limpezite. Eve şi Dominique trebuie să piceapă că aşa nu se mai poate continua. Cel mai bine ar fi să renunțe la partea leului, să le cedeze rețeaua de magazine şi să-şi păstreze compania de televiziune, deşi aceasta, în ultimul timp, devenise aproape falimentară. Simțea că mult timp nu o va mai putea face pe negustorul , lansându-se în tranzacții care mai de care mai riscante, numai pentru ca Eve şi Dominique să poată trăi ca-n paradis, călătorind prin lume în căutarea primăverii eterne şi semnând

cecuri fabuloase pe care el trebuia să le achite. Asta înseamnă să te înhami la jug fără să te doară capul. Ar cam fi timpul ca şi ei să se trezească la viaţă, să facă ceva, nu să lase totul pe umerii lui, suspectându-l în acelaşi timp de nepricepere sau de lipsă de loialitate. La urma urmei, dacă s-ar face partajul, surioara lui şi iubitul ei soţ şi-ar putea vinde partea de moştenire, care le-ar asigura milioane suficiente pentru tot restul vieţii. Pe când el ar trebui să muncească din greu pentru a repune pe picioare compania de televiziune, care pare a nu mai face faţă concurenţei.

Micul dejun îşi făcu apariţia în faţa lui William pe o măsuţă cu rotile, împinsă de o creatură mignonă, foarte simpatică.

— Mai doriţi ceva, domnule Ward? întrebă ea, parcă oferindu-şi serviciile sexuale. În timp ce întreba, trăgea cu coada ochiului la patul răvăşit şi la scrumiera care, prin urmele de ruj de pe capetele de ţigări, indica clar că pe aici trecuse o femeie.

— Nu, îi răspunse William şi o concedie cu un gest scurt, iritat de faptul că nu-şi mai aminteşte cum arăta vizitatoarea nocturnă.

Fata ieşi, William îşi turnă o ceaşcă de cafea şi îşi aprinse prima ţigară. Prin perdeaua cu perdelele trase, razele soarelui se strecurau cu mare greutate. Încăperea era cufundată într-un semiîntuneric

răcoros, deşi ferestrele erau închise: instalaţia de aer condiţionat funcţiona excelent.

Sorbind a doua ceaşcă de cafea, William constată că fumul uitării nu se împrăştie nicidecum. Nu-şi amintea decât că se certase serios cu Eve, trezind-o din somnul ei dulce de la Roma, unde binevoia să locuiască acum. Se enervase găsind la firmă încă un cec de două sute de mii de dolari, din care reieşea că Eve îşi cumpărase o casă. După un lung schimb de „amabilităţi" se înţeleseră că acesta este ultimul cec pe care William îl mai achită, înainte de a veni la Roma ca să pună la punct amănuntele partajului. Doamne, au ajuns să se certe de la bani şi încă de la distanţă! Nu s-au mai văzut de un an, de la înmormântare. Când s-a născut Eve, el, William avea cinci ani. Asta înseamnă că surioara a împlinit deja douăzeci şi trei, că nu mai este o fetiţă cu fundiţă, care se joacă cu păpuşile. Bine, bine, s-a măritat, şi-a întemeiat, adică, un cămin, iar el, la cei douăzeci şi opt de ani ai lui, n-a tras încă la un liman oarecare, încă n-a devenit un cap respectabil de familie. Poate că această stare de nehotărâre, această viaţă ca într-o sală de aşteptare, provine de la sfaturile unchiului Christopher când îl învăţa să joace golf. De fapt, Christopher Jackson nu le era rudă, ci doar un bun prieten de familie, militar de carieră, care cea mai mare parte a anului şi-o petrecea în

Europa, iar în State venea doar să-şi petreacă scurtele sale concedii. Pe atunci William nu avea decât treisprezece ani şi sfaturile unchiului Christopher i se imprimau în memorie de parcă ar fi fost cizelate cu un stilet ascuţit.

— Golfului trebuie să-i acorzi aceeaşi importanţă ca obiectelor pe care le studiezi la şcoală. De pildă, ca matematicii. Trebuie să înveţi să te aperi, băiete. Să ştii că majoritatea afacerilor se încheie pe terenurile de golf.

— Crezi că tot ce învăţ trebuie să aducă bani? îl întreba William.

— Fireşte, dacă vrei să ajungi un om de vază. Când eram de vârsta ta, voiam să mă fac actor de cinema. Însă mi-au venit minţile la cap din primele zile ale războiului şi m-am făcut ofiţer. Tatăl tău, de exemplu, visa să ajungă scriitor. Apoi s-a îndrăgostit de mama ta şi s-a apucat să tocească dreptul civil. Nici eu, ca ofiţer, nici el, ca avocat, nu avem motive să regretăm: am făcut carieră şi avem destui bani.

William a învăţat să joace golf, dar om de afaceri nu a ajuns decât de nevoie. După ce a absolvit Harvardul, s-a înscris la facultatea de filologie şi s-a specializat în jurnalistică. Însă n-a apucat să-şi practice meseria decât doi ani, la N.P.I., pentru că după moartea tatălui a trebuit să se ocupe de lucruri la care nu se pricepe. De-acum,

însă, gata! va prelua frânele companiei de televiziune, iar de restul moştenirii n-are decât să se ocupe Eve.

Urmele de ruj sidefiu de pe filtrele ţigărilor fumate până la jumătate îi treziră iarăşi curiozitatea. Oare cine să fi fost? Fusese prea beat, lucru rar la el, ca să-şi mai poată aduce aminte. Abia acum observă un capăt de hârtie ieşind de sub scrumieră. Trase încet de el şi se pomeni în palmă cu o filă smulsă dintr-o agendă, pe care era scris un număr de telefon, însoţit de precizarea: „Janet". „Oho! exclamă William în sinea lui. Şi-a lăsat coordonatele!" Asta însemna că are toate şansele să poată reface secvenţele din filmul rupt al nopţii. Formulă numărul.

— Da? Vocea femeii era neutră şi inexpresivă.

— Janet? Sunt William, de la „Diplomat".

— Şi ce vrei?

— Vreau să-mi cer scuze, nici nu mi-am dat seama când ai plecat. De fapt, nu-mi mai amintesc nimic.

— Ascultă, William, sunt sătulă de trucurile astea. Sunt prea banale. Dacă nu-ţi aminteşti nimic, e O.K.

— De ce-ai plecat?

— Ce era să fac, să mă uit la tine cum dormi?

— Ţi-am spus ceva urât? întrebă William, sperând într-un răspuns negativ.

La capătul celălalt al firului se auzi un oftat, urmat de câteva clipe de tăcere.

— Nu, spuse fata într-un târziu. Nimeni nu mi-a vorbit aşa de frumos.

— Adevărat? se bucură William. Atunci e-n regulă.

— Sigur că e în regulă. Totuşi, de ce m-ai sunat.

— Nu vrei să ne mai întâlnim?

— Ascultă, William, mămica ta nu ţi-a spus că numai prostituatele pot fi chemate prin telefon?

— Nu, râse William. Am avut norocul să fiu scutit de această doctrină. Şi nu cred că eşti prostituată.

Fata râse şi ea. Apoi spuse:

— Ei, dacă-i numai din neştiinţă, accept încă o întâlnire, pe trezie. Sunt la tine într-o jumătate de oră. William puse receptorul în furcă şi zâmbi. Avea la dispoziţie o jumătate de oră, suficient ca să apuce să facă un duş.

*

Abia când Janet intră, William şi-o aminti: şi aseară îl fascinase figura ei imobilă, ca o mască teribil de frumoasă.

— Bine-ai venit, micuţo! îi spuse el, întinzându-i o cupă cu şampanie.

— Bine te-am găsit, somnorosule! îi răspunse ea râzând şi aşezându-se pe canapea. M-ai chemat

ca să te mai culci o dată cu mine sau vrei să-ți verifici gusturile pe care le ai la beție în materie de femei?

— Chiar așa, recunoscu William. Voiam să văd cum arăți.

— Acum că m-ai văzut, zise fata, pot pleca?

— De ce atâta grabă?

— Știu eu?

— Astă noapte a fost chiar un rateu, nu-i așa?

— Nu, chiar aș zice că dimpotrivă. De aceea am venit.

— Avantajul va fi de partea mea, eu abia acum te voi descoperi, surâse William.

— Vrei? întrebă fata languros, dezbrăcându-se încet. Era fantastic de supla, ca o felină. Pieptul îi era aproape plat, dar micimea sânilor îi era compensată de sfârcurile enorme, ca niște fragi. Văzându-i privirea ațintită spre sâni, Janet îl întrebă.

— Ești dezamăgit?

— Nu, deloc, îi răspunse el, dându-și seama că acesta este amănuntul specific al trupului fetei, de care încercase în zadar să-și amintească.

— Unora le plac sânii mari.

— Iar eu cred că numai viteii au nevoie de uger. Corect?

— Corect, spuse Janet, trăgând de pe el pantalonii, sub care nu avea nimic.

El o prinse în braţe şi o culcă încet pe covorul moale, sărutându-i sânii mici, care fremătau ca frunzele mângâiate de vânt. Intră în ea încet-încet, simţindu-i căldura şi strânsoarea uşoară. Curând Janet se unduia sub el, gemând şi şoptind:

— Oh, William, ce bine e! Aşa, aşa! Eşti extraordinar! Doamne, nu mai pot!... Doamne, ce noroc am avut cu tine!...

Doi

Pentru toți redactorii şi funcționarii companiei de televiziune P.C.I. ziua de luni începuse ca de obicei. Pe fiecare birou, redactorii găsiră, ca de obicei, tabelele cu indicele de popularitate al emisiunilor pentru săptămâna precedentă. În acest fel, se asigura un clasament al secțiilor, deşi fiecare director de program ştia foarte bine că cifrele sale nu ar avea nici o şansă de a fi considerate satisfăcătoare dacă ar fi fost comparate cu cele similare de la marile concernuri de televiziune. Însă, în linii mari, lucrurile mergeau bine. Oficial directorul companiei era William Ward, care moştenise, ca patron, această funcție de la tatăl său, Ronald Ward. Bătrânul nu se pricepea deloc la televiziune şi de aceea lăsase toată grija companiei pe umerii directorului adjunct, Nathan Michell, un om deja destul de în vârstă, pe lângă care noutățile în domeniu treceau fulgerător, fără ca el să le remarce. Nathan Michell era un profesionist, dar unul de modă veche şi aşa arătau marea majoritate a programelor, printre care predominau cele neutre, lipsite de nerv şi inventivitate. Urmărind o astfel de emisiune,

telespectatorul nu putea spune decât că e bună, instructivă şi... cam atât.

Deci, lunea începuse ca de obicei şi primul semn teribil apăru pe la ora nouă, când un curier trecu pe la secretarele tuturor persoanelor importante din companie, lăsându-le o invitaţie cu următorul conţinut: „William Ward îi convoacă în sala de conferinţe, la ora 11,30 pe toţi directorii de programe."

Era într-adevăr un eveniment extraordinar, cum nu se mai întâmplase în decursul celor douăzeci de ani de existenţă a firmei! În toţi aceşti douăzeci de ani şedinţele cu directorii de programe avuseseră loc joia, sub preşedinţia permanentă a lui Nathan Michell. Şi acum dintr-o dată, ca din senin, prinţul moştenitor îşi aduce aminte că este directorul de fapt al P.C.I.-ului şi îi cheamă la ordine pe toţi şefii de sectoare, care, în acea clădire de treizeci şi două de etaje, se bucurau de autoritatea unor mici Dumnezei.

Fireşte, telefoanele zbârnâiau îndrăcite în biroul fiecăruia dintre directori, care, fireşte, încă nu sosiseră, cum se întâmpla în fiecare luni; deşi nu prea prosperă, compania plătea salarii grase celor cu funcţii importante, aşa că dumnealor se puteau distra. Educate de către şefii lor, în stilul lejer de lucru al acestora, de-abia îşi făceau apariţia secretarele despre care numai Dumnezeu ar fi

putut spune că sunt utile. De fapt, când le vedeai îmbrăcate ca nişte manechine şi frumuşele ca nişte păpuşici, îţi puteai da seama imediat de utilitatea lor.

De această dată nu se mai strânseră cu toate în imensul birou al lui Nathan Michell, care le servea drept loc de întrunire, întrucât directorul adjunct nu venea decât după-amiaza la studio. Se răspândiră ca potârnichile prin anticamerele lor şi începură să-şi caute şefii la nişte numere de telefon numai de ele ştiute.

Între timp, persoanele mai puţin influente, redactorii şi crainicii şuşoteau prin colţuri, presimţind adierea unui vânt proaspăt. Unora le-ar fi prins bine ceva schimbări, pentru că erau tineri şi voiau să răzbată spre celebritate. Altora însă rutina le convenea şi clătinau impeturbabili din cap, repetându-şi mereau aceeaşi propoziţie: „Foc de paie!" De fapt, în felul acesta îşi făceau singuri curaj, deoarece William Ward era un necunoscut pentru ei şi necunoscutul era întotdeauna primejdios.

Fetele de la computere fură amuzate de iniţiativa domnişoarei Graham, care, auzind de sosirea proprietarului, dăduse fuga acasă ca să se îmbrace într-o rochie mai şic. Domnişoara Graham avea cam treizeci şi cinci de ani şi fusese vecină câţiva ani cu familia Ward.

— Abia aştept să-l revăd! exclamă ea, întorcându-se în viteză îmbrăcată cu o rochie prea preţioasă chiar şi pentru un dineu. E genul meu la modul absolut.

Pe buzele domnişoarei Graham flutura un zâmbet misterios, ca şi cum numai ea ştia un lucru pe care nimeni n-avea să-l afle niciodată.

— Cum arată? E frumos? întrebau fetele care mai de care, de parcă acest lucru putea avea vreo importanţă.

Domnişoara Graham le făcu cu ochiul şi le arătă spre lifturile, din care, unul după altul, ieşeau directorii de programe cu expresii nonşalante, dar care totuşi nu le puteau ascunde îngrijorarea.

— Sunt sigură că o să fiţi toate înnebunite după el, le declară domnişoara Graham. Deşi e cam distant. William te orbeşte întotdeauna cu zâmbetul lui, care întotdeauna îi face pe oameni să se înşele. Crezi că îţi arată prietenie. Dar nimeni nu ajunge cu adevărat prietenul lui. Însă e omul succesului. Ceea ce alţii reuşesc după îndelungi eforturi, lui William îi izbuteşte parcă din senin. Dar după câtva timp începi să-ţi dai seama că nu ştii ce hram poartă, care-i adevărata lui părere despre tine. Adică, vreau să spun că nu pare a avea preferinţe, mai ales la femei. Şi-ţi face impresia că undeva, în adâncul sufletului, îi e absolut indiferent

totul, în afară de treaba de care tocmai s-a apucat şi pe care o duce la îndeplinire cu orice preţ.

— Sunt sigură că o să mă îndrăgostesc de el! declară una dintre fetele tinere.

— Şi eu sunt sigură! surâse cu viclenie domnişoara Graham. După cum arăţi, nici n-are cum să te remarce.

— Vrei să spui că-i fustangiu? întrebă altă fată.

— Cel mai mare din câţi s-au văzut, spuse triumfătoare domnişoara Graham. Apoi se întoarse spre cea care ţinea morţiş să se îndrăgostească. Vrei să-ţi descriu, în câteva cuvinte, ce fel de love-story vei avea cu el?

— Vreau, spuse aceasta, îmbujorându-se la faţă.

— Păi, o să dai din coadă în faţa lui şi o să pună ochii pe tine. Ei, o să începeţi să vă întâlniţi. Oh, o să fie extraordinar... la început. Să zicem, cam o lună. Apoi, într-o bună zi, o să vin la lucru şi o să te găsesc cu ochii plânşi. O să-mi născoceşti eterna poveste cu durerea de cap, dar în fiecare zi ochii îţi vor fi roşii de plâns.

— Asta-i tot? E chiar aşa de ticălos? întrebă amatoarea de îndrăgostit.

— Da, asta-i tot, încuviinţă domnişoara Graham. Dar de ce zici că-i ticălos? Nu, e un bărbat obişnuit, bogat, liber. Şi orice fată care-i place îi e pe plac. Pentru moment. Şi vei constata

că sunt grozav de multe asemenea momente, după cum nici despre fete nu s-ar utea zice că sunt puține.

*

La unsprezece și douăzeci toți cei convocați se adunară în sala de conferințe. Nu discutau decât în șoaptă lucruri neînsemnate, fără nici o legătură cu motivul care-i adusese acolo. La unsprezece treizeci, în sală își făcu apariția Nathan Michell. Zâmbindu-le părintește, le spuse:

— Bine v-am găsit, prieteni. Știu că v-ați bucurat cu toții aflând de faptul că proprietarul companiei noastre s-a decis să ocupe funcția de director adjunct care i se cuvine. Vom avea schimbări de personal și, desigur, destul de multe învoiri. Însă sunt sigur că nimeni nu pune la îndoială talentul și capacitatea organizatorică a fiecăruia dintre dumneavoastră.

În acest timp ușa se deschise și în sală își făcu apariția William Ward. Câțiva bătură sfioși din palme, dar ceva din privirile lui William îi făcu să se oprească. În ochii lui nu se zărea nici urmă din zâmbetul fermecător, pe care domnișoara Graham i-l lăudase atâta în sala computerelor.

Surâse cu o întârziere de câteva clipe și toți cei din sală se simțiră ca niște copii care au făcut o boacănă, dar au fost iertați în cele din urmă. Și totuși tăietura ca de laser a ochilor lui nu prevestea

vremuri tocmai liniştite. Şi de zâmbit zâmbea numai cu buzele, în timp ce ochii îi erau reci.

— Am făcut cunoştinţă cu activitatea companiei, începu calm William. Fiecare dintre dumneavoastră, luat separat, e un maestru în meseria lui. Dar părerea telespectatorilor este proastă.

Vorbi mult despre intenţiile de modificare a programelor, cu date şi cifre concrete, făcând apel la programele asemănătoare din Europa şi din Canada. Imediat îşi dădură seama cu toţii că nu au în faţă un amator, ci un specialist de înaltă clasă.

Sfârşind de vorbit, William îşi flutură iarăşi zâmbetul cu care putea câştiga orice bătălie.

— N-am intenţia să lucrez în vechiul stil. În vara aceasta am de gând să pun un accent deosebit pe serviciul de informaţii. Va trebui să creăm o echipă de excepţie, care să prezinte lupta care se va isca pentru alegerile în Senat. Iar acum, Nathan, n-ai vrea să mi-i prezinţi pe cei prezenţi?

Toţi se ridicară şi, trecând prin dreptul fiecăreia, William le strânse mâinile. Zâmbea amical, dar privirile îi erau reci, iar cuvintele cam de circumstanţă. Se vedea clar că se gândeşte la altceva.

*

William se gândea la convorbirea pe care o avusese în ziua precedentă cu generalul

Christopher Johnson, căruia îi împărtăşise planurile de reorganizare a companiei. Bătrânul fusese de acord că, într-adevăr, trebuie făcut ceva şi că William îşi poate găsi vocaţia apucându-se serios de treabă. După aceea discuţia alunecase pe nesimţite spre familie, spre relaţiile nu tocmai excelente cu Eve şi cu soţul ei.

— Tu de ce nu te însori, William? îl întrebase bătrânul general.

— N-am găsit încă fata potrivită! râsese el, dându-i răspunsul cel mai banal cu putinţă.

— Fereşte-te de banalitate, William, pentru că nu vei avea parte de o femeie veritabilă, aşa cum meriţi. Şi ştii de ce?

— De ce? se arătase interesat William.

— Pentru că femeile sunt banalitatea bărbaţilor de la distanţă! îi spusese, serios de această dată, generalul.

După ce strânse aproape treizeci de mâini, William ieşi, lăsându-i cu bătrânul Nathan Michell. Imediat ce uşa se închise în urma lui, sala de conferinţe se umplu de rumoarea vocilor. N-au decât să vorbească! De-acum n-o să aibă zile bune cu el, până când P.C.I.-ul nu va deveni cea mai bună companie locală de televiziune din Statele Unite. Cine vrea n-are decât să se înhame, cine nu - să renunţe şi să se apuce de pescuit!

În dreptul liftului William remarcă o fetişcană care i se băga în ochi. Era amatoarea de amorezat din sala computerelor. Făcându-se că nu-i observă avansurile mute, William trecu pe lângă ea şi intră în lift. Abia după ce uşile automate se închiseră, proprietarul companiei de televiziune îşi permise să surâdă din toată inima. Pe naiba banalitate, dacă a şi început să facă victime în rândurile personalului feminin!

Trei

Femeile simt banalitatea bărbaților de la distanțe astronomice. Și e imposibil de stabilit dacă această situație se datorește mirosului specific al banalității, care se va fi propagând precum undele electromagnetice, sau, dimpotrivă, performanțelor olfactive ale jumătății feminine a omenirii. Dar lucrurile sunt într-adevăr așa: viețuiește, pur și simplu, un băiat insipid, sălciu și lălâu în Ohio, iar cea care i-ar putea fi hărăzită, locuind la Boston, se simte cuprinsă de un plictis de moarte numai amintindu-și de el, numai privindu-i fotografia sau auzindu-i vocea la telefon. O vezi căscând pe biata fată, rostogolindu-se gemând pe patul ei mare cât un crucișător blindat și plângând în hohote. Însă nu sunt lacrimi de regrete, că, pasămite, iubitul îi era prea departe și nu se poate întâlni imediat cu el. Nu, sunt stropi amari de disperare, pentru că mai orice femeie tânără se simte o călătoare prin mocirla clisoasă a zilelor și nopților, în care i se afundă greoi picioarele frumoase și zvelte, iar ea le extrage anevoie, pentru a mai face încă un pas, la fel de orbecăit și lipsit de sens ca și precedentul...

Totuşi, tot femeile sunt cele care simt, de la distanţe şi mai mari, talentul, farmecul sau originalitatea unui bărbat. La drept vorbind, în asemenea cazuri pentru ele spaţiul, această dimensiune vastă a conştiinţei şi lumii noastre, încetează să mai existe, se pulverizează, pentru că femeia e în stare să-l hăituiască prin tot universul pe bărbatul acela, să sară din avion în tren, din tren în maşină, din maşină pe cămilă, de pe cămilă în barcă, să străbată munţi, oceane, stepe, gheţari, americi şi asii. europe şi antarctide - doar-doar va ajunge la timp, înainte ca alta, la fel de inventivă şi decisă ca ea, să fi pus stăpânire (e un fel de a spune) pe el (e un alt fel de a spune), să-l fi stors, mestecat, pisat, istovit, iubit, terminat... Însă, din nefericire, talentul, farmecul şi originalitatea masculină sunt la fel de rare ca şi familiile fericite, despre care un scriitor cu barbă ne spune că sunt fericite în acelaşi fel, în timp ce cuplurile nefericite sunt nefericite fiecare în felul lui. Cum naiba să nu urli în sinea ta, să nu-ţi muşti buzele şi să nu-ţi iei un câine pe lângă casă, când, de îndată ce ieşi în balcon şi te apleci peste balustradă, vezi o foială, o păducherie, o viermuială de cretini, platitudini şi imbecili care umplu redingote, costume, pantaloni, bocanci, pantofi şi sandale, taxiuri şi limuzine, trotuare şi restaurante?...

Asemenea gânduri o vizitau pe Mary mai ales în zilele toride de vară, când soarele părea că se topeşte şi se scurge pe pământ într-un şuvoi leneş şi lipicios, precum crema de ciocolată în reclamele televizate ale firmei „Mars". În zilele mai puțin călduroase, Mary avea opinii mai puțin westernizate, manifestate în atitudinea ei mai degrabă îngăduitoare decât disprețuitoare, în virtutea căreia miza pe un ton cumva protector față de acești nenorociți, pe care natura şi mamele lor i-au vrut şi i-au făcut bărbați. Mary nu se gândea că această permanentă pendulare a ei între „eu" şi „noi", aceste revendicări în numele tuturor femeilor din lume este într-un oarecare sens rezultatul evoluției istorice şi, ca orice teorie istorică, are un nume contabilicesc, „plata polițelor", adică se amplasează sub o firmă cu nimic mai inteligentă decât cea a vreunui restaurant de provincie, de bancă falimentară sau de cimitir de maşini. „Plata polițelor", adică, în termenii discursului ei enumerativ, încă un text lung şi plin de fiere, de umoare istoriceşte acumulată şi transformată în invectivă. Vedeți dumneavoastră, stimați gentlemeni, senatori şi academicieni, lorzi şi cosmonauți, fermieri şi baschetbalişti, pianişti şi porcari, rândaşi şi homosexuali, ne-ați călcat de atâtea secole, de atâtea milenii în picioare, ați făcut ce-ați vrut cu noi, ne-ați trântit în boscheți, ne-ați

însămânțat ca pe niște ogoare, ne-ați înscris pe lista acareturilor undeva între fântână și cireada de vite (în nici un caz mai sus!), ne-ați umilit, ne-ați acoperit sau dezgolit trupurile după cum bătea vântul moralei voastre, ne-ați silit să vă admirăm, aplaudăm, divinizăm, să ne așternem ca iarba sub trupurile voastre îngâmfate, biruitoare și transpirate, însă noi, tot de-atâtea sute, tot de-atâtea mii de ani, v-am simțit mereu prețul de nimic, v-am judecat tot timpul și pretutindeni la adevărata voastră valoare. Voi, într-o limbă, făceați moartea de genul feminin, noi inventăm altă limbă și masculinizam moartea. Și dragostea o masculinizam atunci când voi făceați haremuri din noi și ne puneați să ne agităm în fața voastră, dansând voluptuos, scuturându-ne sânii și fesele, în timp ce voi vă îndobitoceați cu bună știință, trăgând din narghilele voastre cât Statuia Libertății. Da, v-am știut întotdeauna prețul ridicol și, de fapt, stimați gentlemeni, nu noi dansam în fața voastră, ci voi, ca în palmă, vă dezvăluiați ticăloșia, slăbiciunile, obsesiile, infantilismul. Pentru că, la urma urmei, noi suntem cele care vă naștem, stimați gentlemeni...

Prinzând în obiectivul aparatului ei de fotografiat pe următorul orator, Mary fredona ușor un cântecel glumeț, în care, credea ea, se ilustra perfect mocirla asta numită existență: „Vae vae

cucu victus, Benedictis, Benedictis, toată viața e un strip-tease!". Plicticoasă, într-adevăr, ocupație! Mai ales vara, când toate ambasadele străine din Washington sunt veritabile pavilioane de expoziție, unde fațadele țărilor mari şi mici se tencuiesc cu cocteiluri care mai de care mai rafinate şi mai simandicoase. A fi ziarist şi a te ocupa de viața politică înseamnă a participa la ceva ca un turneu nesfârşit de tenis, cu meciuri de calificare, de baraj şi finale. Singura deosebire între acest „ceva" şi turneele de tenis e că la competițiile sportive numai învingătorilor li se înmânează cupa, pe când la ambasade fiecare este câştigător şi are parte de câte cupe de şampanie îi pofteşte inima. Ziariştii descurcăreți, printre care Mary se enumera cu mândrie, izbuteau să treacă pe la patru-cinci asemenea recepții pe zi, organizate de felurite ambasade cu nişte prilejuri obscure, pentru că mai toate țările mici se cred intrate în istoria universală datorită numeroaselor lor revoluții, prezentate Statelor Unite la modul eroic, patriotard, deşi probabil n-au însemnat mai mult decât nişte încăierări de negri prin înfundăturile Harlemului. Mary surprindea aici o oarecare semnificație estetică, pentru că aceste cocteiluri, ca şi arta, existau în sine şi pentru sine, parcă fără nici o intenție pragmatică. Cei mai mulți dintre invitați habar n-au în ce colț de hartă se află țara

respectivă, ceea ce totuşi nu-i împiedică să mănânce şi să bea cu fireasca înclinaţie spre risipă a oamenilor bogaţi. Mai ales la ambasadele africane şi arabe ziariştii sunt consideraţi ca nişte persoane foarte importante, dar totuşi de-ale casei, ceea ce face ca numeroşi colegi de breaslă să profite cu o neobrăzare nemaipomenită, dând peste cap solemnitatea dorită de gazde cu nişte combinaţii gangstereşti, cum ar fi whisky-ul amestecat cu şampanie sau icrele negre mâncate cu caşcaval. Pe la opt seara, urechile ziariştilor ard de obicei precum culoarea roşie a semaforului, iar pe la zece feţele unora se înverzesc, sărind peste galbenul de avertizare.

Blitzurile aparatelor de fotografiat răpăiau ca nişte mitraliere, deşi toţi reporterii ştiau că fotografiile lor vor lua de îndată drumul arhivelor sau al coşului de gunoi. E firesc să se întâmple aşa, pentru că presa americană nu este o vită, căreia îi poţi da orice fel de fân, cosit cine ştie pe unde. Nu, având în vedere delicateţea consumatorilor laptelui dat de blânda vietate, hrana acesteia trebuie mai întâi analizată în laborator, sortată, preparată, pasteurizată, apoi oferită în condiţii cât mai igienice bietei rumegătoare, care o înghite şi se miră la ce-i trebuie tubul digestiv, anticorpii şi papilele gustative, dacă selecţia nu-i mai cade în

grijă, iar certificatul de garanție a produsului este semnat şi parafat de specialişti.

Obiectivul minusculului aparat de fotografiat a lui Mary se ațînti asupra domnului Gentile, unul dintre diplomații importanți de la ambasada Italiei. Înfățişarea domnului Gentile putea servi drept argument perfect pentru rechizitoriul la adresa bărbaților, ale cărui ultime cuvinte Mary tocmai le rostea în gând. Scund, îndesat, pleşuv, buhăit, cu sticlele ochelarilor groase ca fundul unui pahar. Mary era absolut uluită că există țări care trimit asemenea oameni care să le reprezinte în Statele Unite. Domnul Gentile ar fi putut reprezenta Italia doar la o şuetă sau la o partidă de canastă. Buzele lui groase cât două radiere chinezeşti aveau totuşi reputația de a fi la locul prin care ies cele mai hazoase anecdote din colonia italiană. Jovialitatea mediteraneeană se întrupa caricatural în persoana acestui grăsan îngâmfat şi demagog. Acum vorbea cumva de sus, parcă scârbit de auditoriu. Toți ştiau pricina acestei atitudini: acum o lună, la o recepție dată la Casa Albă, domnul Gentile se gudurase pe lângă Bush, şoptindu-i la ureche o anecdotă, care, cu alt prilej, îl făcuse să se tăvălească de râs pe ataşatul militar francez. Însă Bush nu prinsese subtilitatea poantei şi nu râsese, fapt ce avusese consecințe de-a dreptul catastrofale pentru poporul american. Domnul Gentile declarase, într-un cerc

de prieteni, că această țară bogată și puternică trece printr-o criză de inteligență, dacă și-a putut alege drept președinte o asemenea scrumbie afumată ca Bush. În rest, cuvântarea diplomatului italian era gargară nepublicabilă nici măcar în presa analfabetă din Shri Lanka. Vorbind despre criza iugoslavă, ca purtător de cuvânt al unei țări vecine cu părțile beligerante, învălui expresia „nimic nou" într-un adevărat labirint de vorbărie. Până și reportofonul lui Mary păru molipsit de tâmpenia oratorului, pentru că începuse să huruie ca un tanc electronic, neprimind discursul pentru înregistrare.

După terminarea conferinței de presă, Mary trecu în sala de recepție, unde Giovani îi păstrase un loc lângă el. Acesta era, indiscutabil, cel mai înflăcărat admirator al lui Mary. Italian get-beget, venise de doi ani în State, după ce se căsătorise din dragoste cu o fetișcană din Houston, pe care o agățase în timp ce aceasta își făcea călătoria rituală la Veneția. Mary se vedea destul de des cu Giovani la aceleași recepții politice imbecile, la care venea și el aproape în fiecare după-amiază, în speranța că va găsi un subiect cât de cât interesant pentru fotografiile pe care „Irving Star" i le achiziționa din când în când, dar nu i le publica niciodată. De fapt, Giovani divorțase de curând și se pregătea să se întoarcă în Italia, deziluzionat de

„visul american", care nu întotdeauna devine realitate pentru macaronari. După primul pahar de şampanie, începu să-i facă lui Mary confidenţe la ureche.

— Am cunoscut-o întâmplător. De fapt, ea m-a cunoscut pe mine.

— Cum aşa? se miră Mary.

— Şedeam pe marginea unui bazin, în piaţa San Marco. Vine la mine şi mă întreabă, de parcă mi-ar fi cerut o informaţie turistică: „Domnule, nu ştiţi care-i numărul dumneavoastră de telefon?"

— Şi?

— Restul e cufundat în ceaţă. Ori de câte ori încerc să rememorez întâmplarea aceea fatală pentru mine, nu-mi pot aduce în minte nici măcar faţada catedralei.

Pe Mary o distra accentul cântat al italianului, vioiciunea cu care îşi povestea creşterea şi descreşterea pasiunii lui. Giovani continuă:

— Ziua de 14 iunie 1989 a rămas pe calendarul memoriei mele însemnată cu sânii rotunzi ai lui Jeniffer.

— Deci, i-ai dat numărul de telefon?

— N-a mai fost nevoie. M-a luat în primire şi nu m-a mai lăsat să scap până nu m-a cărat de partea asta a Atlanticului. Mi-a sucit capul în trei zile!

— Cum, ai trecut oceanul fără ca măcar s-o fi cunoscut ca lumea?

— Ba am cunoscut-o. Am cunoscut-o imediat foarte, foarte bine, pentru că nu venise în Italia ca să facă turism, ci pentru altceva.

— Da, recunoscu Mary. Există la noi practica asta, care a devenit chiar un sport național. Fetele se duc să-şi facă practica sexuală în Italia. Probabil că te-ai dovedit un profesor bun...

— Pe naiba! Am făcut şi eu ce am putut. Deşi n-aş zice că Jeniffer avea nevoie de meditații particulare. Ştia totul, poate chiar mai bine decât mine.

Mary îşi aminti entuziasmul lui Hillary, prietena ei cea mai bună, după cel dintâi voiaj inițiatic în Italia. După părerea lui Hillary, principala ocupație a italienilor este să sară din pat în pat şi să se împreuneze cu o frenezie demnă de celebritatea temperamentului lor. Şi într-adevăr, după această călătorie, Hillary se întorsese cu o asemenea aureolă de senzualitate, încât se bucura permanent de un succes imens la bărbații de toate vârstele şi condițiile sociale. Între timp, Giovani îşi continua peroraţia:

— Voi, americanii, nu aveți cum să înțelegeți atracția pe care mitul televizat al țării voastre îl exercită în tot restul lumii. Mitul ăsta m-a scos şi pe mine din minți. Jeniffer mi se părea

personificarea Americii: păr lung şi blond, linii regulate ale feţei, ochi mari şi verzi, înaltă şi suplă. Dintr-o dată mi s-a făcut lehamite de „Fiat-ul" meu costeliv, de cele două cămăruţe pe care le aveam închiriate într-un cartier plin de case de toleranţă, pentru care plăteam jumătate din leafa mea de profesor de engleză. Mi s-a urât într-o clipă de toţi mucoşii pe care îi învăţam limba voastră, de mamele lor proaste şi cu pretenţii de eleganţă, de taţii lor zgârciţi şi cu figuri de colonei scoşi la pensie. Poate că se trezise în mine copilul care dormea cândva cu harta Americii sub pernă, a cărei geografie o ştiam mai bine decât a ţării mele.

— Deci te-ai însurat cu America, nu cu Jeniffer! îl luă iarăşi Mary peste picior, sorbind o înghiţitură de gin cu gheaţă.

— Mi-am petrecut cu ea la Veneţia, continuă Giovani, *tri giorni stregati*, trei zile extraordinare, apoi ne-am căsătorit. Soră-mea Angelica spunea că l-am prins pe Dumnezeu de un picior şi că, neîndoielnic, norocul mi-a picat pentru că mama noastră, din cer, s-a rugat Fecioarei Maria ca să-mi schimbe viaţa în bine...

— Şi n-a fost aşa?

— N-a fost. N-a mers.

— Nepotrivire de caracter? râse Mary. Ştii, aşa se spune la procesele de divorţ, când de fapt e vorba de nepotrivirea la pat.

— Până la urmă am ajuns şi la asta, deşi în Italia n-aş zice că Jeniffer n-a fost mulţumită de mine.

— Atunci ce, nu-ţi prieşte fusul orar american?

— Nu de fus e vorba, spuse Giovani. Ştiu destul de bine englezeşte ca să fac un calambur. Problema e că vouă, americanilor, vă e frică de morţi.

— Ce?! ridică Mary mirată din sprâncene.

— Vezi tu, Jeniffer îmi spusese că tatăl ei e proprietarul unei întreprinderi mai puţin obişnuite, dar foarte rentabile. Nu a intrat în detalii şi nici eu nu i-am cerut amănunte, pentru că nu mă interesau. Jeniffer îmi plăcea şi asta îmi era suficient. Abia ajuns la faţa locului, am constatat că iubitul meu socru e antrepenor de pompe funebre...

— Brrr! făcu Mary.

— Da, aşa am făcut şi eu - Brrr! Apoi am încercat să mă autoîncurajez, spunându-mi că e o ocupaţie onorabilă, cu nimic mai prejos decât celelalte...

— Asta chiar că-i aşa. Şi morţii trebuie îngropaţi. Deci, trebuie să existe şi oameni care îşi asumă această, hai să-i zicem, misiune socială. Nu-i aşa?

— Ba da, însă e bine să locuieşti măcar la trei-patru străzi depărtare de întreprinderea în care îţi exerciţi această nobilă activitate. Pleci de la

lucru, intri într-un bar, dai două-trei porții zdravene de whisky peste cap şi te-ai detaşat cumva de obiectul sau obiectele muncii tale. Ai timp, astfel, să te rupi, să tragi o linie de demarcație între viața care te aşteaptă şi moartea, de pe teritoriul căreia tocmai ai plecat.

— Şi la voi nu era aşa? întrebă Mary.

— Nu-u, spuse Giovani alungind cuvintele. Trebuie să-ți mărturisesc că nu-i nici o plăcere să locuieşti la etaj, atunci când morții sunt depozitați şi ferchezuiți la parter. Ştii ce înseamnă să-ți umble morții prin vise?

— Giovani, eşti un superstițios! Te însori cu visul american şi te deranjează morții!

— Sigur că mă deranjează! Pe toți ar trebui să ne deranjeze, Până la înmormântare, visele celor răposați plutesc prin apropiere, fâlfâie din aripi ca nişte păsări. De aceea este bine ca morții să rămână acasă, să-i supravegheze cei dragi, care i-au iubit atunci când au fost vii. Dar, aşa cum am spus, vouă, americanilor, vă e frică de morți. De aceea îi încredințați altora şi în loc să-i înmormântați cu iubire, îi înmormântați cu bani. Cu bani mulți, asta am văzut cu ochii mei, pentru că iubitul meu socru câştiga excelent. Dar, vezi tu, eu, în fiecare noapte mă trezeam de câte zece ori, mi se părea că se opresc păsări pe pervazul ferestrei şi gânguresc înspre mine şi Jeniffer. Apoi îmi dădeam

seama că nu-i nici o pasăre şi că gânguritul auzit prin vis vine de la scările care scârţâiau sub paşii lui socru-meu, care cobora să le aplice cadavrelor tratamentul nocturn. Fiecărui mort îi făcea câte două injecţii, una în inimă, cealaltă în şale. Apoi îl auzeam urcând iarăşi scările şi intrând în apartamentul lui, vecin cu al nostru. Mi-l închipuiam cum se bagă în pat lângă nevastă-sa, cum o mângâie cu palmele reci, cum îi desface picioarele şi o posedă cu instrumentul lui reçe, excitat de atâta viaţă acolo, sus, în timp ce jos lăsase atâta moarte.

Pentru o clipă, Mary se cutremură la auzul acestei obsesii care nu se putea naşte decât într-o minte europeană. Morţi, injecţii, sex. Chiar că, în viziunea lui Giovani, America e o ţară a păcatului murdar, a plăcerilor morbide. Încercă s-o întoarcă în glumă:

— Vorbeşti de parcă dreptul la sex îl au numai oamenii cu ocupaţii diurne.

— Nu, spuse Giovani. Dar întotdeauna mi s-a părut că dragostea este incompatibilă cu moartea... Vezi tu, când iubeşti, vrei ca totul în jurul tău să fie tânăr, neatins de decreptitudine. ştii doar că, în cărţi şi în filmele mai tradiţionale, scenele de dragoste se consumă mai ales primăvara, într-o poiană luminată de lună, cu un izvor susurând prin apropiere...

— Cărțile pe care le-ai citit tu sunt prea vechi! râse Mary. Acum orice femeie ți-ar spune că preferă un apartament luxos, cu un pat elastic pe care să se poată desfășura. Obsesiile cu iarba verde şi luna plutind prin nori e una exclusiv masculină şi se datorează faptului că, închipuindu-se făcând dragoste, bărbații vor să fie întotdeauna deasupra. De aceea nu se gândesc la furnici, la vreascurile care se lipesc pe spatele bietei femei, la faptul că în natură, mai ales în poienițele noptatice, umblă roiuri de țânțari care au prostul obicei de a ateriza pe trupurile goale şi de a le pişca dureros.

Giovani privi îngândurat pe deasupra meselor, împrejurul cărora foiau invitații. Era clar că se simte străin în această atmosferă degajată, gălăgioasă.

— Poate că ai dreptate. Poate că mi-am amintit de dragostea în sânul naturii tocmai datorită pereților întreprinderii socrului meu. Nimic de zis: voi, americanii, vă depravați atât în industria vieții, cât şi în cea a morții. Totul e o chestiune de tehnică. Până şi camerele voastre mortuare de la parter semănau cu nişte studiouri cinematografice, în care cadravele jucau roluri de vedete. Ca pe platourile de filmare, şi acolo produsele cosmetice erau la loc de cinste, cele mai fine parfumuri şi spray-uri erau puse la bătaie ca să împrăştie

mirosul de descompunere. Totul era ca în viața artificială, de celuloid, ca la Hollywood, dacă vrei, cu singura diferență că vedeta nu se putea mișca pentru că, în mijlocul acestui furnicar tehnic miraculos, inima ei încetase să bată. Un mic defect și atâta tot. Datorită acestui defect, în fiecare zi, de la fereastra mea de la etaj, putea vedea câțiva concetățeni de-ai tăi avântându-se spre cimitir cu șaptezeci mile pe oră. Paiațe pudrate, cu buzele rujate, îmbarcate în automobile azurii...

— Vorbești de parcă voi, italienii, ați fi nemuritori...

— Nu, îi răspunse trist Giovani. Murim și noi, firește, dar drumul până la cimitir e cel mai lung și mai solemn drum al omului. Morbul vitezei s-a instaurat și în Italia, dar nu chiar așa...

— Bine, îl întrerupse Mary, să lăsăm asta. Tot nu mi-ai spus de ce te-ai despărțit de Jeniffer.

— Pentru că și pe ea, noaptea, o trezeau pașii lui taică-său. Se trezea și începea să mă îmbrățișeze și să mă sărute. Se urca pe mine și încerca să mă folosească drept instrument de tragere în țeapă, așa cum făcuse în Italia, așa cum făcea vampirul Dracula, într-un film care v-a scos din minți. Dar nu mă excita deloc. Sexul îmi rămânea la fel de veșted ca al chiriașilor vremelnici de la parter. Nu puteam face dragoste, având sufletele morților în casă.

— Înțeleg că America a divorțat de tine, nu tu de ea, observă Mary cu maliţiozitate.

— Da, Jeniffer mi-a cam dat cu şutul.

— Nu v-ați mai văzut de atunci?

— Ba da, o singură dată. Şi-a amintit şi ea de acele *tri giorni stregati* şi a vrut să salveze ce se mai putea salva. Dar, ca să-mi înfrângă vlăguirea, a ales confidența cea mai nepotrivită. Mi-a spus că frica mea de morți (asta înțelesese ea!) nu-i decât un moft. Astfel am aflat că, în perioadele de solicitări intense, micuța Jeniffer îşi ajută tăticul la ferchezuitul cadavrelor. Cu asta chiar că m-a dat gata! Aceste cuvinte au răsunat tocmai când începuse să fiarbă sângele în mine. Imediat tot trupul superb al iubitei mele soții mi s-a părut un sloi de gheață. S-a chinuit toată noaptea cu mine, mângâindu-mă cu buzele, cu sânii, dar nu m-a mai putut încălzi. Spre dimineață, s-a lăsat păgubaşă şi dusă a fost...

Mary se revolta interior: a dat în mintea fetelor bătrâne, dacă stă şi ascultă destăinuirile unui handicapat. Iar handicapatul o place cu siguranță, răsuflă din ce în ce mai întretăiat. „Acum o să-mi spună să mă culc cu el!" îşi zise Mary îngrijorată şi, ca să-i taie elanul, spuse:

— Giovani, cred că n-ar fi trebuit să faci abstracție de progresele psihiatriei. Ai nevoie de un consult.

— De un consult? se miră italianul. De o femeie am nevoie, nu de un consult. De altfel, rânji el cumva respingător, m-aş lăsa consultat de tine.

— Nu fi porc, Giovani! Ţi-am mai spus că sunt o puritană şi nu acord nimănui asemenea consultaţii.

— Nimănui? Niciodată?

— Da, nimănui şi niciodată! îi replică scurt Mary şi se pregăti să plece. Giovani veni în urma ei.

— Degeaba te ascunzi, Mary, îi spuse el din mers. Eşti la fel de singură ca şi mine. Pur şi simplu, nu iubeşti şi n-ai iubit încă pe nimeni.

— Lasă-mă-n pace! mai că urlă Mary la el, deschizând portiera maşinii şi urcând la volan.

— Nu, fă bine şi mă ascultă! insistă Giovani, ţinând portiera şi nelăsând-o să pornească. Te urmăresc de multă vreme şi ştiu ce spun. E o crimă ce faci. Toată fiinţa ta năzuieşte spre iubire, iradiază iubire, iar tu te porţi ca o călugăriţă franciscană. Crede-mă, eşti una din acele femei care devin frenetice în pat din prima clipă.

— Du-te la naiba! urlă Mary şi demară în viteză. Giovani apucă să dea drumul la timp portierei. Rămase singur şi părăsit în mijlocul parcării imense şi, privindu-l în oglinda retrovizoare, fetei i se făcu milă de el. Dar îşi continuă drumul spre redacţie. E un băiat bun şi atâta tot. Nu ea e cea hărăzită să-l vindece de obsesia pompelor funebre.

Patru

Doamne, ce insuportabilă e viața unei femei singure în blestematul acesta de Washington! Nimeni nu ştie că mai ales serile şi weekend-urile sunt coşmarurile femeilor tinere şi singure. În oraşul ăsta în care fiecare stradă, fiecare staţie de metrou, fiecare magazin sunt Shanghaiuri în miniatură, deci, în acest furnicar de lume, nu te-poţi pierde, nu te poţi salva de tine însăşi şi de propriile tale complexe. Peste tot eşti la vedere, privirile bărbaţilor te dezbracă, te răstignesc, te violentează, fac în jurul tău un pustiu, o Sahară, un deşert Gobi... Ia uitaţi-vă la ea, e ca un fir minuscul de nisip, nu se poate lipi de nici o dună! E-atât de tânără, e frumoasă şi totuşi... Bărbaţii singuri măcar pot să se îmbete sau să se ducă în Times-Square, la clădirea, pe a cărei faţadă se perindă literele mobile care te anunţă că eşti aşteptat la „Dance-hill" sau la „Taxi-girls" unde, de o parte şi de alta a uşilor, sunt afişate fotografii cu femei goale, cu sânii ascuţiţi ca nişte vârfuri de creion. Femeilor singure şi reci ca Mary nu le rămânea decât să-şi muşte pumnii. La drept vorbind, Mary nu era deloc sigură

că semenele ei sunt chinuite de aceleaşi dureri, însă pe ea singurătatea o speria de moarte. Toată viaţa fusese înconjurată de fiinţe de seama ei: la şcoală, la colegiu, la universitate. Şi toată viaţa nu-şi putuse reprima sălbăticia acumulată în casa lor respectabilă, nesuferit de respectabilă, din Lorensville: „Mary, o lady adevărată nu râde în societate! Mary, o domnişoară bine crescută nu plânge în public". Şi aşa, an de an, vacanţă de vacanţă, supusă parcă programului genetic şi educaţional al mamei ei, Mary rămăsese departe de visele şi iluziile vârstelor succesive, ratase chiar şi deflorarea, de povara căreia cele mai multe prietene ale ei scăpaseră încă din primii ani de colegiu. După ce tatăl ei se stinsese la fel de tăcut şi resemnat cum trăise, Mary se decisese să se desprindă de sub aripa depersonalizantă a mamei ei. Aşa a ajuns ziaristă aici, la Washington. Dar şi în acest oraş o urmărea silueta mamei, ţeapănă şi distantă, repetându-i cu voce monotonă fraze insipide, copiate parcă dintr-un manual medieval al bunelor maniere: „Mary, o lady adevărată nu fumează şi nu se sărută niciodată în faţa străinilor!"

Asta-i bună! Cu cine să se sărute? Poate cu Giovani? La adierea acestui gând, Mary se cutremură şi ieşi de sub duş. Răsuci robinetul şi se opri în dreptul oglinzii înalte cât peretele. Dindărătul granulelor de apă o privea o fată

frumoasă, cu ochii mari, cu părul ud căzându-i lin pe umeri ca o cascadă castanie. Sânii proeminenți, rotunzi, erau despărțiți de o cărăruie amețitoare care aluneca prăpăstios, de-a lungul abdomenului şi se afunda în cârlionții aproape blonzi, parcă înrourați, continuându-şi apoi căderea de-a lungul picioarelor zvelte. De o parte şi de alta a acestei cărări, se află ea, trupul şi sufletul ei, şi încă nimeni nu a păşit cu buzele pe povârnişul potecii, ca să trezească la viață crângul primăvăratic de la jumătatea căii. Mary îşi coborî degetul printre sâni, ca şi cum ar fi tras o linie apăsată cu un creion imaginar. Degeaba, nu clocotea nimic în ea. Şi dacă, timp de atâția ani, de-a lungul acestei poteci, nu a tresărit feminitatea, probabil că nici nu va mai tresări vreodată. De fapt, e clar că din această pricină e atât de sălbatică şi aproape androgină. Cel mai târziu la optsprezece ani, majoritatea fetişcanelor s-au şi culcat deja cu nişte băieți după care nu sunt deloc moarte. O fac din curiozitate elementară şi dintr-o atracție sexuală firească, atracție pe care ea, Mary, nu a încercat-o niciodată cu adevărat. În ultimul timp ajunsese chiar să creadă că aşa ceva nu există, că totul nu e decât o invenție, pentru ca lumea să aibă un motiv de a le face pe femei să umble după bărbați şi invers. „ Nu există viață personală", conchise Mary,

înfăşurându-se în halatul de baie şi ducându-se la computerul la care îşi scria articolele.

Peste câteva minute, la adresa societăţii americane, se mai închega încă un rechizitoriu semnat „Mary Baker".

*

Toată şcoala le cunoştea sub denumirea generică de „Clanul Peters" pentru că erau toate foste eleve ale domnişoarei Peters şi pentru că aveau capetele împuiate cu o mulţime de lucruri fără legătură cu programa şcolară. În plus, directoarea era convinsă că toate cunoştinţele „Clanului Peters" sunt cât se poate de dăunătoare pentru minţile sensibile ale acestor adolescente năbădăioase şi bătăuşe, pe care băieţii le ocoleau de la mare distanţă. Într-adevăr, chiar şi la cea mai sumară examinare, s-ar fi descoperit că fetele aveau informaţii amănunţite despre perioada prohibiţiei şi Mussolini, despre Mata Hari şi pictorii Renaşterii italiene, despre avantajul loţiunilor şi infuziilor de spori de plante faţă de săpunul şi apa obişnuită, cuvântul „pubertate" nu era nicidecum o noutate pentru ele, ştiau cine a fost Einstein şi cu ce s-a ocupat el, ştiau cu ce argumente combat ateiştii autenticitatea textului Bibliei, însă nici una dintre ele n-ar fi putut să indice cu precizie anul Războiului de Independenţă sau capitala Suediei. performanţele întregului clan

în domeniu ştiinţelor exacte se rezumau la socotitul pe degete cu mare aproximaţie şi dificultate. Asta pentru că domnişoara Peters manifesta un dispreţ nedisimulat faţă de ştiinţele exacte, încercând să le cultive gustul elevelor sale pentru cele mai năstruşnice forme de artă şi enciclopedism aberant.

— Arta e mai importantă decât ştiinţa, le spunea adeseori. N-aş putea să vă spun de ce, dar lumea n-ar fi evoluat deloc fără artă. Deci, arta este pe primul loc, religia pe cel de-al doilea şi abia la urmă, dacă mai avem timp şi chef, ne referim şi la ştiinţele naturii.

Timp şi chef pentru ştiinţele naturii Miss Peters nu prea avea, iar religia o împletea într-un chip absolut original cu arta, părând a nu observa că fetele crescuseră, că sânii li se rotunjiseră şi că, în muzeu, problemele estetice le interesau mult mai puţin decât imaginea reprezentată.

Odată, la muzeu, Keith îi şoptise lui Mary:

— Rămâi în urmă. Vreau să-ţi arăt ceva.

Miss Peters se îndepărtă cu restul clanului, gesticulând şi dând explicaţii entuziaste, iar Keith îi şopti la ureche lui Mray, de parcă i-ar fi destăinuit un secret de care nu mai trebuia să afle nimeni:

— În sala de alături e expusă statuia unui zeu grec. E gol din cap până-n picioare. Hai să ne dăm mai aproape ca să-i privim chestia.

Se furişară amândouă pe uşă şi, în sala nesupravegheată, stătură mult timp mute de uimire în faţa statuii zeului Apollo. Keith avu chiar curajul să-i atingă ţurţurul de marmură şlefuită aflat la locul unde, în picturi, Adam şi Eva purtau câte o frunză de măslin.

Primele lor obsesii sexuale îşi găsiră astfel, pentru întâia oară, materializarea în marmură. apoi, tot în urma unei isprăvi a domnişoarei Peters, care netam-nesam le vorbise despre cel mai frumos bărbat al religiei catolice, Keith şi Mary citeau cu înfrigurare rândurile din *Enciclopedia Britanică* despre sfântul mucenic Sebastina:

„Când arcaşii l-au lăsat să moară, o femeie credincioasă, Irina, a avenit şi i-a luat trupul ca să-l îngroape, dar, văzând că trăieşte, l-a dus la ea acasă şi s-a apucat să-i tămăduiască rănile. Făcându-se bine, Sebastian se grăbi din nou să i se înfăţişeze împăratului. Acesta porunci să fie legat şi bătut până când îşi va da sufletul. Tânărul şi frumosul oştean Sebastian era eroul preferat al picturii creştine. De obicei, este zugrăvit gol, străpuns de săgeţi. Din rănile grave, dar nu mortale, îi curge sângele".

Datorită manierei didactice a domnişoarei Peters, clanul evolua spre un interes sexual total. Citeau pe sub mână cărţile Emmanuellei Arsa, pentru că, spre sfârşitul cursului superior,

ajunseseră să ştie destul de bine franţuzeşte. Se înfiorau, deslușind gândurile statuii feminine dintr-o povestire:

„Sunt sublimă: pubisul negru de pe trupul meu alb păstrează urmele lăsate de palmele aspre, bătătorite ale păstorilor, iar fesele mele rotunde mustesc de aromatul iubirii lor nocturne. Toată ziua, neputându-se îndepărta de turmele lor, îşi ţin penisurile în mâini, reprimându-şi dorinţa şi gândindu-se la mine. După apusul soarelui, îmi cuprind pe la spate sânii cu braţele lor păroase, mi-i mângâie şi îmi muşcă umerii. Îşi lipesc abdomenul de şoldurile mele. Adâncitura poroasă dintre fesele mele primeşte seva lor bărbătească. Unul câte unul, toată noaptea, vin cu toţii la mine. Supunerea mea tăcută le justifică aşteptările. Inima mea nu bate ca să le tulbure monologul. Nu le cer nimic din ceea ce le-ar putea pretinde o femeie sau o femelă. De aceea nu-şi pot dori o amantă mai bună decât mine".

Keith dovedise atâta hărnicie şi putere de studiu în această îndeletnicire insuflată de fosta lor învăţătoare, încât fusese prima care scăpase de pacostea virginităţii. Imediat după eveniment i se destăinuise lui Mary:

— Ştii, am făcut-o cu Allan...

— Ce-ai făcut?

— Pricepi tu şi singură.

— Keith, vrei să zici că?...

— Da, da. M-a cam durut şi n-am simţit cine ştie ce plăcere. Dar pe urmă Allan m-a făcut altfel să termin.

— Cum altfel? o întrebase, uluită, Mary.

— S-a lăsat mai jos, m-a sărutat acolo şi m-a gâdilat cu limba până am terminat.

Cutremurată de confidenţa prietenei sale, îngrozită de anormalitatea situaţiei descrise, Mary plânsese amarnic câteva zile în şir, de parcă ea ar fi fost cea defloratã şi îşi dădea seama de ireversibilitatea pierderii. Avu chiar câteva coşmaruri, din care nu reţinea decât o bărbie bărbătească, nerasă de două zile, care îşi făcea loc între coapsele ei şi o zgâria dureros. De atunci începu să-şi spună că, într-adevăr, e o puritană şi o frigidă. Momentul era cu puţin timp după ce împlinise şaisprezece ani.

Cinci

Bătrânul general era un om foarte simpatic. Nu făcuse nazuri atunci când Mary îl contactase la telefon pentru a aranja cu el un interviu în privința situației din Jugoslavia. Chiar dacă moşul e tras pe linie moartă, nu trebuie totuşi uitat că a ieşit la pensie din funcția de comandant suprem al trupelor NATO din Europa. Măcar teoretic trebuie să ştie o mulțime de lucruri şi, tot măcar teoretic, Mary ar trebui să se dovedească suficient de abilă ca să-i smulgă câteva fraze bune pentru tipar. Asta pentru stimatul ei redactor şef, un homo, care nu-şi ascundea deloc apucăturile de cocotă masculină, i-a căşunat să le prezinte americanilor mai pe larg acest război greu de înțeles pentru cei care nu văd din el decât scurte crâmpeie televizate, între două programe distractive sau pachete de reclame, care vor să te convingă că, dacă tot locuieşti în sânul celei mai mari societăți de consum din lume, trebuie să sugi zdravăn de la respectivul sân, să sugi până rămâi fără un cent în cont.

Generalul trăia singur în casa lui izolată de marginea urbei. Ochii lui de un albastru spălăcit şi

aproape azuriu păreau două petice de cer primăvăratic, reflectate în apa unei piscine. Nu avea nimic cazon în ținuta lui casnică și ceea ce se vedea de la prima clipă era foarte mobil pentru vârsta lui și foarte vorbăreț.

— Ah, pensia, pensia! repeta el, rostind cuvintele cu un fel de voluptate, cu plăcerea firească a oamenilor comunicativi, nevoiți mai tot timpul să tacă și cărora, atunci când își găsesc un conlocutor, le face plăcere însuși actul mecanic al vorbirii, extragerea sunetelor de pe coardele vocale și rostirea lor. Probabil că și dumitale ți se pare că pensionarii sunt cei mai fericiți oameni din lume. Nici tu griji, nici tu zbateri pentru problemele vieții, doar încercarea de amânare a morții, doar plimbări igienice în natură și voiajuri de plăcere prin toată lumea, în funcție de schimbarea anotimpurilor. Ei bine, stimată domnișoară, află că ai în față un om recalificat cu totul de câțiva ani. Din militar de carieră, am devenit cititor de carieră. Cea mai grea și mai fascinantă meserie: Pascal, Bacon, Dostoievski. L-ai citit pe Dostoievski, domnișoară Baker?

— L-am citit, dar, sinceră să fiu, cam superficial.

— Da, boala secolului - superficialitatea! pufni generalul. Nu mai avem timp de nimic temeinic. Mai treacă-meargă dacă ar fi vorba despre

literatura secolului nostru, care pare scrisă pentru cititorul grăbit, neatent. Dar vechii... vechii scriau pentru o lume aşezată, capabilă să judece cu mintea ei, nu cu televizorul. Cred că America e caricatura vieţii intense, un bâlci urcat pe patru roţi, aflat veşnic în mişcare, deşi nimeni n-ar putea spune că are o ţintă. America e o prostituată deşănţată, dar n-are putere ca Sonia Marmeladova, eroina lui Dostoievski, să-l caute şi să-l găsească pe Cristos. În această lume isterizată de viteză, bani şi sex, nu mai e loc pentru ideea fantastică de a opri clipa în loc numai pentru că e minunată. Cei vechi meditau adesea la om, la suflet, la rostul lui pe pământ. Însuşi Dostoievski spunea într-un loc că nici chiar ştiinţa n-ar putea rezista fără frumuseţe, pentru că s-ar transforma în simplă mitocănie.

— Mă surprindeţi, generale, replică Mary. Mă aşteptam să întâlnesc un om dur, de oţel, pentru că aşa îmi închipuiam că trebuie să fie persoana care a avut sub comanda ei cea mai teribilă forţă armată a omenirii. Însă dumneavoastră sunteţi un liric care, precum Micul Prinţ al lui Exupery, s-ar muta mai degrabă pe o planetă cu trandafiri, decât să distrugă ceva cu tunurile şi cu tancurile sale.

— Nu eu sunt liric, domnişoară Baker, vârsta mea e lirică. Însă, în privinţa armatelor pe care le-am comandat, vă înşelaţi. Ele sunt o forţă

capabilă doar să nu facă nimic. Firește, pe când eram încă epic, activ adică, n-aveam timp să mă gândesc la toate acestea. Eram omul doctrinei militare americane, credeam că am sub control totul: și pacea, și războiul. Abia mult mai târziu am înțeles că numai moartea poate fi comandată, nu și viața. Chiar dacă vei crede că sunt pe cale să mă spulber din pricina sclerozei, în pofida ideii de interviu, pentru care ai venit aici, îți voi spune că, pur și simplu, războaiele nu mă interesează.

— Ca să fiu sinceră, recunoscu Mary, nici pe mine nu mă interesează. Am venit la dumneavoastră numai pentru că așa a vrut redactorul șef.

— Iar eu am acceptat ideea interviului, pe care nu aveam de gând să-l dau, numai din pricina singurătății și a catifelei.

— A catifelei? întrebă, mirată, Mary.

— Da, a catifelei din vocea dumitale, pe care nici măcar cablul telefonic nu o poate metaliza. O asemenea voce ar trebui să răsune de pe casetele înregistrate cu basmele lui Andersen, fabricate special pentru copiii orbi sau pentru cei care nu știu încă să citească. I-ar face fericiți și și-ar imagina că ascultă o zână bună, îmbrăcată în alb și foarte doritoare să zboare pe aripile vântului.

— Generale, mă faceți să roșesc!

— Nu, nu! sări bătrânelul de la locul lui. Şi copiilor iugoslavi le-ar plăcea să te asculte. Dar ei, sărmanii, nu ştiu englezeşte şi întotdeauna zânele bune vorbesc în limba maternă a copilului.

— Vedeți, îmi vorbiți de copiii iugoslavi, dar evitați comentariul politic.

— Nu-l evit deloc, spuse generalul. Dar n-am chef să ajungă în ziarul dumitale. Hai să nu întinăm această frumoasă întâlnire cu intenții pragmatice. O.K.?

— O.K., răspunse Mary punându-şi reportofonul la loc în poşetă. La drept vorbind, ea îşi făcuse datoria. Venise, stătuse de vorbă cu generalul şi nu era vina ei dacă bătrânul nu voise un dialog jurnalistic tradițional, care să poată fi tipărit sub un titlu cu litere de o şchioapă.

— Cred, continuă generalul, că iugoslavii au ajuns în situația asta pentru că n-au înghițit suficient comunism. Sârbul sau croatul de rând n-a atins nici pe departe parametrii lui „homo sovieticus". O anumită libertate a existat la ei întotdeauna, ceea ce e întru totul firesc pentru națiunile tinere. Vezi dumneata, Mary, noi, americanii, ne considerăm o națiune tânără, deşi teribilul nostru amestec rasial nu prea ne-ar îngădui să ne declarăm națiune. Însă iugoslavii sunt mai tineri decât noi. Sunt, poate, o națiune, dar una creată artificial. De fapt, doar li s-a părut că sunt o

națiune și singura susținere a acestei păreri a fost comunitatea de hartă. Iar harta nu e decât un desen, nimic mai mult, un desen care poate insufla isterie și solemnitate, dar care, din această pricină, nu e mai puțin convențional. Harta e o bancnotă fără acoperire în aur. Națiunea fără bogăție națională e o caricatură fetișizantă. Luxul de a fi națiuni și-l pot permite doar popoarele bogate. În țările sărace, dimpotrivă, conștiința națională se fărâmițează în doctrine de grup, în ideologii, despre care până și Marx spunea că sunt forme de conștiință falsă. Aceste doctrine, desfoliate de frazeologie, se reduc, în ultimă instanță la acapararea predilectă a unei părți cât mai mari din mica avuție națională. N-ai observat că cele mai multe lovituri de stat au loc în țările sărace?

— Ba da, spuse Mary, dar credeam că motivele sunt politice.

— Draga mea, înseamnă că încă n-ai învățat cel mai banal principiu, pe care au început să-l vehiculeze până și cercurile diplomatice: „Crizele politice sunt provocate de cele economice, iar cele economice - de cele politice".

— E, într-adevăr, o frază inteligentă, recunoscu Mary zâmbind ironic. O logică în alb-negru, demnă de gradul de inteligență al așa numitelor cercuri diplomatice...

— Sesizez ironia şi mă bucur! sări iarăşi generalul de la locul lui. Într-adevăr, gradul de prostie pe milimetrul pătrat e mai mare în diplomaţie decât chiar în filmele erotice fabricate la Hollywood. Pentru ca să continui pe acelaşi ton, am să-ţi spun că situaţia din fosta Iugoslavie e dezastruoasă, pentru că bieţii oameni de acolo au rămas fără Tito şi nu mai pot zbura!

— Cum aşa? întrebă Mary, neînţelegând poanta.

— Foarte simplu, îi răspunse generalul zâmbind. Sub dictatură, oamenii sunt capabili să se însufleţească foarte uşor, aşa că nici zborul nu mai este o problemă pentru ei. Se zice că soldaţii unui dictator sud-american au fost întrebaţi odată: „Ce-aţi face, dacă dictatorul vostru, pe care-l idolatrizaţi, v-ar ordona să zburaţi?". Ştii ce-au răspuns soldaţii? Nu? „Am da din mâini şi am zbura, chiar dacă nu ne-am înălţa până prea sus!".

Mary zâmbi iarăşi. Bătrânelul îi plăcea nespus şi nu regreta deloc faptul că nu se va întoarce de la el cu un interviu. Simţea că nu e vorba de o simplă întâlnire între doi străini şi că acest om mărunţel, vioi şi singur va avea de jucat un rol important în viaţa ei. În acest timp, generalul turuia, neobosit, mai departe:

— De fapt, noi doar ne închipuim că putem ironiza istoria. N-o fac deloc pe istoricul, pentru că

asta ar însemna s-o fac pe profetul. Nu înțelegi? întrebă el văzând nedumerirea lui Mary. E foarte simplu: Kant a spus că istoricul e un profet care profețește îndărăt. Deci, râse bătrânul, dacă am început să fiu mai deștept decât *Enciclopedia Britanică*, să continui. Hegel vorbea despre ironia vulcanică a istoriei, pe care n-au reușit s-o evite decât câteva personalități. Cioburile noastre de inteligență sunt un nimic, un zero absolut, dacă le comparăm cu umorul gigantic, sub semnul căruia se află așa-zisa evoluție istorică. Toată istoria a fost și este o continuă luare peste picior a bunului simț. Eforturile marilor personalități, ale națiunilor chiar, ori au pierit fără urmă, rămânând neconsemnate în istorie, ori au dus la cu totul alte rezultate decât cele scontate. Conștiința curentă și orgoliul nostru actual ne fac să ne închipuim Statele Unite ca pe un organism viu și unitar, care are un cuvânt greu de spus în istorie. Nimic mai fals! Această Americă ficțională care vrea să instaureze dreptatea în lume se va pomeni în postura unui judecător sever, la apariția căruia în sala istoriei absolut toți : inculpatul, acuzatorul, jurații, avocații, publicul - absolut toți se vor umfla de râs. Dar asta n-ai cum să i-o explici domnului Smith de la benzinărie, care își bea istorica lui bere privind la televizor mersul lumii.

— Sunt de acord că există un orgoliu american vecin cu prostia, spuse Mary. Până şi cel mai tâmpit cetățean de-al nostru se crede mai deştept decât întreaga Asie şi Africă la un loc, şi asta pentru simplul motiv că e american.

— Ei, aici o parte din vină o are şi această Asie şi Africă. Şi unul dintre semnele de subdezvoltare îl reprezintă flatarea oricărei secături americane. Dar nu trebuie să ne îmbătăm cu apă rece. În cazul unei intervenții americane în fosta Jugoslavie, nimeni nu trebuie să-şi închipuie că nişte vlăjgani de-ai noştri, roind deasupra Balcanilor la zece mii de picioare altitudine, îşi vor putea deşerta avioanele de bombe, întorcându-se apoi vii şi nevătămați în brațele starletelor lor. Nu, domnişoară Baker, prefer să nu mă gândesc la consecințele unei astfel de intervenții, chiar dacă Americii îi place să-şi aclame eroii.

— Care eroi? interveni Mary. Acum, în secolul nostru sătul şi deşănțat, locul eroismului l-a luat confortul. Cât priveşte eroismul american, acesta e o ficțiune, gen Rambo sau Soldatul Universal, care creează un păgubos mit al invincibilității.

— Aşa e, recunoscu generalul. Tocmai de aceea n-am vrut să-mi spun la modul serios părerea despre conflictul iugoslav. De fapt, cred că toată tevatura care se face la noi e doar un foc de

paie şi nimeni n-are de gând să-şi bage nasul într-o oală străină, care, pe deasupra, e şi atât de departe.

— Bine, dar mor oameni, suferă femei şi copii. Convoaiele cu ajutoare umanitare nu sunt lăsate să ajungă la destinaţie.

— În privinţa copiilor, spuse generalul, am anumite planuri. Dar chiar punând problema în aceşti termeni, sunt cel puţin cincizeci de locuri în lume, unde situaţia nu-i mai bună. Jugoslavia nu-i un focar de război diferit de celelalte. Mai mult decât sângele şi durerea, în conştiinţa societăţii noastre mediatizate se insinuează cuvintele. Aş zice chiar că Jugoslavia e un tipic şi foarte primejdios focar de cuvinte. Sângele şi durerea nu mai pot fi înţelese când intră în funcţiune uriaşa maşină de produs fraze. Nu mi s-a întâmplat vreodată să vorbesc cu un om politic grec, albanez, sau să zicem zairez, fără ca acesta să-mi împuie capul până la imbecilizare cu fraze despre marele rol pe care-l are de jucat în arena internaţională Grecia, Albania sau Zairul. Sper că ai observat că imnurile ţărilor mici sunt cele mai lungi şi au tonalitatea cea mai belicoasă. O să vezi că nici Bosnia sau Croaţia, atunci când îşi vor crea imnurile naţionale, nu vor face excepţie de la această regulă.

Mary îl asculta cu încântare pe bătrân. Se gândea că, în această ţară imensă, există atât de

puțini oameni care au într-adevăr ceva de spus și că aceşti oameni ştiu foarte bine că, spre a fi înțeleşi, au nevoie de un anumit public, gata să arunce o privire şi în propriul lui suflet. Fără aceasta, alunecăm doar peste cuvinte, având iluzia instantanee a înțelegerii, când, de fapt, vorbirea şi ascultarea se transformă în simple îndeletniciri cotidiene, cum ar fi conducerea maşinii, fumatul sau ritualul meselor zilnice.

— În ultimă instanță, continuă generalul, totul e o ceartă de cuvinte. Să luăm, de pildă, ecologia, care este o reacție ce se vrea de bun simț la secolul nostru tehnocrat. Ca tot ce este făcut de mâna omului, tehnica este imperfectă şi poluează mediul. Singurul proces de producție nepoluat a durat şapte zile şi l-a avut ca autor pe Dumnezeu. Deşi nici de asta nu sunt sigur şi tare l-aş pune pe Satan pe seama efectului poluant al facerii biblice. Omul însă, ca orice viețuitoare care, din anumite pricini, nu-şi poate părăsi cuibul sau bârlogul, îl poluează într-un fel sau altul. Iar nouă, în ultimul timp, ne place să spunem că Pământul este casa noastră comună. Dar ia spune-mi, cu excepția câtorva cosmonauți, pe care-i considerăm mai degrabă nişte supermani, câți dintre noi pot părăsi planeta pentru a se avânta în spațiul cosmic? Nimeni nu poate pleca din această casă, de pe această planctă, pe care, probabil, cosmonauții o văd ca pe

un tramvai murdar, plin de hârtii şi de sticle goale de Coca-Cola.

— În cazul ăsta, râse Mary, opriți tramvaiul! Vreau să cobor la prima stație!

— Mary, dragă, stația este unică pentru fiecare dintre noi, şi îmi place să cred că eu sunt cel care va coborî cu mult înaintea dumitale.

Observând reproşul abia vizibil din privirile interlocutoarei sale, generalul surâse şi continuă:

— Trăim într-o epocă a fricii. În privința asta, n-am evoluat prea mult față de omul preistoric, care se ascundea în peşteră ca să nu mai vadă, noaptea, cerul. Paradoxul este că pentru unii planeta e o groapă de gunoi, iar pentru alții, romantici de tot, aceeaşi planetă e „un tramvai numit dorință". Nu-i deloc de mirare că mulți îşi imaginează că pot coborî din tramvaiul-tomberon, undeva la un loc uscat şi curat. În limbajul obişnuit, aceştia se numesc sinucigaşi şi pot face abstracție de trupurile lor, care, leşuri fiind, sunt tot o sfidare ecologică, findcă poluează. Ca să nu mai vorbim de cei care, în viață fiind, poluează mediul prin însăşi prezența lor vie... Există o isterie a sinuciderii, provocată şi de ecologiştii panicarzi. Cum să nu-ți vină să cobori la prima stație, când mereu ți se spune că vei rămâne fără aer, fără apă, fără materii prime, fără naştere naturală, fără cărți, fără trăiri metafizice? Însă, aşa

cum există oameni sinucigaşi, există şi naţiuni sinucigaşe. Aşa cum o parte a trupului meu, mâna mea, duce pistolul la altă parte a trupului meu care este tâmpla, pentru a mă şterge cu totul din registrul de stare civilă al omenirii, tot aşa o parte a naţiunii, John să zicem, îl suprimă pe Bob, care este şi el o parte a aceleiaşi naţiuni, fiind şi el, la rândul lui, suprimat de Bill. Ca să înţelegi problema Jugoslaviei, pune în locul celor trei nume proprii denumirile naţiunilor Serbia, Croaţia şi Bosnia. Crede-mă, în realitate nu există victimă fără călău, ba chiar aş zice că fiecare victimă îşi poartă, cu dragoste, călăul în spinare.

—E clar în ce priveşte fosta Jugoslavie. Dar care-i călăul pe care noi, americanii, îl punem în cârcă? Cine-i el: China, Rusia?

— Nu există călău fără victimă, repetă generalul. Noi, absolut nejustificat, am început să ne imaginăm că suntem invincibili, că suntem mai presus de restul mizer al lumii. În îngâmfarea noastră provincială, pentru că suntem totuşi o provincie a Bătrânului Continent, repetăm gângav cuvintele lui Leonardo da Vinci, închipuindu-ne că marele pictor la noi se referea atunci când spunea: „Pasărea mare este cea dintâi care se avântă în zbor, umplând universul de admiraţie". Pasărea mare... Peştele mare... Peştele mic... Operaţia înghiţirii... În realitate, înghiţim ideile care vin tot

din bătrâna Europă. Dar le înghiţim lacom, pe nemestecate, grăbiţi. Mereu rămâne câte ceva nedigerat. Iar substanţele nedigerate, după cum se ştie, sunt teribil de poluante. Şi când te gândeşti că Hugo spunea destul de clar că spiritul uman se deschide cu trei chei: cu numărul, cu litera şi cu nota muzicală. Noi ne-am oprit la număr şi judecăm omul după dimensiunile contului din bancă. Numai netoţii îşi fac din America un ideal. Muzica noastră e un tam-tam, literatura e pornografie. Tot modul nostru de viaţă e ieşit din zăgazul literei şi al armoniei: suntem cu totul în stăpânirea jargonului şi a inflaţiei de zgomot. Am umplut lumea cu discuri şi casete muzicale, dar muzică nu avem, pentru că nu avem vise. Visul american, pe marginea căruia se face atâta tapaj, nu e simfonie, ci o aritmetică simplă. Păcatul american este capul de lemn, căruia i se mai spune şi pătrat, sau, ca să întrebuinţez o expresie eufemistică aş zice că suntem o naţiune euclidiană...

*

Abia plecând, în maşină, Mary îşi dădu seama de ciudăţenia ambianţei în care avusese loc această dicuţie, care îi plăcuse atât de mult: stătuseră tot timpul ca într-un acvariu, cu jaluzelele coborâte, deşi lumea de afară jubila, mângâiată de soarele protector, blând şi îngăduitor. Mult timp Mary se

întrebă la ce-i vor fi trebuind bătrânului ochelarii fumurii ai jaluzelelor şi nu găsi nici un răspuns plauzibil. Se hotărî să-l întrebe direct, când va reveni aici, după cum îi promisese generalului Christopher Jackson. Deocamdată refuză să rezume situaţia prin străvechea zicală privitoare la bătrâneţe şi la hainele grele. Nu, bătrâneţea este o stare, nu o vârstă şi bătrânul general era unul dintre cei mai tineri oameni pe care Mary îi întâlnise până atunci.

Sase

De fata amatoare de îndrăgostit o cheama Clarence Gottheil şi avea într-adevăr mâncărimi. De cum îl zărise pe William Ward în dreptul liftului i se pusese un fel de pată, râvnea la omul acesta mai mult ca la oricare star de cinema. Doamne! De-ar putea să-i străpungă carapacea de oţel, să-l facă să tremure în braţele ei...

Între timp, Clarence făcuse nişte investigaţii pe cont propriu, descosând-o mai ales pe domnişoara Graham, dar datele adunate erau total insuficiente pentru a-i permite să adopte o tactică anume. Aflase, de pildă, că William e în stare să zvânte trei pahare de votcă amestecate cu Martini de parcă ar bea un simplu suc de portocale. De câteva ori fusese văzut la „Hobbo" în compania unei fete foarte frumoase.

Acum era cea de-a treia seară când Clarence îl pândea la „Hobbo". Flecărea cu nişte amărâţi de agenţi de reclame, bea bere suedeză şi trăgea cu coada ochiului la uşa de la intrare. Nu se îndoia că privirile puţinilor clienţi o urmăreau cu lăcomie. Avea talia foarte subţire şi sânii formidabili! Cât

despre fese şi coapse - puține ar fi putut să se compare cu ea. Şi totuşi, la douăzeci şi patru de ani e încă nemăritată. Oare de ce?

Da, s-ar fi putut mărita demult, dacă s-ar fi mulțumit cu un amărât oarecare, cu vreun operator de la I.B.C. sau cu vreun barman de la „Savoy". Dar visul ei era o căsătorie mai spectaculoasă, şi de aceea se menținea în formă schimbând bărbații ca pe brățări. Mai bine să ai parte de o noapte de neuitat cu un om excepțional, decât să te culci în fiecare seară lângă o nulitate, chiar dacă ți-e soț legitim.

Cuprinsă de aceste gânduri, Clarence uită să mai tragă cu coada ochiului spre uşă. Când o făcu, îşi dădu seama că toți îşi ațintiseră ochii asupra unei fete frumoase, abia intrată în sală. Doamne, ce bine arăta! Era însoțită de doi bărbați. În trei, după doar câțiva paşi, se aşezaseră la masa din dreptul ferestrei. Chipul fetei i se păru lui Clarence puțin cunoscut. Da, firește! O văzuse pe coperta ultimului număr al revistei „Voque". Clarence se uită la bărbați. Unul dintre ei era William, celălalt John Laver de la „Actualități", pe care Clarence şi-l trecuse în propria carte a recordurilor, executându-l erotic cu două sau trei luni în urmă.

Clarence se ridică şi se duse direct la masa lor.

— Salut, John, îi spuse ea zâmbind.

El îşi ridică ochii.

— A, bună seara! îi răspunse neglijent, fără să se ridice în picioare.

Clarence îi zâmbi lui William, şi ghici că acesta îşi aminteşte de ea: deci o remarcase totuşi!

— E Clarence Gottheil, spuse John observând că privirea lui William întârzie asupra noii venite.

— Alătură-te nouă, Clarence, îi spuse William. Pe mine mă cheamă William, iar ea este April.

Clarence zâmbi spre fată, dar aceasta rămase impasibilă. Faţa ei era imobilă ca o mască, dar Clarence îşi dădea seama că April e geloasă. „Cum poate să fie geloasă pe mine? se întrebă Clarence. Dacă aş fi atât de frumoasă, întreaga lume ar fi la picioarele mele!"

Clarence luă o ţigară, William îi întinse bricheta aprinsă şi ea încercă să-i prindă privirea, dar el şi-o mută încet spre pahar. Tăcerea de la masă începuse s-o facă pe Clarence să se simtă prost. John era jenat, April nemulţumită, iar William îşi sorbea băutura. Într-un târziu, o întrebă:

— Ce bei, Clarence?

— Bere, răspunse ea.

— O bere pentru domnişoara, iar pentru mine un pahar de apă cu gheaţă.

Chelnerul aduse băuturile. William trase o înghiţitură zdravănă, iar April se aplecă şi gustă din pahar. Strâmbându-se, se îndreptă brusc.

— William! exclamă ea şi în ochi i se citeau milioane de reproşuri.

— Ce-i dragă, nu-ţi place apa cu gheaţă?

— Păi e votcă!

Clarence îi privea arzând de curiozitate.

William mai sorbi o înghiţitură.

— Cred că Nigel a greşit, spuse el.

— Sunteţi înţeleşi, îi replică April, privindu-l cu duşmănie pe chelner. William! şopti ea, suficient de tare, totuşi, ca să se audă. Doar mi-ai promis că vom fi împreună seara asta.

— Păi şi-aşa suntem împreună, dragă.

— Vreau să spun „în doi", rosti April cu vocea scăzută, rugătoare. Nu cu John şi cu încă o fată. Cum suntem acum, n-aş putea zice că suntem „în doi".

William îi ciufuli părul.

— Am invitat-o pe Clarence de dragul lui John. S-au format două perechi.

— William, mâine am filmări. De dimineaţă. Trebuia să rămân acasă, să mă spăl pe cap şi să mă culc. Am venit ca să fiu cu tine.

— Nu te simţi bine aici? o întrebă el.

— O să mă simt mai bine acasă.

Timp de câteva clipe William o privi pe April. Apoi zâmbi lent şi se întoarse spre Clarence.

— Tu la ce oră trebuie să te scoli mâine?

Fata simți că îi tresaltă în piept inima de bucurie.

— O noapte de nesomn n-are ce să-mi strice, spuse ea.

William zâmbi.

— John, poți considera că am făcut schimb de dame.

April își luă poşeta şi se ridică.

— William, vreau să plec acasă!

— Faci cum vrei. Trăim într-o țară liberă.

— Ce? exclamă April şi ochii i se umeziră.

— Stai jos, îi spuse el împăciuitor. Îmi place aici şi vreau să mai stau puțin.

April se aşează fără chef la loc, aşteptând continuarea. Jenat, John începu să se foiască pe scaun.

— Clarence, spuse el, e mai bine să plecăm. Am un amic care stă la doi paşi de-aici. Organizează astăzi un chef.

„S-o crezi tu! explodă Clarence în sinea ei. N-o să ratez eu o şansă de dragul tău!"

— O să rămâneți amândoi aici, spuse calm William, dar în vocea lui se făcură simțite note poruncitoare.

Se întoarse apoi spre April, o privi cu simpatie.

— Nu-i aşa că-i fantastic de frumoasă? întrebă el. Are nevoie de odihnă. Iar eu mă port ca un ticălos. Chiar vrei să pleci, draga mea?

April făcu semn că „da". William se aplecă şi o sărută pe frunte.

— Urc-o pe April într-un taxi, John, şi întoarce-te. La urma urmei, n-o putem lipsi de somn pe manechinul cel mai celebru din această ţară numai pentru că avem chef să mai bem.

April se ridică şi o porni spre uşă. Neajutorat, o urmă şi John.

— Bei un whisky? o întrebă William pe Clarence.

— Şi două! răspunse aceasta, bucuroasă.

William o privi mirat, apoi comandă băutirile.

— Crezi că m-am purtat urât cu ea? întrebă el mai apoi, privind gânditor în palhar.

— Şi-aşa şi-aşa, răspunse evaziv Clarence, ca să nu se implice prea mult.

— Ştii de ce n-am vrut s-o însoţesc?

— Nu ...

— Pentru că seara asta vreau să fiu cu Sam.

Clarence se cutremură de scârbă. Doamne, încă unul căruia îi plac băieţii. Cine şi-ar fi închipuit că William Ward, care împrăştie în jur atâta virilitate, poate fi unul dintre ... dintre ...

— Nu-i ce crezi tu! râse William. Sam e o păsărică, o vrăbiuţă. Eu am botezat-o aşa, când mi-a intrat pe fereastră şi şi-a frânt o aripă, izbindu-se de pereţi. Îl îngrijesc de două zile şi ne înţelegem foarte bine.

În această clipă, Clarence simți că *nu* va avea succes cu William. Simți și se indignă. Se întoarse John și băură mult timp în tăcere.

Ieșiră târziu din restaurant. William luă un taxi și plecă singur, pretextând că are treabă în celălalt capăt al orașului. De fapt, i-o pasa lui John.

Rămași singuri, John o privi cu subînțeles pe Clarence.

— Las-o moartă! îi spuse ea. N-am chef să mă leg la cap cu tine. Ești beat.

El o înșfăcă de mână.

— Te temi?! M-ai dat gata data trecută și-acum te temi?

— Nu mă tem, dar n-am chef.

— Ba o să ai! Ți-ai băgat în cap că ești cea mai bună, deci fii cea mai bună, chiar dacă, pentru asta, ar tebui să interpretezi din fese imnul național.

La drept vorbind și Clarence se simțea excitată! Naiba să-l ia pe William cu tot cu păsărica lui. Dacă n-ai prins peștele cel mare, e bun și-un amărât de rac.

— Te fac eu să-ți înghiți cuvintele!

Clarence opri un taxi și-i făcu lui John vânt în el.

John avea un apartament drăguț în Cartierul de Nord. O târî imediat în dormitor și începu să se dezbrace neîndemânatic. Clarence îl văzu

holbându-se la ea, de parcă ar fi văzut-o goală pentru prima oară.

— Da, spuse el. Nu m-am înşelat atunci! Eşti bine făcută!

O trânti pe pat şi încercă s-o posede, fără succes însă, pentru că era prea beat. Clarence se eliberă de sub el şi îl răsuci cu faţa în sus.

— Nu te suprasolicita, amice, îi spuse ea. Vei fi fiind tu director de canal, dar pentru mine nu eşti decât un băieţaş din cor. Acum relaxează-te. Micuţa Clarence o să-ţi arate ce înseamnă să faci dragoste!

Începu să-l mângâie şi pe măsură ce se excita, începu să tremure şi să geamă.

— O, micuţo! Ce dulce eşti!

Clarence uitase că mâine o va întâlni pe coridoarele companiei şi se va preface că n-o cunoaşte. În acel moment îşi închipuia că se zbârleşte deasupra lui William Ward şi că el e cel care geme de plăcere în dulcea ei înlănţuire ...

Sapte

Altă seară de vineri. Îi telefonă Hillary Betterton, vechea ei prietenă din clanul Peters, singura care locuia la Washington. De fapt, pentru Hillary, cuvântul „a locui" acoperea o stare de lucruri buimăcitoare, comparabilă cu uraganele care mătură țărm după țărm şi scufundă vapoare aflate la sute de mile unul de celălalt. Ca un ciclon, Hillary apărea simultan în mai multe locuri, flirta deodată cu o duzină de bărbați şi turna în acelaşi timp două-trei filme, despre care nici orbii n-ar fi putut spune că sunt educative, pentru că rolurile o sileau să vorbească, mai bine zis să geamă şi să țipe în convulsiile extazelor erotice. În toate aceste filme, Hillary dădea gata bărbați care de care mai exotici sau interpreta polițiste blonde, care doboară dușmanul cu o armă plasată în cu totul alt loc decât pistolul din tocul polițiştilor obişnuiți.

Hillary nu făcuse, propriu-zis, parte dintre elevele domnişoarei Peters şi clanul o adoptase cu dificultate pentru că năbădăioasa fetiță lupta de una singură ca şi clanul, cu sistemul educativ al şcolii, unde fusese transferată târziu, după ce

fusese exmatriculată din toate instituțiile şcolare particulare şi de stat prin care o purtaseră grijulii ei părinți. Nu s-ar putea zice că Hillary nu-şi dăduse toată silința pentru a fi acceptată în clan. Însă nici linguşelile, nici glumele ei nesărate n-ar fi avut succes, dacă n-ar fi făcut o descoperire senzațională.

— Ştiți, fetelor, se repezise ea la membrele clanului, care jucau şotronul în curtea şcolii, l-am văzut pe domnul Barron sărutându-se cu Miss Peters.

Un timp fetele din clan continuară să sară liniile trase cu cretă, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Hillary rămase derutată de indiferența lor, deşi fusese sigură că această veste va produce senzație. Însă nu cunoştea obiceiurile polițieneşti care se instauraseră în clan şi nu observase că Keith Lowry îşi desfăcuse cordonul de la şorț şi, cu băgare de seamă, se trăsese în spatele ei, pregătindu-se de săritură. Abia când se pomeni aproape ştrangulată cu cordonul şi târâtă pe gazonul dindărătul gardului viu, îşi dădu seama că reputația clanului Peters este într-adevăr meritată. Urmă interogatoriul, când cordonul se slăbea numai ca să-i dea posibilitatea să răspundă:

— Unde?

— Când?

— Chiar acum, în cabinetul de desen, răspunse Hillary aproape sufocată. Urmă o întrebare de distragere a atenției.

— Ce căutai acolo?

— M-am dus ca să-mi iau un caiet nou de desen.

— De ce? Încă nu l-ai terminat pe cel vechi, îi replică Mary, care-şi asumase rolul de anchetator.

— Ba l-am terminat, răspunse Hillary.

— Duminică. Voi şi Miss Peters ați jucat golf, iar eu am desenat.

Într-adevăr, în duminica aceea jucaseră golf pe terenul din Bride Hills, în timp ce celelelate fete plecaseră pe câmp ca să facă desene după natură.

— Ştiu şi eu că şi-a terminat caietul, confirmă Keith. A desenat toată pădurea, din cinci unghiuri.

Considerând că atenția lui Hillary fusese suficient de distrasă, Mary puse întrebarea-cheie:

— Unde erau când i-ai văzut?

— În capătul celălalt al cabinetului. Miss Peters şedea pe fotoliu, domnul Barron era în genunchi în fața ei. Cu o mână o ținea de după cap şi o trăgea spre el, iar cealaltă …

— Ce-i cu cealaltă?

— Cealaltă i-o băgase sub fustă!

Amănuntul li s-a părut fetelor atât de plauzibil, încât au eliberat-o pe prizonieră şi a doua zi au făcut reconstituirea la fața locului, prinzând un

moment când cabinetul de desen era liber. Mary se aşeză pe fotoliu, Keith o cuprinse pe după cap şi-i băgă mâna sub rochie. Rose trebuia să dea semnalul de intrare a lui Hillary. Întrucât acesta întârzia, limba lui Keith, care înţelesese să-şi ia rolul în serios, se plimba pe cerul gurii lui Mary, iar mâna ei stângă îi desfăcea portjartierul. Uitaseră parcă pentru ce veniseră aici şi, auzind uşa scârţâind, săriră buimace de la locurile lor.

— Chiar aşa a fost! spuse Hillary.

— Nu te-au văzut? o întrebă Rose.

— Nu, pentru că am şters-o imediat. Jur pe ce vreţi că aşa a fost!

— A fost un sărut lung? se interesă pişicheră Keth.

— Da, lung.

— De unde ştii? Spui că n-ai stat decât o clipă în prag.

— Ştiu şi gata! răspunse înciudată Hillary. Am văzut tot. A fost o bucăţică dintr-un sărut lung, adevărat, pentru că el o îmbrăţişa şi Miss Peters avea picioarele desfăcute ...

Mult timp clanul a întors pe toate părţile problema autenticităţii povestirii lui Hillary. Surpriza era totală. Până atunci nici nu le trecuse prin cap că fosta lor învăţătoare putea fi sărutată de cineva, pentru că Miss Peters avea treizeci şi doi de ani, ceea ce pentru ele însemna o vârstă

aproape matusalemică. În virtutea comuniunii de secret, păstrat cu străşnicie, Hillary ajunsese să facă parte din clan.

De fapt, singura care credea cu adevărat în povestea sărutului era Rose Maricot, tocmai pentru că toate îi erau indiferente. Pe ea o interesau cel mai puțin aventurile erotice ale domnişoarei Peters şi, de altfel, nu manifesta curiozitate nici față de viața intimă a celorlalte membre din clan. Aşa rămăsese şi mai târziu când, devenind de un sex-apeal nemaipomenit, exercita o atracție extraordinară asupra bărbaților tocmai datorită faptului că sexul nu o interesa deloc. După cum avea să recunoască mai apoi şi Miss Peters, Rose avea instinct.

Acceptată în clan, Hillary se împrietenise la toartă cu Mary şi, amândouă, brodau, scene de amor cu cele două personaje din cabinetul de desen. Hillary şoptea cu răsuflarea întretăiată:

— Miss Peters a ieşit de sub duş. Domnul Barron e undeva prin casă. Ea îşi aruncă halatul pe un scaun şi se întinde în pat. Îşi trage cearşaful sub bărbie. Se deschide uşa şi se stinge lumina. Se aude foşnetul halatului lui căzând pe covor. Intră în pat lângă ea. Îşi ating vârfurile degetelor de la picioare. În clipa asta, Miss Peters... Miss Peters...

— În clipa asta Miss Peters cască de-i trosnesc fălcile, spunea Mary, ca să respecte buna-cuviință, întrucât bănuia că nu mai e vorba de un avânt nevinovat al imaginației.

— Nu, Miss Peters îi zice: „Dragule ...". Îi şopteşte ...

— Nu-i şopteşte nimic, se îndărătnicea Mary. Tace, se întoarce cu spatele la el şi adoarme momentan.

— Domnul Barron are picioarele mai scurte decât ale domnişoarei Peters, continua Hillary, dovedind un acut simț al observației. De aceea ea îşi încolăceşte picioarele pe ale lui şi ...

În acest moment al discuției, Mary îşi acoperea demonstrativ urechile cu palmele şi nu mai voia să asculte. Ştia ce trebuie să facă domnul Barron. Ştia şi cu ce. Aceste vaste cunoştințe le dobândise întâmplător, tot în vara aceea, când întâlnise un bărbat care se plimba singur pe malul râului şi o chemase să-i arate ceva. Crezând că domnul acela găsise vreun pui de pasăre căzut din cuib sau cine ştie ce plantă rară, Mary se apropiase şi ... peste un sfert de oră, teafără şi nevătămată, ajunsese în fugă acasă, unde o înconjurase toată familia speriată. Fusese silită să bea pe loc o ceaşcă de ceai îndulcit, care, după părerea mamei ei, era cel mai bun calmant. Mary era într-adevăr într-o stare de şoc datorită faptului că necunoscutul voise să-i

arate ceva ieşit din prohabul pantalonilor şi, deşi se speriase de moarte şi fugise, ea apucase să vadă ceva mult mai mare şi mai roz decât ţurţurele de marmură al statuii greceşti.

*

— Unde vrei să mă duci, Hillary? o întreabă Mary pe amica ei, care îşi turnase singură „Periet" rece şi aruncase în pahar o felie de lămâie.

— Chiar nu poţi pleca nicăieri, dacă nu ştii destinaţia exactă? o luă Hillary peste picior. La mănăstire te-aş duce, să ştii!

— Arăt chiar atât de pierdută într-ale vieţii, încât să-mi iau rămas bun de la cele lumeşti şi să mă gândesc la mântuirea sufletului?

— Nu m-ai înţeles, draga mea! râse Hillary. Nu la o mănăstire de maici te-aş duce, ci la una de călugări. Te-aş închide într-o chilie şi-aş pune să treacă cu rândul prin tine tot efectivul de călugări tineri, stătuţi şi doriţi de o bucăţică de frupt!

Da, Hillary nu se schimbase deloc. Rămăsese aceeaşi fetişcană zvăpăiată şi cu imaginaţie sexuală. Zicala cu lupul care-şi schimbă părul dar nu şi năravul i se potriveşte foarte bine. La ultima lor întâlnire, Hillary avea părul lung până aproape de talie şi nu se machia deloc. Acum, însă, avea coafura în stilul „afro", adică părul îi era tuns scurt şi cârlionţat ca al negreselor. Pe buze avea un start gros de ruj sidefiu, iar pomeţii obrajilor îi erau

fardați cu roşu. Aceste culori se combinau într-un mod foarte extravagant cu picioarele şi braţele ei uniform bronzate.

— Cum îți merg treburile, Hillary?

— Am făcut rost de-un rol episodic într-un film mai de Doamne ajută. Adică, vreau să spun, într-un film, în care voi apărea şi în alte toalete decât cea cu care m-a dotat mama din naştere.

— Mă bucur pentru tine, spuse Mary. Cred că te-ai săturat şi tu de manevrat cu fundul pe ecran.

— Asta numai tu poți s-o crezi, sfânto! Ce ştii tu ce înseamnă să te dezbraci? Ce ştii tu ce înseamnă să simți descărcări electrice când îți iese la iveală un petic de şold?! Pe naiba! Îmi place să mă dezbrac în faţa bărbaților şi, când am camera de vederi ațintită asupra mea, mă excit şi mai tare, gândindu-mă câtor nenorociți le vor sări nasturii de la pantaloni văzându-mă în film!

Da, nu s-ar putea spune că drăgălaşele buze ale lui Hillary sunt menite să rotunjească doar vorbe cuviincioase!

— Tot nu mi-ai spus unde ai de gând să mă duci, insistă Mary.

— La Dover. M-a invitat Thomas Speender şi l-am prevenit că nu vin singură. Cred că mai are câțiva musafiri, aşa că sunt sigură că n-o să ne plictisim.

— Tu n-o să te plictiseşti în nici un caz, surâse Mary. Avea, deci, de ales între o vizită la bătrânul general şi această descindere la Dover. Thomas Speender era într-adevăr un bărbat bine, Mary îl văzuse în câteva filme. Însă toate aveau un subtext cumva discutabil, deşi nu erau lipsite de virtuți artistice. În fiecare film cu Thomas Speender exista o scenă, o singură scenă de violență sexuală, care iradia în tot subiectul şi creea împresia de malign, care-ți stăruia mult timp în minte. Mary fusese zguduită de o asemenea scenă din *Afacerea fatală*, în care, interpretând rolul mirelui, Thomas Speender o dezvirginează brutal pe mireasa înnebunită de spaimă.

— Deci, mergem? întrebă Hillary.

— Întotdeauna invitațiile tale sunt imposibil de refuzat, îi răspunse Mary.

Opt

Ce se aştepta să vadă la Dover? O vilă mică şi cochetă pe malul mării? Oameni interesanți, din mediul actorilor şi regizorilor? Mary nu se gândise la nimic din toate acestea până când „Mustangul" lui Hillary nu ieşise din fluxul maşinilor de pe autostradă. Când ieşi alături de Hillary, în maşină, nu poți gândi: singura stare pe care o simți este spaima, într-atât de fantezistă şi agresivă e maniera ei de a şofa. Abia când trecu pe şoseaua laterală, aproape lipsită de circulație, Mary îndrăzni să întindă mâna spre butonul aparatului de radio. Întârzie câteva clipe pe post, suficiente pentru ca Hillary să-şi compună o expresie îngrozită şi să-şi spună părerea despre gusturile prea rafinate ale prietenei:

— Vax! Scârțâit pentru babalâci impotenți! Mai bine pune o casetă cu handicapatul.

„Handicapatul" era Michael Jackson, despre care ziarele publicaseră o istorisire scandaloasă cu un atentat de viol asupra unui minor. În câteva clipe, vocea piţigăiată a „handicapatului" umplu stereofonic maşina şi Hillary părea că apasă ritmic

pe accelerator, făcându-şi „Mustangul" să danseze.

— I-or fi plăcând băieţii, dar cântă bine! făcu Hillary satisfăcută.

Deşi n-avea nici un fel de admiraţie pentru Michael Jackson, Mary protestă:

— Hillary, doar nu crezi toate tâmpeniile care s-au scris! În definitiv s-au dat dezminţiri, s-a spus că e vorba de un şantaj.

— Şantaj pe naiba! Un negrotei care-şi face un milion de operaţii estetice ca să nu semene a negrotei nu poate fi un bărbat normal.

— Bine, dar ştii că ziarele mint! Te-au ponegrit şi pe tine de atâtea ori!

— Pe mine, draga mea, ziarele nu m-au ponegrit niciodată.

— Vrei să spui că toate porcăriile pe care ţi le-au pus în cârcă au fost adevărate? Chiar şi povestea cu ducele italian?

— O, cu Pedro? Sigur că a fost totul adevărat! Când am constatat că într-adevăr e duce şi că are un castel, dar că-i sărac lipit pământului, am încălecat pe-o motocicletă şi-am cerut divorţul la două ore după căsătorie.

— Nu mi-aş fi închipuit vreodată că eşti ahtiată după bani, spuse Mary dezamăgită.

— Mary, nu-i vorba de bani. Pe Pedro l-am iubit cu adevărat. E bărbat bine şi are un Ararat în

pantaloni. Dar nu să mă mintă cu averile lui italienești. Aș fi fost fericită să-i fiu soție și dacă n-ar fi avut amărâtul ăla de castel. Bani am eu destui. Însă ticălosul a așteptat să mă vadă cu pirostriile în cap și abia pe urmă mi-a spus adevărul. O căsnicie nu se poate clădi pe minciună, așa că l-am penalizat fulgerător.

Mary era uluită de simplitatea cu care Hillary judecă lucrurile. Totuși, o mai înțepă o dată:

— Deci, dacă s-a scris în ziare, e adevărat că Barbara Needheim ți-a tras o palmă fiindcă te-a prins în pat cu bărbatu-său, regizorul?

Hillary începu să râdă.

— Da, am avut un mic conflict cu ea. Fiindcă m-am întors de curând din Europa, ți-l voi relata în stilul bancurilor cu postul de radio din Erevan. E adevărat că a fost vorba de o palmă, dar de fapt Barbara nu mi-a tras-o, ci a primit-o și, în ultimă instanță, nu-i vorba numai de o palmă, ci și de un șut pe care i l-am aplicat eu, ca să mă țină minte toată viața.

Mary izbucni și ea în râs. Hillary rămăsese tot năstrușnica fetiță adoptată de clanul Peters cu atâta greutate. Dintr-un asemenea clan bătăuș, ar fi fost imposibil să iasă o amantă lălâie, care să se lase pălmuită de o soție aflată pe urmele aventurilor galante ale soțului ei.

În sfârşit, parcă se apropiau de ţinta scurtei lor călătorii.

Hillary opri în faţa unei porţi masive din fontă, coborî, spuse ceva la interfon şi, urcând iarăşi la volan, aruncă spre Mary o privire pişicheră, de scamator, care savurează de pe acum efectul pe care-l va avea asupra spectatorilor, atunci când va scoate iepurele din pălărie. Prin faţa maşinii chiar trecu în salturi un iepure, dar Mary nu mai avu timp să-şi manifeste încântarea, pentru că poarta se deschise larg şi, după ce lăsă maşina să treacă, se închise la loc. Era pentru prima dată când Mary vedea acest sistem electronic de protecţie a proprietăţilor private, căruia de altfel i se făcea o reclamă intensă pe toate canalele de televiziune. Se uită în spate, puţin speriată şi neîncrezătoare în şansele de a trece, la întoarcere, printre fălcile acestui cerber electronic. Avea o ciudată senzaţie de prizonierat, de parcă retragerea i-ar fi fost tăiată şi nu-i mai rămânea decât alternativa înaintării spre un teritoriu necunoscut, poate neprimitor.

— Parcă ar fi peştera lui Ali Baba, spuse ea, nedezlipindu-şi ochii de la poartă. Ce i-ai spus: „Sesam deschide-te”?

— Chiar aşa! râse Hillary. Cultura orientală a lui Thomas Speender nu merge mai departe. Se pare că a debutat cândva într-un film pentru copii chiar pe motivul din *Ali Baba şi cei patruzeci de*

hoți. Era unul din cei patruzeci de cetățeni cuminți, cel mai tăcut dintre ei, pentru că pe atunci avea probleme cu dicția.

Mary eraq uimită: nu-şi putea închipui că până şi Thomas Speender, marele Thomas Speender, irezistibilul Thomas Speender a trebuit să-şi croiască drumul în cinematografie jucând roluri minore în filme pe care nu şi le mai trece în palmares.

— De fapt, nu-i decât o parolă, continuă Hillary. Poarta e acționată de un computer, căruia Thomas îi zice „Big mama". Computerul recunoaşte vocile, dar, la ordin, poate face şi feste. Aşa s-a întâmplat cu Julio Dospineano, un scenarist spaniol, căruia „Big mama" i-a tras un ghiont în fundul maşinii, închizând poarta cu trei secunde mai devreme. Bineînțeles, a făcut-o la ordinul lui Thomas.

Rulau încet pe o alee străjuită de amblele părți de chiparoşi, care închipuiau ceva ce voia să semene a peisaj grecesc sau italian. „Ar fi sinistru dacă ar apărea şi nişte ruine", îşi zise Mary şi imediat îşi dădu seama că intuiția nu o înşelase: în dreapta, spre mica plajă, se vedea într-adevăr un mic edificu alcătuit din nişte ruine romane şi atât de potrivite cu acest litoral american, încât îți dădeai seama că fuseseră de la bun început

construite ca nişte ruine. Într-acolo îşi aruncă privirea şi Hillary, care îi spuse:

— După cum vezi, Thomas Speender nu e doar un orientalist de clasă, ci şi un mare păstrător al antichităţii. Pietroaiele astea le-a gândit ca pe un fel de cabine de plajă. O să le vedem mai bine mâine dimineaţă.

— Cum, rămânem aici peste noapte? se miră Mary.

— Sigur că da! Doar nu ţi-ai închipuit că la miezul nopţii, după ce o să mă îmbăt bine, o să urc iarăşi la volan ca să te duc în chilia ta mănăstirească, numai şi numai pentru ca tu să poţi medita, în patul tău cast, la condiţia de domnişoară virtuoasă.

Înainte de a coborî din maşină, Mary îşi revizui în gând toaleta, se privi cu ochi critic, de la distanţă. Poate o fi cam exagerat cu machiajul, dar nici nu putea arăta, lângă Hillary, ca o găină jumulită. Rochia de mătase înflorată (modelul se numeşte „spaghetti") nici nu putea năzui să-i atingă genunchii, atât de scurtă era. În ureche i se clatină o pereche de cercei masivi, având forma şi dimensiunile unor inimi de viţei aflaţi în primele călduri primăvăratice. Cât despre pantofi, aceştia sunt cocoţaţi pe nişte tocuri cât Everestul şi-o îndeamnă să privească de sus la tot restul lumii. Acest rest al lumii ar putea fi privit de jos, pentru

că, având asemenea piscuri sub picioare, nu-i mare lucru să te prăbuşeşti.

Cu degajarea omului care ştie regulile casei şi nu are unde se grăbi, Hillary coborî din maşină. Însă Mary, ca întotdeauna când urma să facă cunoştinţă cu cineva, se simţea cuprinsă de un val de sfială. Niciodată nu ştia ce trebuie să facă în asemenea situaţii, storcea cu greutate cele câteva cuvinte banale care marchează începutul unei conversaţii. Îşi privi zulufii în oglinda retrovizoare, apoi înţelese că nu mai poate trage de timp, pentru că spre maşină venea deja cineva. Fireşte, era Thomas Speender, amfitrionul, al cărui zâmbet viril le făcea să leşine pe gospodinele de pe cinci continente. Fie ce-o fi, va spune „Hello!" şi atât.

Nu fu nevoie de nici un „Hello!", pentru că Hillary le făcu prezentările cu o nonşalanţă de invidiat.

— Thomas - Mary. Mary - Thomas.

După care întrebă cu tonul beţivului notoriu:

— Acum aş putea să-mi ud gâtul cu ceva?

— Hillary, toate lichidele din casa mea îţi aparţin, spuse Thomas Speender. Ştii unde le găseşti. Eu o să am grijă de simpatica ta prietenă.

— Fereşte-te, Thomas! îl preveni Hillary. Mary îi muşcă pe bărbaţii căsătoriţi.

— Chiar aşa? întrebă Thomas, întorcându-se spre Mary. Ce defect le găseşti acestor amărâţi?

Fără să stea deloc pe gânduri, Mary îi răspunse:

— Ceasul! Chiar şi când sunt cu amantele, sărmanii stau cu ochii pe ceas. Ştiu foarte bine limita maximă până la care poate fi împinsă răbdarea iubitelor lor soţii.

— N-aş pune mâna în foc că n-ai dreptate! râse Thomas, deschizându-i uşa de la intrare. Observaţia e exactă şi caustică. Cum s-ar zice, punct ochit - punct lovit. Însă eu, în seara asta, sunt ceva între un bărbat însurat şi unul celibatar. Un fel de centaur sau struţocămilă. Jerrie, soţia mea, nu vine şi nici eu nu trebuie să mă întorc în oraş. Aşa că, pentru o noapte, n-am nevoie să mă uit la ceas.

Înaintând, Mary îşi dădu seama că, în cadrul uşii, lumina îi trece prin rochie şi i-o face transparentă, oferindu-i lui Thomas toată privelişte a corpului ei. „N-ai decât să te uiţi naibii şi să înghiţi în sec!" îşi zise ea în gând, bănuind că Thomas Speender n-avea să scape un moment atât de potrivit din cadrul unui spectacol de nudism ad hoc. După câţiva paşi făcuţi prin salon, văzu doi tineri coborând scara. Hillary îi şi luase în primire. Spre surprinderea lui Mary, prietena ei voia să-i facă cunoştinţă cu Giovani, fotoreporterul.

— Mary, el e Giovani, omul cu cea mai multă Mediterană în el din tot îmbâcsitul nostru de Washington.

— Ne cunoaştem, Hillary, îi spuse Giovani, întinzându-i mâna lui Mary. Asta mai zic şi eu surpriză, continuă el. Nici prin cap nu-mi trecea că o să te întâlnesc aici.

— Nici mie, îi răspunse Mary, zicându-şi că, într-adevăr, Hillary e inepuizabilă. Probabil că Giovani era singurul italian neconsolat din oraş, iar Hillary, în patriotismul ei dezlănțuit, îl descoperise şi-i propusese să-i amelioreze acestuia imaginea prea pragmatică a Americii. Era timpul să facă cunoştință cu celălat tânăr. Hillary iarăşi îşi luase rolul de vioară a-ntâia.

— Mary dragă, cunoaşte-l, te rog, pe iubitul meu frățior, pe neasemuitul Mike. Singurul exemplar reuşit din familie, nu?

Privindu-l pe Mike, Mary nu putu să nu se declare de acord. Era încă foarte tânăr, dar arăta ca un gentleman veritabil. Costumul îl prindea la modul ideal. Părul cârlionțat îi era tuns de un maestru al podoabelor caoilare: nici prea lung, nici prea scurt. „Excesiv de serios pentru vârsta lui", îl categorisi Mary în gând, apreciind că ținuta aceea de infatuare distantă vine de la un amănunt fizic, de la tăietura cumva voluntară a nărilor, care divulga o fire nespeculativă şi destul de rece.

— Îmi pare bine să te cunosc, Mary, spuse Mike cu o amabilitate care nu părea să-i stea în

fire. Ştiu multe despre tine din povestirile lui Hillary.

— Probabil că a făcut din mine un mit, ca şi din Miss Peters.

— A, te referi la fosta voastră învăţătoare! Nu, e pur şi simplu încântată de calităţile tale, pe care ea nu le are: inteligenţă, simţ al umorului, spune că joc tenis excelent …

— Tenis? se amestecă Giovani în vorbă. Nu mi-aş fi închipuit că joci tenis. Altfel te-aş fi provocat de mult la o partidă.

— Poate că m-ai fi provocat, dar eu nu cred că aş fi dat curs provocării. Nu mai joc decât pe bani, adăugă ea, ca să-i taie avântul italianului. Observase cu coada ochiului privirea bănuitoare a lui Hillary, ceea ce-i confirmă intuiţia că Giovani se pomenise la vila lui Thomas Speender numai datorită faptului că amica ei avea ceva planuri în privinţa lui.

Apăru Thomas cu o tavă plină de pahare. După o jumătate de zi foarte agitată, după drumul prin arşiţă, nu strică un pic de ameţeală. Pentru început, nu era deloc rău. Mike, frăţiorul lui Hillary nu-i displace deloc. Să fi avut Hillary vreun gând ascuns făcându-i cunoştinţă cu el? Poate că da, poate că nu. Oricum, însă, deocamdată e cam timorat sau distant. Cât despre mica escapadă a lui Hillary cu Giovani - treaba ei. Măcar de n-ar trebui

şi ea să asculte destăinuirile despre amorul imposibil atunci când prin cameră îți umblă sufletele morților. O privește! Mary sorbi paharul până la fund şi cocteilul nu i se păru mai tare decât o limonadă obişnuită. Mai luă un pahar şi-l dădu peste cap: sucul de roşii îi potolea stea.

— Se cunoaşte că eşti tiză cu cocteilul! îi spuse Mike, care rămăsese lângă ea. Giovani, Hillary şi Thomas ieşiseră pe o uşă care, probabil, dădea pe terasă.

— Ce tiză întrebă Mary mai mult ca să nu-l jignească cu tăcerea.

— Băutura asta se numeşte „Bloody Mary", îi răspunse Mike. Şi n-am văzut încă nici o femeie care să se poată ține pe picioare după ce-a golit două pahare la foc automat.

— Bine, vorbim mai târziu, încercă Mary să se descotorosească de el. Fac o mică plimbare prin casă, spuse ea, văzându-l pe amfitrion stând la o masă pe terasă, alături de Giovani şi Hillary. Îi întoarse spatele lui Mike şi urcă scara spre etaj. Trebuia să facă o recunoaştere a terenului, de îndată de urma să rămână aici peste noapte. În plus, parcă simțea nevoia să-şi răcorească obrajii cu apă rece, semn că băiatul avusese dreptate atunci când îi atrăsese atenția asupra tăriei băuturii.

Toată casa era plină de boxe stereofonice, din care, la parter şi în toate camerele de la etaj, se

revărsa cascada scrâşnitoare a unei muzici electronice. Întotdeauna, ascultând asemenea muzică, Mary simţea că încep s-o doară dinţii. În materie de sonorităţi, era o persoană din secolul trecut, căreia îi place să audă melodiile scăpărate de instrumente clasice, cu cutii de rezonanţă din lemn. În această privinţă, comparativ cu generaţia ei, Mary locuia pe altă planetă muzicală. Probabil că Thomas Speender, voind s-o facă pe tinerelul, îşi procurase o astfel de fonotecă modernă, zgomotoasă şi metalizată. Sau poate că, la urma urmei, voise doar să pună o muzică potrivită pentru vârsta musafirilor ...

Treptele scării sunt tapiţate cu mici blănite de castor. Mezaninul e amenajat ca o mică sală de proiecţie, cu zece-douăsprezece scaune, cu video şi televizor color, instalate pe mica tejghea a unui bar din lemn de acaju. Barul e proiectat cu destulă igeniozitate, în spiritul „ruinelor" antice de pe plajă, închipuind un mic altar al lui Bachus. Antichitate americană, ce mai! Acaju şi bare nichelate, cu frigiderul încorporat în perete. Colţul cu icoane al americanului cu dare de mână[1]. Mary deschide frigiderul, scoase o sticlă rece de Coca-Cola, o desfundă şi o turnă într-un pahar înalt. Bău lacom tot lichidul, continuând să examineze sanctuarul în care se afla. Probabil că

[1] „Bloody Mary" - „sângeroasa Mary", cocteil preparat din votcă, vin slab şi suc de roşii (N.T.)

aici Thomas îşi aduce amicii ca să le prezinte filmele înainte de a fi scoase pe piaţă. Polițele mobile ale barului sunt cornuri ale abundenței, cu băuturi din toate colțurile lumii. Predomină, totuşi, licorile fundamentale: wisky, gin, votcă, puse în imediata vecinătate a feluritelor auxiliare, începând cu tonicele amărui şi sfârşind cu „Străvechiul amestec", sub forma unui praf ambalat în pliculeţe de staniol.

Mary găsi cu destulă uşurinţă toaleta, deşi uşa acesteia nu se deosebea cu nimic de uşile celorlalte camere de la etaj. Cu siguranţă, fără nici un alt indiciu, intrând în toaleta unei locuințe, îți poți da seama dacă insul respectiv e căsătorit sau nu. Thomas Speender era foarte căsătorit! Săpuniere mici, emailate, având în ele bucăţele mici de săpun, sub formă de muguri. Scaunul W.C-ului cu husă moale, azurie. Oglinzi pe toată jumătatea de sus a pereților, ca într-o cabină de actor. („Şi aici Speender face pe actorul!" se gândi Mary, închipuindu-şi rolul.) Iar pe prosoape literele „J", „T" şi „S" (ceea ce ar vrea să însemne Jerrie şi Tomas Speender) sunt brodate într-o monogramă atât de ieşită în relief, încât cu siguranţă îți înroşeşte pielea atunci când te ştergi cu ele. Însă gustul eminamente artistic al proprietarilor este divulgat de hârtia igenică, moale şi cu desene din

comics-urile cele mai recente, desene diferite de la o porțiune de hârtie la cealaltă ...

După ce se răcori bine şi-şi şterse toată cosmetica de pe față, Mary simți că n-are nici un chef să-şi grăbească întoarcerea în sânul micului grup de la parter. Îşi continuă investigațiile deschizând dulăpiorul plin de borcane în care se aflau creme moi, de culoarea pielii, flacoane de plastic cu unguente pentru plajă, cutioare cu parapectolin pentru diaree şi deborx pentru scoaterea dopurilor de ceară din urechi. Într-altele erau closeptic mentolat, câteva sticluțe cu apă pentru gargară, alte tuburi cu „Separol" şi aspirine, tiranol pentru arsuri şi câte şi mai câte. Îi atrase atenția o sticlă mare de „Maalox". Oare cui i-o fi trebuind? Thomas, cu statura lui atletică, nu prea arată a bolnav de stomac. Apoi Mary scormoni într-o cutioară cu pilule mici, strălucitoare şi izbucni în râs. „Ha-ha-ha!" râdea ea din toată inima. De-ați şti voi, milioane de admiratoare din toată lumea, cu ce-şi întreține Thomas Speender virilitatea!"

Probabil că cele două pahare de „Bloody Mary" treziseră în ea instinctul de detectiv. Deschide la întâmplare o uşă pe coridor. Stop! Intrarea persoanelor străine interzisă! Dormitorul! Altarul iubirii familiei Speender! Şi se vede o siluetă de femeie care vine de-a dreptul spre ea.

Doamne, cine-o fi? O altă musafiră care încă nu a coborât sau o cameristă? Ah, nu, sigur că nu! E chiar ea, Mary Baker, în persoană! E propria ei imagine reflectată de oglinda uriaşă dintre peretele lateral şi patul imens. Un pat cât un cuirasat, pe puntea căruia se pot săvârşi acte de piraterie, fapte de vitejie ... Însă, dacă ne gândim la afrodisiacele din baie, patul pare mai degrabă un nămeţ pufos, în care bărbatul nu se afundă ca un lup, ci ca un berbec castrat într-o claie cu fân. Dublată de adâncimea oglinzii camera păstrează puţine urme ale posibilelor aventuri dezlănţuite aici de familia Speender. Care aventuri, îndărătul acestor perdele de pânză groasă, dungată, care seamănă foarte bine cu cracii uriaşi de la pantalonii caraghioşi ai unui clown? Adevăratele aventuri se petrec la lumina soarelui care răsare, în boarea proaspătă a aerului matinal, iar această cameră are la ferestre şi un rând de jaluzele care nu lasă lumina să pătrundă înăuntru. E aceeaşi penumbră ca în salonul generalului, dar lui Mary inima îi spune că motivele refuzului privelişti de afară sunt diferite. Nu-i nimic, vom trage cu ochiul la privelişti dinăuntru. De pildă, ce-ar putea fi în plicul de pe noptieră? Cu iuţeala unui hoţ de buzunare, Mary deschide plicul. Sunt nişte fotografii. Mary le desface ca pe un pachet de cărţi de joc. Specialistul din ea tresare: sunt făcute cu un

„Polaroid", un aparat de fotografiat pentru idioți, atât de puțin sofisticat, încât nu trebuie să-ți pui deloc mintea la contribuție ca să-l folosești. „Polaroidul"mai are și avantajul că-ți dă pozele gata în câteva clipe. Însă, nimic de zis, pozele sunt interesante! Toate o reprezintă pe Jerrie goală, cu picioarele desfăcute spre obiectiv, având-l alături de ea pe Thomas, care-și ține sulița în cumpănire. „Tot un afrodisiac?" se întrebă, râzând Mary. Apoi constată că sunt numai opt fotografii, iar „Polaroidul" are zece poziții.

Abia în timp ce cobora scările văzu deasupra barului de la mezanin ceea ce nu observase la urcare. Celelalte fotografii făcute cu „Polaroidul" erau acolo, înrămate. Într-una din ele era pozat un băiețel de vreo cinci ani, cârn și cu părul foarte vâlvoi, într-o ținută foarte sportivă, cu o mănușă de base-ball prea mare pentru el. Fundalul era cel al unei curți umbroase, mărginită de un zid din cărămidă roșie. În decorul aceleiași curți, dar în alt loc, era imortalizată și o fetiță, cam de vreo trei anișori, îmbrăcată într-un șort. Fetița se uită cu ochii mijiți la un soare ce asfințește dincolo de cadru. Copiii lui Speender! Mary încercă să calculeze vechimea fotografiilor din dormitor. Își aminti că, destul de recent, îl văzuse pe Thomas într-o revistă, fotografiat alături de fetiță, care are acum ceva mai mult de zece ani. Deci, cuplul

Speender, cu numai şapte ani în urmă, credea că arată încă destul de bine pentru a-şi lăbărța sexele în fața unui aparat de fotografiat cu declanşare automată. Râse amintindu-şi o reclamă dulceagă: „Dacă vrei să-ți păstrezi amintirile, numai cu filmul Kodak".

*

La parter îi găsi pe cei trei cam băuți, discutând cu însuflețire. Doar Mike 'vorbea mai rar şi cu o anume detaşare. În timp ce ea cotrobăise prin camerele de sus, aici se pusese la cale un mic complot împotriva ei. „Îți arăt eu ție, băiețaş!", se gândi Mary, auzind despre ce e vorba. Probabil că Hillary, după bunul ei obicei, sărise peste cal, lăudându-i performanțele de tenismenă, pentru că partea masculină a întrunirii se decisese .să-i închidă gura prin faptă. Hotărâseră să organizeze un meci fulger între ea şi Giovani: Mike şi Thomas, pe de o parte, puseseră la bătaie o mie de dolari, mizând pe victoria italianului, iar Hillary, țâfnoasă şi orgolioasă, paria altă mie pe Mary. Din banii pe care una din părți urma să-i câştige de la cealaltă, cinci sute de dolari reprezentau fondul de premiere pentru învingător. Condiții suplimentare: fără încălzire şi fără al doilea serviciu, pentru că în curând avea să se însereze.

Giovani se şi îmbrăcase în şort şi îşi agita racheta, făcând nişte mişcări studiate, ca s-o

impresioneze. Amintindu-şi de cele două pahare de „Bloody Mary" pe care le băuse la venire, Mary mai că nu refuză provocarea. Pe de altă parte, însă, ar fi distrat-o posibilitatea de a câştiga cinci sute de dolari în mai puţin de o oră şi de a o face pe Hillary să triumfe. În câteva minute se îmbrăcă şi ea cu echipamentul pus la dispoziţie de amfitrion şi se îndreptară cu toţii spre terenul de tenis. Cocoţată în scaunul arbitrului, Hillary dădu semnalul de începere. Thomas şi Mike erau în acelaşi timp şi arbitri de linie şi copii de mingi.

— Acum o să vezi ce înseamnă să te încrezi prea mult în forţele tale! îi strigă Giovani, trăgând cu coada ochiului spre fantasticele picioare arămii ale lui Hillary. Servise destul de înalt ca să nu nimerească în fileu.

— Ba tu o să vezi! îi răspunse cu năduf Mary, făcându-l să-şi înghită cuvintele cu un retur de rever în lungul liniei. Sărmanul Giovani trecu cu racheta pe lângă minge.

— Aşa, Mary! jubila Hillary de sus, înnebunindu-i pe toţi cu jocul ei de picioare. Hai America!

Iar Italia devenise dintr-o dată tăcută şi morocănoasă. În Mary se trezise sentimentul hazardului. Îşi aminti de cuvintele fostului ei antrenor, când încerca să-l convingă pe tatăl ei că fiica lui ar putea ajunge o mare campioană: „În

doi-trei ani, poate trece la profesionism. Nici Stefy Graff nu are mobilitatea şi inteligenţa ei de joc". Bineînţeles, tăticul îi făcuse vânt delicat antrenorului şi era cât pe ce să-i interzică să mai frecventeze clubul de tenis.

După primele sprinturi, aburul băuturii se destrămase, şi acum îl toca meticulos pe Giovani, alungându-l dintr-un colţ într-altul. Italianul returna cu încăpăţânare, dar, la al doilea sau la al treilea schimb, pierdea dând mingea în plasă sau expediind-o în afara terenului. Primul set se încheie cu un zdrobitor 6-2. În cel de-al doilea set, Mary îi mai cruţă orgoliul masculin, lăsându-l să câştige patru game-uri. Apoi îi oferi cinci servicii ca din tun, din care Giovani nu ajunsese nici unul.

— Fantastic! spuse Thomas, îmbrăţişând-o şi sărutând-o pe frunte. L-ai făcut terci!

De sus, din scaunul ei de arbitru, Hillary aplauda şi scotea limba spre Mike şi Giovani, care se consfătuiau pleoştiţi în celălalt capăt al terenului.

Noua

Da, aplauze, dar parcă altele, nu cele de pe terenul de tenis, i se năzăriseră acum lui Mary, trezită după câteva ceasuri de somn buimacă. Cuplă rememoratorul cu încetinitorul. Se văzu bând mai multe pahare de „Harvey - Capul - de - pereți". Doamne, ce greață îi e! N-o să mai pună în viața ei pic de alcool în gură! Derulă încet filmul rupt, ferfenițit al serii. Nu regăsi decât niște cadre din beția generală care se încinsese după meciul de tenis. Cu groază, se văzu urcată pe masă, printre pahare şi farfurii, ținând cinstitei adunări o cuvântare savantă despre jaz, cu citări numeroase, printre care cel mai adesea se auzeau numele lui Benny Hoodman, Paul Whitman sau Louis Armstrong.

— Saxofonul, Mary! Saxofonul! strigase Hillary, agățată cumva caraghios de gâtul lui Giovani.

Îndatoritor, ca un valet, Thomas Speender îi aduse un saxofon, pe care i-l întinse plin de grație, neuitând să-i atingă genunchii atunci când îşi retrăgea mâna.

Şi într-adevăr ea, sperioasa, decenta, silfidă, o făcuse pe saxofonista, mişcându-şi languros şoldurile ca Bianca Warhol, făcându-l pe Thomas să-şi holbeze ochii cât cepele, în timp ce ea, în ritmul muzicii, dădea din cap ca o lebădă pe arşiță...

Își reprimă cu greu un geamăt: tâmplele îi zvâcneau dureros, gura îi era uscată şi în tot trupul simțea o sfârşeală care reprezenta, probabil, ceea ce îndeobşte se numeşte mahmureală. Apoi, ca dintr-o ceață, răsări chipul lui Thomas Speender, care se aplecă spre ea şi parcă o dezbracă ...

Ajunsă cu derularea filmului la acest episod obscur şi suspect, Mary se simți zguduită, înfricoşată. Sări din pat ca o felină, aruncă într-o parte cearşaful de deasupra şi, ca un copil, se apucă să cerceteze centimetru cu centimetru cerşaful de pe saltea. Slavă Domnului, nu se vede nici o pată! Dacă s-ar fi întâmplat ceva, n-ar fi putut să se întâmple fără pata aceea roşie, pe care popoarele neemancipate o consideră încă obligatorie după noaptea nunții. Lipsa petei mai mult o contrarie decât o bucură. Fecioria i-ar fi putut muri în somn, fără ca ea s-o simtă. Şi totuşi, nu s-a întâmplat nimic, deşi pare incredibil că un bărbat ca Thomas Speender ar fi în stare să dezbrace complet o femeie şi apoi să se retragă dorindu-i noapte bună. Cadrele lipsă din fluxul

memoriei acoperă într-adevăr câteva momente iraționale, imposibil de refăcut retrospectiv. Din pricina efortului, capul o durea şi mai tare. Trase pe ea un şort alb, un tricou cu dungi şi coborî la mezanin, în sanctuarul lui Bachus. Luă din frigider o cutie cu suc de portocale şi ieşi pe terească. Deşi se crăpa de ziuă, căldura din aer se împrăştiase prea puțin. Cutia cu sucul de portocale îi răcorea plăcut palma, aşa că Mary şi-o trecu peste obrajii înfierbântați. Încetul cu încetul se calmă, simți chiar o adiere plăcută pe piele. Briza! se bucură ea, amintindu-şi că marea e aproape. Undeva, la orizont, soarele se pregătea să răsară, pâlpâindu-şi primele raze roşietice deasupra apei aproape lipsită de valuri. Frumusețea peisajului acționă narcotic asupra fetei, făcând-o să ațipească. După câteva minute, însă se trezi, simțind instinctiv prezența unor ființe în imensitatea priveliştii matinale. Pe țărm văzu două siluete goale, proiectate pe fundalul urieşesc al soarelui care răsărea din apă. Erau Giovani şi Hillary. În liniştea de taină a zorilor fiecare şoaptă a lor se rostogolea până la şezlongul în care se instalase Mary.

— Sărută-mi-l şi pe celălalt, iubitule! spunea Hillary, cu vocea gâtuită de nerăbdare, săltându-şi un sân spre buzele bărbatului. E mai mic şi vrea şi el alintat puțin!

Văzută din profil, scăldată în lumina purpurie a răsăritului, silueta ei roşie e extraordinară. Pieptul înalt, cu sfârcurile sânilor avântate şi parcă de un roşu mai intens. Faţa îi pare sculptată în marmură: fruntea dreaptă, linia nasului, buzele desfăcute, parcă vrând să soarbă tot aerul acestui început de zi. Giovani, alt om de purpură, s-a tras puţin deoparte, lăsând o distanţă pentru contemplare între el şi această întruchipare a splendorii tinere, plină de unduiri şi rotunjimi. Nu mai plutesc prin apropiere nici un fel de vedenii. Giovani se apropie din spate şi-i cuprinde sânii cu amândouă braţele. Mary vede cum mâna lui Hillary se întinde orbeşte în spate, se aşează pe abdomenul bărbatului, alunecă în jos şi apucă ceva ce până şi Mary ştie că trebuie să se afle acolo.

— Hai! îi şopteşte Hillary şi coapsele lui Giovani înaintează spre locul de întâlnire a celor două trupuri.

Şoaptele şi gemetele care urmează nu mai sunt cuvinte decât, poate, în limba universală a lui Eros. Înlănţuite, cele două trupuri dansează ritualic cu aplecările fireşti ale arborilor clătinaţi de vânt ...

Mary fuge pur şi simplu din faţa acestui spectacol care nu are nimic indecent în el. Intră sub duş şi lasă s-o şfichiuie mult timp apa rece.

Zece

Până spre amiază Mary lâncezi singură pe plajă. S-ar fi putut crede că ațipise și orice observator, dacă ar fi existat vreunul instalat în caricatura de templu antic a lui Thomas Speender, ar fi sărit de îndată ca să-i înfigă o umbrelă deasupra, ferind-o de o insolație pe cinste. Însă în realitate, întinsă pe nisipul fierbinte și schimbându-și foarte rar poziția, Mary medita cu strășnicie. Subiecte de meditație avea destule, deși le formula doar cu mare greutate în cuvinte inteligibile. Simțea cu acuitate că în ultimul timp ceva era pe cale să se schimbe decisiv în ea. Era la răspântie,. când trebuia să ia o hotărîre care nu mai suferea amânare. Mult timp, ani în șir, încercase să se consoleze cu gândul că e o ființă deosebită, că nu merită să se zbată în mocirla banalității, că, dacă se ține în umbră, o face pentru că n-are nici un rost să fii ca toată lumea în această țară ușuratică și sătulă de prea mult bine. Îi repugna superficialitatea celor din preajma ei, demonul imitației și standardizarea idealurilor. Din acest fundal se extrăgea cu ochiul minții privindu-se critic și ironic, pentru a nu se lua prea în serios, dar

nici pentru a ajunge să nu mai dea doi bani nici pe sine. Nu se putea, de pildă, vedea extaziată la vreun concert al lui Michael Jackson, unde, pe un stadion cu o sută de mii de locuri, se adună un ocean de isterie, care izvorăşte tocmai din mimarea zilnică şi reprimată a normalității. Muzica, aşa numita muzică, pentru cei mulți e un fel de revoluție, când individul încearcă o plăcere aproape masochistă de a se dizolva în mulțime, de a participa la un carnaval care întoarce pe dos maşina lumii. Suntem mulți din prea multă singurătate, dar nici în mulțime comunicarea nu este veritabilă, ci se produce un fel de delir colectiv sub presiunea marelui şaman care ne face să-l idolatrizăm, ceea ce înseamnă că renunțăm a mai fi noi înşine. Toată America e o imensă arenă a sporturilor naționale, care sunt sporturi de echipă, care şi pe spectatori îi organizează în echipe depersonalizate, active, harnice, extaziate. Alegerile sunt show-uri, toată țara cântă şi dansează când îşi instalează în frunte un idiot perfect. E greu să nu te simți retrograd dacă te fascinează Wagner. Din aceleaşi motive, pentru că sportul național numărul unu a devenit sexul, Mary se ferise până acum de bărbați. A fost o distanțare instinctivă, ca de aşa zisa cultură de masă, motivată față de sine cu argumente care de care mai puerile: tata, bunul simț, facultatea. Făcuse

eforturi disperate pentru a-şi construi un zid împrejmuitor, crezând că evadează din lume, retrăgându-se în fortăreaţă. Ceea ce începea să înţeleagă acum era că, dacă viaţa înseamnă într-adevăr o evadare, atunci trebuie să fie o dublă evadare: *în* fortăreaţă şi *din* fortăreaţă. Pricepuse, în sfârşit, că la adăpostul zidului sufletul îi devenise matur şi că, pentru o nouă retragere rodnică în sine, avea nevoie de o baie în vâltoarea vieţii care plescăieşte chiar la picioarele ei ...

Da, se gândea Mary, există ceva artificial în modul ei de viaţă. Nebuniei americane, devenită convenţie, ea îi opunea un alt sistem de convenţii, desuet şi puritan. Răceala, bunele maniere, cultura - toate acestea nu trebuie să reprezinte scopuri în sine, ci să fie doar un set de instrumente auxiliare, cu ajutorul cărora se poate ajunge la împlinirea menirii. Însă menirea nu există decât printre oameni. Poate că nu printre cei mulţi, care nu sunt decât o masă de manevră a cotidianului, ci printre cei puţini, pe care nu-i vezi în fiecare clipă, deoarece şi ei ies arareori dindărătul zidurilor lor. Dar ies, nu se poate să nu iasă, pentru că altfel s-ar sufoca, aşa cum se sufocă ea acum. Nu-ţi poţi afla menirea plimbându-te numai prin parcul imens şi veştejit al regulilor şi convenţiilor, care pentru toată lumea e o carte citită şi răscitită, ştiută pe de rost. Însă, pe de altă parte, nici nu-ţi poţi pune pe

frunte o tăbliță fosforescentă care să le strige tuturor verde în față: „Sunt deosebită!" Prin ce eşti deosebită de alții? Prin nimic, poate doar prin sălbăticie. E uluitor, dar, la cei douăzeci şi doi de ani ai ei, aseară fusese prima dată când se îmbătase. Şi fără îndoială, o făcuse într-un mod prostesc, vulgar. Poate şi în această privință îşi divulgase infantilismul, lipsa de experiență. Era într-adevăr o călugăriță care visează şi cuvioşenia vieții, dar şi senzația tare a unui viol. În schimb, era doxată, ştia totul. Ştia totul din cărți, la mâna a doua. De exemplu, ştia că marijuana, în doze mici, nu e deloc periculoasă, nu este câtuşi de puțin mai dăunătoare decât tutunul sau alcoolul. Şi totuşi nu încercase niciodată gustul marijuanei!

„Mary, Mary, trupul cere! alcătui ea o rimă caraghioasă. Ar cam fi timpul să cobori din copac!"

Aceste gânduri îi fură zburătăcite ca nişte vrăbii de umbra cuiva, care-i căzu pe pleoapele închise, şi de o voce baritonală, nelipsită de o undă ironică.

— Acum înțeleg de nu laşi pe nimeni să se apropie de tine!

— De ce? întrebă ea, fără să deschidă ochii. Recunoscuse vocea lui Mike.

— Pentru că tinzi spre o perversitate superioară. Te dăruieşti total, dar cel care are parte de farmecele tale e soarele. Păcat că nu-s Apollo!

— Degeaba ai fi! i-o reteză Mary. Şi ştii de ce? Pentru că nici eu nu-s Daphne, ca să mă prefac într-un copac, fugind de tine.

— Ia nu te mai arici! îi spuse Mike, aşezându-se lângă ea.

Mary îşi mări ochii. Abia acum îşi dădu seama de ce Mike îi fusese nesuferit de la bun început. Manifesta o singurantă de sine vecină cu imbecilitatea. În cămaşa lui subțire de in, în şortul alb, putea fi citit ca în palmă, pentru că era cu totul la vedere, ca o stâncă albă, îndelung lustruită de valuri, despre care se poate spune cu certitudine că nu are profunzimi. Însă ca animal arăta bine, arăta ca o fiară deocamdată blândă, care chiar îşi poate permite să se joace cu victima, lăsând-o să fugă, înşelând-o cu iluzia mântuirii înainte de a o înşfăca.

— De eşti tu acela, nu-ți sunt pradă eu! ritmă Mary şi râse.

— Ce-ai spus? întrebă uluit Mike întorcându-se spre ea.

— Am citat dintr-un poet preromantic, îl lămuri, îndatoritoare, Mary.

— Da, ştiu, eşti o fată cultă, pară Mike. Mi-a impuiat capul cu asta aşa-numita mea surioară.

— De ce „aşa-numita”?

— Întotdeauna e bine să fii prudent …

Ca să vezi! Uscatul ăsta, scrumbia asta de la Harvard are şi umor!

Mary se săltă într-un cot şi-l privi cu interes.

— Mike, spuse ea, eşti un tezaur de calităţi prăvălit din senin pe capul meu buimăcit de băutură. Cu atâtea calităţi la purtător, îmi aminteşti de cuvintele unei femei pe care a cunoscut-o şi Hillary. Ei bine, femeia aceea obişnuia să declare: „Îi urăsc pe acei oameni care, în loc să trăiască pur şi simplu, se poartă ca la o expoziţie a propriilor lor calităţi."

— Recunosc citatul, râse Mike. Mi-a împărtăşit şi mie Hillary mici doze din cuvintele de duh ale domnişoarei Peters. Aţi cam încremenit în proiect, fetelor. Aţi rămas la aşa-zisa înţelepciune a aşa-zisului model din aşa-zisa voastră adolescenţă. Dar, pentru că şi tu eşti o expoziţie excelentă, te-aş ruga să te gândeşti cum ai putea tipări necrologul meu în ziarul de mâine.

— Necrologul?

— Sigur că da. M-ai ucis cu strălucirea ta divină. Tenismenă, saxofonistă ... Spectacolul ar fi fost de neuitat, dacă dezamăgirea lui Thomas n-ar fi fost prea evidentă după ce te-a dus la culcare. Sărmanul, a plecat neconsolat ...

— Cum, Thomas a plecat? întrebă surprinsă Mary, abia acum aducându-şi aminte că din toţi ai casei n-o văzuse decât pe Betsy, servitoarea, care-i

adusese micul dejun pe terasă. Credeam că dormiți cu toții.

— Nu. Când te-ai trezit tu, Thomas plecase, luându-i cu el pe Hillary și Giovani. Se întorc abia diseară. Așa că, vrând-nevrând, te invit la un așa-numit prânz în doi. Betsy n-a îndrăznit să te deranjeze.

— Bine, stimate domnule Betterton! acceptă Mary, ridicându-se. Așa-numita Mary Baker e încântată să vă țină companie la așa-numitul prânz.

*

După ce terminară așa-zisul prânz în doi și Mike se duse să cutreiere proprietatea, Mary se instală pe terasă. Se simțea deja mai bine și privi cu interes „Ford"-ul negru care se apropia pe alee. Surpriză, de trei ori surpriză! Din mașină cobora însuși generalul Christopfer Jackson în persoană! Mary se bucură atât de mult că-l vede, încât coborî scările în fugă și i se atârnă de gât. Ochii bătrânului general sticleau de mulțumire și plăcere. La braț, intrară în salon, unde Mary se apucă să-i prepare cu mâna ei o limonadă rece.

— Astăzi am într-adevăr o zi norocoasă! spuse bătrânul general. Merg într-un loc în care-mi face plăcere să-mi petrec câteva ore și, trecând întâmplător pe-aici, am surpriza să te văd.

— Dacă ați ști cât mă bucur că ați venit! exclamă Mary, deloc convențional, întinzându-i paharul cu limonadă.

— Știu, fata mea! Se vede după ochii tăi. La anii mei, m-am învățat să-i citesc pe oameni. Din păcate, vine o vârstă când nu mai putem fi mințiți.

— Ce bine ar fi să avem acest har din naştere!

— Crezi? făcu generalul. Eu sunt de altă părere. Dacă nu ar exista micile minciuni frumoase, viața ne-ar fi lipsită de vise.

Câteva clipe generalul privi pe fereastra mare apoi, cu un gest maşinal parcă, trase jaluzelele. În cameră se instaură un regat plăcut şi intim al penumbrei. „Ca în Rembrandt", se gândi Mary, privind lucirea mată a şemineului şi a cristalelor.

— Nu mă întrebi ce caut aici? reînnodă generalul firul discuției.

— Nu, pur şi simplu sunt bucuroasă, şi atât.

— Totuşi, nişte explicații trebuie să dau. Voiam să-i văd pe Thomas şi pe Jerry. Unde sunt?

— Jerry nici n-a venit, iar Thomas a plecat şi se întoarce abia diseară. Sunteți prieten, rudă cu ei?

— Un fel de rudă. Jerry e nepoata fostei mele soții, spuse generalul şi pe frunte îi trece o umbră de regret. Dar te-au lăsat singură aici?

— Singură, spuse Mary, uitând, de Nick. Şi dintr-o dată se înduioşă de această imaginară singurătate. Doamne, ce plictiseală! Nu-i deloc

încântată să-şi mai petreacă o seară în aceeaşi companie bahică. Oare Thomas drept cine o ia? Drept o târâtură care, dacă i-a scăpat odată, nu înseamnă că-i va scăpa şi a doua oară. Iar Hilary e prea excitată de italianul abia scăpat din magia pompelor funebre.

Spre propia ei surpriză, Mary se cuibări pe covor, lângă fotoliul generalului şi-i povesti tot: scenariul nopţii trecute, îndoielile ei de astăzi din ultimele luni şi săptămâni. După ce îşi isprăvi discursul destul de incoerent, generalul o mângâie pe creştet.

— Am avut o fiică, spuse el. Dacă ar fi trăit, ar fi avut cam vârsta ta şi, poate, ar fi trecut prin aceleaşi închipuite necazuri.

— Închipuite?

— Da, draga mea. Pentru că, mai devreme sau mai târziu, viaţa îşi cere şi îşi capătă drepturile. De asta poţi să fii sigură. Mai eşti capabilă de o evadare?

— Acum? În clipa asta?

— Da, acum, în clipa asta, zâmbi generalul.

— Cu dumneavoastră merg şi până la capătul lumii.

— Nu-i nevoie să ajungi chiar atât de departe. Ia-ţi lucrurile. Te aştept în maşină.

Unsprezece

Părea o cu totul altă lume! Lăsaseră maşina jos, la poalele dealului şi urcaseră pe jos până la cabana de vânătoare a generalului. Era o alcătuire din bârne groase, înălţată în mijlocul micii poeniţe din vârful povârnişului, la poala căruia fulgerau undele unui pârâiaş limpede şi iute. De jur-împrejur, nu se vedea decât pădurea şi era o linişte de parcă se pregătea să ningă. Comparaţia aceasta îi trecu întâmplător lui Mary prin gând, când intrară în umbra răcoroasă a copacilor.

Cabana avea două încăperi: o bucătărie şi o cameră spaţioasă, care servea şi de sufragerie, şi de dormitor. Totul strălucea de curăţenie, semn că proprietarul trecea adeseori pe aici. Instalată într-un fotoliu din piele maron, scârţâitoare, Mary se simţi iarăşi intrigată de amănuntul jaluzelelor trase. Bătrânul general trebăluia la bucătărie în jurul unui filtru de cafea. Veni curând cu două ceşti aburinde.

— De fapt, nu mi-a plăcut niciodată vânătoarea, îi spuse el aşezându-se. M-a îndemnat să cumpăr cabana un vechi prieten, de care m-am

despărțit definitiv acum un an. Avea și el una la fel, foarte aproape de aici. Mi se pare că n-a vândut-o. Mai vine din când în când fiul lui.

— E frumos aici, spuse Mary. E un loc perfect pentru odihnă și meditație.

— Da, însă eu demult nu mai fac muncă după care trebuie să mă odihnesc. Iar meditațiile, la vârsta mea, sunt o altă denumire a amintirilor.

— Eu n-am amintiri, se pomeni Mary spunând.

— Totul devine amintire, o contrazise generalul. Totul devine amintire înainte de a deveni nimic.

Luă de pe măsuță o telecomandă și, dintr-o combină muzicală nevăzută, începu un val de muzică. Ascultară un timp în tăcere.

— Recunoști melodia? o întrebă generalul.

— Da, spuse Mary. E Verdi. O muzică potrivită pentru cei singuri, care nu mai vor să fie singuri.

Bătrânul dădu gânditor din cap. Apoi spuse, parcă mai mult pentru sine:

— Întotdeauna m-a uluit măreția muzicii lui. Contrastează inexplicabil cu banalitatea libretelor. Când ascult Verdi, o fac aproape întotdeauna cu un nod de duioșie și umilință în gât. Însă nu mă impresionează soarta nefericită a Traviatei, nici Rigoletto cel chinuit de viață. E o muzică mai presus de întâmplări și de oameni, fascinantă ca un

destin. Seamănă teribil cu existența compozitorului, a omului care a trecut prin două singurătăți ucigătoare. Mai întâi în tinerețe, când și-a pierdut soția și pe cei doi copii, apoi la senectute, când i-a murit cea de-a doua soție, fermecătoarea Beppina Stepponi, o mare cântăreață, îngerul lui păzitor. Cred că fiecare din noi are îngerul lui păzitor. Arabii, se spune, au chiar câte doi. Ei bine, Verdi a avut șansa să-și vadă îngerul păzitor cu ochii lui, să-l îmbrățișeze și să-l iubească. Apoi a trecut prin tragedia pierderii. Căci nu ne dăm seama de valoarea unui lucru decât după ce-l pierdeam. Și adeseori pierdem, atunci când nu mai suntem în stare să recuperăm nimic. Când nu mai avem nimic altceva decât amintiri. Mi-l închipui pe Verdi bătrân, la optzeci de ani, așezându-se la pian și îngânând încet monologul lui Filip din *Don Carlos:* „Voi dormi singur în mantia-mi de rege"...

Muzica se rostogolea, atotbiruitoare, în talazuri tot mai înalte, mai tumultuoase, și bătrânul tăcu. Cu tâmpla sprijinită în palmă, asculta cu toată ființa lui și în ochii lui albaștri, ca într-o oglindă magică, se răsfrângea parcă imensul cer al Italiei. Poza lui, gânditoare și melancolică, îi aduse aminte lui Mary de tatăl ei, pe care îl înmormântase acum trei ani. Tot așa, bătrânului Baker, care nu era deloc bătrân când murise, îi plăcea să stea în fața

căminului aprins, învelit într-o pătură moale, ascultând muzică şi privind cu interes neprefăcut în flăcările jucăuşe, de parcă ar fi găsit o legătură indiscutabilă şi ritualică, între muzică şi ritmurile focului. Îi plăcea mai ales jazz-ul negrilor, intonaţiile lungi, sfâşietoare ale trompetei lui Armstrong.

După ce curgerea muzicii lui Verdi se curmă, Mary se ridică şi-l sărută pe frunte pe bătrânul general. Acesta tresări şi zâmbi ca un copil:

— Chiar nu m-am aşteptat! Par atât de bătut de soartă, încât să am nevoie de mângâiere?

— De ce nu? Spuneaţi că fiecare om ar trebui să aibă îngerul lui păzitor. Pentru o clipă, am simţit nevoia să fiu o astfel de făptură imponderabilă.

— Ştii ce, Mary? Constat cu uluire că, deşi parcă provenim de pe planete diferite, noi doi semănăm foarte mult. Mai mult chiar decât am fi uniţi prin legături de sânge. Eu sunt un om cu vocaţia singurătăţii, mai bine zis un condamnat la singurătate printr-o sentinţă neîndurătoare şi psihopată, despre care îţi voi povesti cândva. Dar tu n-ai compărut încă în faţa unei asemenea instanţe şi, să dea Dumnezeu, să nici nu compari vreodată. Te cunosc de puţin timp, dar am impresia că te ştiu deja de-o viaţă. Şi tu eşti o singuratică, deşi, judecând după profesia ta zgomotoasă, n-ar trebui să fie deloc aşa. Mi-ai

făcut onoarea unor destăinuiri pudice. Aşa se confesează o fată tânără către tatăl ei, de la care aşteaptă un sfat...

— Mi-l puteţi da?

— Încă nu. Sfătuitorul e un fel de medic. Înainte de a prescrie reţeta, trebuie să aprecieze cât mai exact starea pacientului. Poate că aşteptai mai mult de la mine, dar cred că, pentru starea în care te afli acum, încă nu s-a inventat cuvântul care s-o numească. Sau, poate, acest cuvânt a existat cândva în limba noastră, dar a fost uitat şi nimeni nu-l mai ştie. Uitând cuvintele sau neînlocuindu-le la timp cu altele mai potrivite, abdicăm cumva de la condiţia noastră aproape divină.Nimeni nu-şi mai aminteşte că, totuşi, prima misiune pe care i-a încredinţat-o Dumnezeu lui Adam a fost aceea de a da câte un nume lucrurilor. Ei bine, acum, la atâtea milenii de la facerea lumii, există foarte puţini oameni care se pot considera Adam.

— Şi femei care-şi pot zice Eva, nu?

— Posibil. Dar Eva i-a fost dăruită lui Adam pentru fericire. Pentru deplina fericire, pentru fericirea absolută a lui şi a ei. Adică, prin definiţie, dacă ai un suflet bun, eşti Eva. Există ceva primordial în bunătatea sufletească.

— Nu, nu ştiţi cât pot fi de rea, replică Mary. Ar trebui să vă fie frică de mine.

— Omul trebuie să se teamă numai de el însuşi, spuse generalul pe un ton cam didacticist, dar simpatic. Apoi continuă: În încheierea concertului din această după-amiază vom asculta interpretarea vedetei numărul unu a tuturor timpurilor.

Fantastic! Din boxele stereofonice nevăzute, se aud nişte sunete subţiri, chemătoare, fascinante, de parcă ar răzbate din nişte lumi necunoscute, din galaxii aflate la mii şi mii de ani lumină. Şi în acelaşi timp ţârâitul acesta pare familiar, intim, ca un episod senin din copilărie.

Camera plutea parcă în vraja unui basm. „Nu e nimic şi totuşi e", recită Mary un vers, apoi sări în sus de bucurie, aplaudând frenetic: din boxe, muzica aceea ca o cascadă inefabilă, era ţârâitul unui greier!

Bătrânul general ascultă mult timp cu încântare apoi, când interveni o pauză, spuse:

— Secolul nostru cutremurat de istorie ar trebui să-şi plece mai des urechea la această muzică. Şi când te gândeşti că e poate prima melodie care l-a făcut pe om să tresară din instinctul lui animalic şi să privească împrejur pentru a descoperi ce frumoasă e lumea pe care o locuieşte. Nu mă mir deloc că Anacreon, sau poate alt poet antic, i-a dedicat o odă acestui mic şi umil cântăreţ al planetei noastre.

Pauza era destul de lungă. Probabil că greierul îşi reacorda instrumentul cu grijă solemnă. Dar şi tăcerea imprimată pe banda magnetică e mai tăcere decât oricare altă tăcere. Iarba tace, înrourată, noptatică, dăruind înregistrării tăcerea ei verde, nesfârşită, tainică... Apoi începe iarăşi ţârâitul uluitor, firesc şi nefiresc totodată, care nu seamănă cu nimic decât cu el însuşi. Şi dintr-o dată lui Mary i se păru că bătrânul general Christopher Jackson e şi el un greier singuratic, bizar, pe care oamenii ar trebui să-l asculte, atunci când îşi închipuie că numai zgomotul este starea firească a contemporaneităţii.

Ieşind din cabană şi încuind uşa, generalul îi întinse cheia lui Mary.

— Ia-o, îi spuse el. Nu ştiam cui aş putea să-i las această cabană, unde am fost de multe ori fericit. Acum e a ta. Vino aici ori de câte ori te vei simţi rătăcită prin catacombele deziluziilor şi cel mai mic cântăreţ de pe pământ te va face să înţelegi că în viaţă merită să lupţi.

Mary îl îmbrăţişă cu recunoştinţă pe general. Îl îmbrăţişă cu duioşia cu care altădată, după lungi despărţiri, se cuibărea la pieptul firav al tatălui ei.

— Pe teritoriul acesta mai e un suflet viu, spuse generalul, arătând o luminiţă care licărea printre copaci în începutul tulbure al înserării. William

Ward, fiul prietenului meu, s-a întors la cabana tatălui lui.

În oraş, oprind în faţa casei lui Mary, generalul puse mâna pe telefonul din maşină. Formă un număr şi vorbi puţin, de parcă ar fi dat un ordin:

— Jerrie, sunt cu domnişoara Mary Baker. Da, lucrează la sublima ta gazetă. Va trece mâine pe la tine ca să-i dai caseta. Ştii tu care casetă... Bine, sper că ai înţeles. Nu vreau să iau măsuri mai radicale.

Închise, apoi se întoarse spre Mary şi-i spuse:

— Poate n-ai ştiut, dar Jerrie Speender, nepoata pe care am primit-o moştenire, e proprietara ziarului la care lucrezi. Cunoscând-o prea bine, după câte mi-ai povestit astăzi, cred că are o casetă video de care ai nevoie. Mâine după-amiază, la ora cinci, te aşteaptă la adresa asta.

Îi întinse o carte de vizită.

Doisprezece

Nu, Mary nu a întârziat deloc. Cum să întârzii la o întâlnire fixată de o femeie care are două mari calități: una că e soția lui Thomas Speender şi cealaltă că e proprietara celui mai prost ziar din Washington? În cele câteva luni de slujbă, Mary, nici nu se sinchisise de faptul că trebuie să existe cineva care-şi îngroapă banii într-o foaie prăpădită, cu un tiraj care abia cu greu atinge suta de mii de exemplare. Şi acum - na-ți-o bună! Stăpâna şi ocrotitoarea ei, Jerrie Speender, îi va face onnoarea s-o primească într-o audiență particulară, privitoare la o casetă video despre conținutul căreia Mary n-avea nici cea mai mică idee.

La ora cinci fără cinci minute, Mary parcă maşina şi exact în milisecunda fixată sună la uşă. Îi deschise camerista, care o conduse în salonul unde o aştepta doamna Speender. Tot drumul, Mary revăzuse imaginar fotografiile de la vila de lângă Dover, aşa că Jerrie nu era pentru ea chiar o necunoscută. În plus, îşi amintise filmele lui Thomas, în care nevastă-sa interpreta mereu câte un rol episodic.

Jerrie îşi invită musafira să ia loc pe canapeaua tapisată cu piele roşie şi îi turnă un scotch cu gheaţă.

— Prietenii unchiului meu sunt şi prietenii mei, îi spuse ea. De aceea, zic să nu ne mai formalizăm şi să ne spunem pe nume. De acord?

— De acord, răspunse Mary, studiind-o cu destulă curiozitate. Deşi o primise acasă, amfitrioana era îmbrăcată în stilul femeie-bărbat, cu cravată aproape masculină - şi cu costumul devenit aproape uniformă pentru femeile de afaceri americane. Costumul era, firește, marca „Gibon Girl". Văzută de aproape, nu în fotografii şi filme, Jerrie chiar seamănă a om. Era una dintre femeile foarte frumoase, cu vârsta nedefinită, localizată într-un „treizeci şi", deşi putea avea chiar mai mult de patruzeci de ani.

Din vorbă în vorbă, ajunseră la problemele ziarului. Jerrie îşi dădu verdictul:

— Nu-mi place deloc cum arată. E un ziar scorţos, ca un lord englez, îngâmfat, dar sărac lipit pământului. Nu poate interesa pe nimeni. Te întrebi dacă am vreo vină?

Mary întârzie cu răspunsul. Încă nu-şi formase o părere clară despre cum trebuie să vorbească cu această femeie atrăgătoare şi independentă. Din pricina întâmplării ridicole cu Thomas, avea faţă de ea un sentiment vag de vină. Greu de înţeles de

ce tocmai femeile de felul lui Jerrie sunt înşelate de soţii lor celebri.Şi când te gândeşti că degajarea pe care Jerrie o răspândeşte în jur arată foarte clar rasa ei superioară, în sensul că armonia, firescul a tot ceea ce spune şi face nu este dat de un reflex condiţionat, ci a fost supt odată cu laptele de la sânul mamei.

— Sigur că mă întreb, se decise, în sfârşit, Mary să-i răspundă. Până să te cunosc, mi-am gândit că între gazetă şi proprietar trebuie că există o legătură la fel de strânsă ca între funie şi spânzurat.

Jerrie zâmbi, arătându-şi dantura uluitor de ffrumoasă.

— Şi acum? întrebă ea. Acum cum îţi imaginezi legătura dintre mine şi ziar?

— E un amuzament pentru tine, Jerrie, nu-i aşa? îi răspunse Mary printr-o altă întrebare.

— Mai bine zis, o ocupaţie. Dacă Sisif nu se gândeşte la nimic, e fericit. Ziarul e un mod de a nu mă mai ţine după Thomas, care, după cum ştii, nu scapă nici o fustă.

Mary ştia. Toată lumea ştia. Jerrie nu-i făcea niciodată scene lui Thomas, chiar când acesta călca pe-alături în văzul tuturor. Gurile rele susţineau că acesta este chiar procedeul ei patentat, prin care reuşise să-l ţină atâţia ani lângă ea.

— Să-ți mărturisesc un lucru? o întrebă Jerrie.

— Mai încape vorbă? Ador mărturisirile!

— Mă întrebam cum de-ai reuşit să-l scoți pe unchiu-meu din gaura lui.

— Şi ai aflat?

— Da. Însă explicația este aproape metafizică. Ştii, unchiul a locuit mult timp în Europa şi şi-a creat despre America o imagine cam distilată. E foarte critic, ai băgat de seamă?

— Am observat, spuse Mary. Dar nu înțeleg ce legătură am eu...

— E foarte simplu, o întrerupse Jerrie. Există un stil american de viață. Toți, într-un fel sau altul, se lasă apreciați cu aceeaşi unitate de măsură. Tu o contrazici, eşti o sfidare a acestui stil comun, pentru că ai un stil al tău, critic la rândul lui, dar nu provocator. Ia spune-mi, se aplecă ea spre Mary, citeşti ziarul nostru, adică foaia la care lucrezi?

— Să fiu sincer? îşi luă Mary o măsură inutilă de precauție.

— Fireşte.

— Atunci, răspunsul este negativ. Am încercat s-o fac sistematic în prima săptămână de după angajare, dar am renunțat. De cum deschizi ziarul, te apucă o plictiseală de moarte şi-ți vine să te arunci pe fereastră. Eu, însă, locuiesc din păcate la etajul întâi şi o săritură n-ar rezolva nimic. M-aş

alege doar cu câteva oase frânte şi cu cheltuieli prea mari pentru spitalizare.

— Constat că nu m-am înşelat. Articolele tale au un nu-ştiu-ce aparte, încât par întâmplător nimerite în aceste pagini.

Jerrie puse paharul pe măsuţă, se duse în camera de alături, de unde reveni cu unul din ultimele numere.

— Rândurile astea parcă le-a scris unchiul meu. Ascultă: „Credulitatea, care este în mod evident, trăsătura ce mai caracteristică a americanilor, este exploatată foarte abil de către comercianţi, care, prin înşelăciune şi ameninţări, ne fac să le cumpărăm mărfurile, indiferent dacă sunt necesare sau nu, indiferent dacă prezintă sau nu vreun pericol pentru sănătatea noastră. Suntem făcuţi să râdem, ca să cumpărăm concentrate de supă, suntem speriaţi ca să ni se pună în coşniţe fulgi de porumb pentru micul-dejun, ni se citează *Hamlet* ca să ne cumpărăm locuri de veci, ni se îndrugă verzi şi uscate ca să nu renunţăm la anticoncepţionale..." Să continui?

— Nu-i nevoie, zâmbi Mary. E articolul meu. Se numeşte *Cântarea Cântărilor pentru cumpărătorul american*. Nici nu ştiam că a apărut.

— Părerea mea e că nu te iei în serios. Însă, pentru că tot am băgat un milion în maşina asta de

cuvinte tipărite, am anumite intenții, în privința ta. Firește, după ce te întorci din concediu.

— Care concediu? se miră, sincer, Mary.

— A, n-aveai de unde să știi. Îngerul tău păzitor, care întâmplător e și unchiul meu, m-a sunat de dimineață și m-a rugat să-ți acord un concediu de două săptămâni. Cum am de gând să fac niște schimbări în redacție, nu l-am refuzat. M-am gândit că știe el ce știe. Probabil că ai observat: dindărătul jaluzelelor lui, el vede lumea mai de aproape și mai bine decât toți ceilalți.

— Chiar voiam să-l întreb de ce stă tot timpul cu jaluzelele trase. Dar nu știu ce m-a oprit s-o fac.

— N-ai greșit, că te-ai abținut. E o poveste veche și tragică. Au trecut de-atunci vreo zece ani. Era ofițer superior în trupele NATO din Europa. Într-o seară, când el era plecat de-acasă, soția lui și fetița stăteau la televizor, cu fereastra deschisă. Un ticălos de terorist, luptător pentru cine știe ce libertate, le-a împușcat pe amândouă în ceafă, trăgând de pe acoperișul clădirii de vis-à-vis. I-a fost foarte ușor s-o facă, pentru că siluetele lor se reliefau clar pe ecranul albastru al televizorului.

Abia acum Mary înțelese semnele de damnare pe care le observase la bătrânul general.

— Ucigașul era un mucos, un idealist zurbagiu, continuă Jerrie. Poliția l-a prins cu ușurință. Nici măcar n-a putut fi condamnat la moarte, pentru că

era minor. Însă cred că unchiul meu nici nu şi-ar fi dorit o asemenea compensaţie. Dinte pentru dinte nu-i o frază din limbajul lui.

— Da, e omul unui limbaj superior. Singurul om deosebit pe care l-am întâlnit după... după moartea tatei.

— Trebuie să mai fie astfel de oameni, Mary, o consolă Jerrie. Sunt sigură că există, că o să găseşti omul şi că n-o să trăieşti în mizeria de care m-am înconjurat eu.

— Mizerie? ridică Mary, mirată, din sprâncene.

— Da, trăiesc în mizeria cea mai abjectă, pentru simplul motiv că mi-a plăcut un bărbat care avea să devină, sub ochii mei, o mare vedetă şi un mare porc. De fapt, sub aspectul ăsta îl cunoşti la fel de bine ca şi mine.

Jerrie luă de pe măsuţă o telecomandă şi puse în funcţiune o casetă video. Micul televizor îşi lumină dintr-o dată ecranul, arătând o cameră, un fel de dormitor, în care nu era nimeni. Mary făcu eforturi să-şi amintească ceva, întrucât camera îi era evident cunoscută. Deodată totul se lămuri: uşa se deschise şi pe ecran apărură eroii filmului - ea şi Thomas Speender. Înregistrarea, mută, era făcută în vila de lângă Dover, în seara aceea de pomină, cu meciul de tenis şi recitalul la saxofon. Era tocmai partea lipsă a memoriei ei.

Râde prosteşte, cu braţul petrecut pe după gâtul lui Thomas. Bărbatul o cară aproape ca pe un sac, ţinând-o strâns de talie. O pune, ca pe un Hopa-Mitică, în mijlocul camerei. Ea râde, râde, râde şi spune ceva la nesfârşit. Nu pare să bage de seamă că Thomas o dezbracă. Precum un copil ascultător, ridică mâinile în sus când bărbatul îi scoate tricoul peste cap. Sânii rotunzi şi aţâţători sar la iveală ca două mici vietăţi dornice să pozeze camerei ascunse de luat vederi. Thomas îşi trece palma înfierbântată peste sfârcurile lor trezite, ca două cireşe coapte. Cu cealaltă mână, îi trage fermoarul de la fustiţa albă. O ia în braţe, scoţând-o ca pe un prunc din pantofi. O întinde pe pat şi-i trage încet „cache-sex"-ul, lăsând-o goală-goală. Dar şi ea e grozavă! Pentru a-i uşura bărbatului mica trudă, şi-a ridicat întâi piciorul drept, apoi pe cel stâng, astfel că mica piesă de „dezbrăcăminte" - cum ar spune Hillary - zbură cât colo, ca un fir de păpădie luat de vânt. Cu muşcări iuţi, Thomas se dezbracă şi el. Îngenunchează lângă pat şi o sărută, o sărută lacom. Întâi pe frunte, apoi pe ochi, buze, sâni, alunecă în jos prădalnic, iar ea i se zbate în întâmpinare cuprinsă de o voluptate mahmură. Freamătă ca un lăstar, sânii i se ridică şi coboară, ca împinşi de forţa apăsătoare a unui flux şi reflux interior. Buzele lui Thomas i se afundă între coapsele desfăcute... În

clipa aceea, deşi caseta nu are sonor, i se păru că aude un ţipăt imens, cât tot statul Colorado. Ochii i s-au deschis brusc. Tremurul de vrajă a încetat. Sare din pat şi se proţăpeşte, clătinându-se, în faţa lui Thomas care este încă îngenuncheat. Genunchiul ei se izbeşte în pieptul bărbatului, răsturnându-l caraghios pe spate. Acesta se ridică buimac şi dă să se apropie de ea. Dar Mary e acum o ciută încolţită care s-a decis să lupte cu lupul cel rău. Îl îmbrânceşte, aruncă în el cu perna, cu cărţile din mica bibliotecă, cu pantofii culeşi de pe jos. Bărbatul spune ceva. Are întipărită pe faţă expresia unui ţânc care a fost silit să se ridice de la masă înainte de a-şi primi porţia râvnită de desert. Degetul poruncitor al lui Mary arată spre haine. Ţinuta ei marţială seamănă cu a femeii care simbolizează Franţa într-un tablou al revoluţiei. Nu admite replică. Thomas se îmbracă încet, făcând din când în când un semn cu degetul spre tâmplă, ca şi cum ar vrea să sugereze că s-a ţicnit. Apoi iese. După câteva clipe, Mary se prăbuşeşte pe pat cu faţa în jos. Trupul i se zguduie de plâns. Fesele rotunde se zvârcolesc în acest acces de isterie şi mâna, inconştientă, trage cearşaful peste ele. Dacă nu ar fi tremurul vizibil al omoplaţilor, s-ar putea crede că filmul s-a oprit într-un stop-cadru. Doarme.

Apoi uşa se deschide şi intră Betsy, camerista. Cu o expresie neutră pe faţă, Betsy adună cărţile şi le pune la loc în raft. Ia perna şi nu ştie ce să facă cu ea. În cele din urmă o aşază pe pat, lângă ceafa ciufulită a lui Mary. Stinge lumina şi iese.

— Asta-i tot, spuse Jerrie, mânuind telecomanda şi oprind filmul.

Cât timp durase vizionarea, Mary fusese încercată simultan de câteva sentimente confuze. Pe de o parte, indignarea îi gâlgâia în gâtlej, gata să răbufnească în afară. Cine se crede această Jerrie, dacă-şi permite să imortalizeze asemenea spectacole? Ce poate fi mai jignitor decât înregistrarea propriei tale slăbiciuni pe peliculă, atunci când te convingi cât de jos poţi să aluneci? Pe de altă parte, nici nu poate fi condamnată prea sever o femeie ajunsă în situaţia de a fixa vizual avânturile sexuale ale soţului ei. De ce-o face? Jerrie nu prea pare persoana lucidă şi meticuloasă, capabilă să strângă în felul acesta probe pentru procesul dé divorţ, probe menite să-i demonstreze nefericirea în faţa juraţilor, o nefericire de vreun milion de dolari pe an ca pensie alimentară. Grozav de bine i-ar sta multstimatei domnişoare Mary Baker să apară în instanţă drept material compromiţător. Să apară cu „cireaşa" neruptă, dar expusă privirilor, până la cele mai mici amănunte corporale, cum ar fi alunița de pe umărul stâng.

N-ar fi proces, ci eveniment artistic, şi nu-i deloc exclus ca unii dintre jurați, cu această ocazie, să simtă nişte creşteri de nivel în locul în care au uitat de mult că se cade să se mişte ceva. Sau poate că mascarada asta va fi însemnând cu totul altceva? O formă specială de distracție, menită să-i excite pe cei doi soți în preludiul vreunei nopți...

Parcă ghicindu-i gândurile, Jerrie spuse:

— Caseta poți s-o iei. Distruge-o, arunc-o, fă ce vrei cu ea.

— Nu înțeleg ce rost avea să mi-o arăți. Am o oglindă destul de mare în baie şi mă pot examina şi singură.

— Nu tu contai în joaca asta. O fac de mult. Cam de pe când Thomas a început să-mi jure iubire eternă. Dacă ținem cont că sunt câțiva ani buni de atunci, poți să-ți închipui că am vreo două duzini de casete interesante. Care cuprind aventurile de la Dover. Numai pe cele de la Dover, pentru că numai acolo am reuşit să încropesc un studio de filmare. De fapt, Betsy e mai mult operatoare decât servitoare.

— Tot nu mi-ai spus de ce o faci...

— Din curiozitate, draga mea, din curiozitate. Vezi tu, ni s-a dus vestea că suntem cel mai stabil cuplu de la Hollywood şi se găsesc destui nătăfleți care să ne invidieze. Asta în timp ce Thomas îşi clădeşte o reputație de bărbat fatal. Am vrut să văd

dacă numai eu sunt de vină pentru că, sexual, nu mă mai impresionează.

— Şi? întrebă Mary mai mult din priviri.

— Nenorocirea e că eu sunt de vină. Muieruştile pe care le trânteşte în pat n-au complexe şi li se citeşte orgasmul pe retină.

— Şi ce-o să faci cu caseta?

— O să le folosesc pentru educaţia sexuală a copiilor mei! râse Jerrie. Nu, a fost o glumă, draga mea. Altădată femeile ţineau jurnale. Acuma eu îmi alcătuiesc o filmotecă. O filmotecă a mizeriei mincinoase care mă înconjoară. Este, dacă vrei, o operă de artă, deci fără nici o utilitate practică. Mă bucur, în felul ăsta, că nu-s singura proastă care s-a lăsat păcălită de Thomas. Într-un fel, colecţia lui e şi colecţia mea.

— De obicei, colecţionarii ţin şi cu dinţii de ceea ce izbutesc să adune. De ce renunţi la caseta cu mine?

— Din ordinul iubitului meu unchi şi din simpatie pentru tine. Tu, de fapt, pui capăt unui marş triumfal. Dincolo de tine, care i-ai rezistat, cariera din pat a lui Thomas va aluneca pe o traiectorie descendentă. Sceptrul i s-a cam pleoştit.

Jerrie zâmbea cu bunăvoinţă, întinzându-i caseta. Părea că o bucură insuccesul soţului ei şi că, în acelaşi timp, vrea să afle ceva de la Mary.

— Te întrebi dacă ştiam ce fac, nu-i aşa? rosti Mary întrebarea care plutea în aer. Nu ştiam. Fără

să-mi dau seama, băusem prea mult. Pentru prima oară în viață n-am ştiut ce-i cu mine. Mă crezi?

— Sigur că te cred! zâmbi Jerrie.

— La drept vorbind, continuă Mary, nici în cunoştință de cauză nu i-aş fi cedat.

— De ce, nu-i genul tău?

— Ba e chiar unul dintre genurile mele. Însă am un handicap greu de depăşit. Cred că ți-ai dat seama.

— Da, virginitatea. În anumite momente, o simți ca pe o povară. Ți se pare că eşti o oaie neagră, rătăcită într-un ciopor de mioare albe. Dar la fel cum le place Brahms, unora le plac şi oile negre.

La despărțire în uşă, Jerrie îi spuse:

— În astea două săptămâni de concediu, dacă nu ți-i prea greu, mai vizitează-l pe unchiul. S-a apucat de acțiuni umanitare. S-a pus în fruntea unei organizații care strânge ajutoare pentru copiii din Jugoslavia. Mi-e fricã să nu încerce cumva să zboare într-acolo. La vârsta lui, sănătatea e o iluzie.

Treisprezece

Mary ațipise cu capul pe umărul lui Giovani. Hillary era la volum, Giovani era mut ca o lebădă și nemișcat ca o statuie: nu voia s-o trezească pe Mary. Și această călătorie de zurbagii fusese invenția lui Hillary, care, neobișnuită să stea prea mult într-un loc, își băgase în cap că trebuie să meargă neapărat la Harrisburg, ca să stabilească cu regizorul amănuntele legate de noul ei film, care urma să fie turnat în toamnă. Ca să nu se plictisească, îi luase și pe cei doi. Giovani regreta puțin că fata de lângă el doarme și nu poate vedea lacul din vale, în care se reflectau stelele înalte care spuziseră cerul. Curând, un pod începe să vuiască sub roțile mașinii și „Mustangul" lui Hillary se cățără iarăși pe șosea. Aleseseră intenționat această rută ocolitoare pentru a evita plictisul autostrăzii, pentru ca traseul să le fie pigmentat de un peisaj cât de cât natural. Răsuflarea lui Mary era atât de regulată, părul ei mătăsos îi atingea atât de mângâietor obrazul, încât Giovani simțea nevoia aproape imperioasă de a face dragoste. Dacă ar fi fost singur cu Hillary, ar fi putut-o ruga să tragă pe

undeva pe vreun drumeag de pădure şi... Aşa însă, trebuia să rabde până la destinaţie unde, era sigur de asta, cu toată oboseala drumului, Hillary avea să-l supună acrobaţiilor ei carnale, cu care începuse deja să se obişnuiască, deşi de fiecare dată era uluit de imaginaţia ei năbădăioasă în acest domeniu. La o curbă, lumina puternică a farurilor evadă de pe şosea, peste zidul de stuf care înconjura lacul, descoperind la mijlocul acestuia o barcă cu doi îndrăgostiţi.

— Ce zici de tabloul ăsta, Mary? întrebă Hillary. Parcă ar fi din visele erotice ale domnişoarei Peters, nu-i aşa?

— A aţipit, îi şopti Giovani la ureche, aplecându-se aproape de ea. Întinse mâna, i-o băgă pe sub decolteul tricoului, prinzându-i sfârcul unui sân între degete. Se jucă cu el până îl simţi întărindu-se.

— Giovani, termină! îi spuse Hillary. Orgasmul la volan poate provoca accident fatal. Giovani îşi trase mâna cu părere de rău. Mary era alături, dar nu îndrăznea s-o atingă. Şi n-ar fi avut nimic împotrivă s-o atingă. Întâlnindu-se de atâtea ori cu ea, reuşise să dezlege taina farmecului ei. De fapt, era mult mai frumoasă decât Hillary, dar tipul ei de frumuseţe era altfel, mai sfios, mai real chiar. Pur şi simplu, nu seamănă cu actriţele celebre care umplu ecranele în virtutea tendinţei

cinematografiei americane spre expapism, spre evadarea din realitate. Există ceva într-adevăr muzical în ea. Iată, şi acum sânii ei, slobozi sub tricoul alb, se clatină uşor odată cu micile zguduituri ale maşinii şi, dacă n-ar fi acoperită de fâşâitul uşor al motorului, s-ar auzi clipocirea lor simfonică, delicată, lină...

Între timp, coborâră din munţi. Panglica şoselei era acum dreaptă, alerga hăt departe măturată de faruri, se implânta în câmpia netedă ca palma şi, la orizont, trecea pe lângă luminile unui orăşel industrial, ale cărei coşuri fumegânde erau luminate şi ele de jos în sus şi de sus în jos, de luna care plutea în apele gălbui ale cerului.

Cu privirea aţintită spre oraş şi cu gândurile la Mary, Giovani fu surprins de manevra lui Hillary, care trase brusc volanul în stânga şi frână cu un scrâşnit strident de roţi. În lumina farurilor lucea nichelul unei motociclete, iar la câţiva paşi mai încolo se ghicea conturul unui trup de om.

Uluiţi, săriră toţi trei din maşină şi alergară la locul accidentului. Era parcă un morman de cârpe, un trup greoi şi masiv, trântit în praful de la marginea şoselei, cu faţa în jos. Mâinile îi erau aruncate în lături, de parcă ar fi fost crucificat într-un moment de înot în stilul „bras". Giovani se aplecă cu teamă şi repulsie.

— E mort! spuse el în şoaptă, răguşit.

Se lăsă pe vine şi Hillary. Îl zgâlţâi pe necunoscut, îl trase de mânecă, dar mortul nu voia deloc să vorbească.

— Chiar e mort? întrebă, speriată, Mary, aplecându-se de partea cealaltă.

— L-a tamponat careva, îşi dădu cu părerea Giovani, care se dusese până la motocicletă şi văzuse ataşul lovit zdravăn. Trebuie să vină poliţia. Să nu-l atingeţi!

— Cum să nu-l atingem? se răsti Hillary la el. Întâi şi întâi trebuie să vedem dacă nu cumva e numai leşinat. Cât despre poliţie, n-ai aflat până acum că-i o starletă care întârzie mereu la întâlniri? De unde poliţie în pustietatea asta?

Opintindu-se din greu şi nu fără ajutorul lui Mary, Hillary reuşi să-l întoarcă pe accidentat cu faţa în sus. Era un negru solid ca un campion de box la categoria super-grea. Praful îi pudrase bărbia şi firele bărbii nerase de câteva zile. Tot obrazul stâng îi era o rană compactă, gâtul îi era împroşcat cu o mulţime de pete mici, care, pe întuneric nu puteau fi definite. Putea fi şi sânge, dar şi altceva. Cămaşa din material de blugi şi maieul de sub ea miroseau acru a transpiraţie. Omul zăcea acum pe spate, cu ochii închişi parcă pentru vecie. Hillary se lăsă în genunchi şi-şi lipi urechea de pieptul lui. Probabil că nu izbutise să

audă bătăile inimii, pentru că imediat îl apucă de încheietura mâinii, încercând să-i găsească pulsul.

— Ei, care-i situația? întrebă Mary, aplecându-se spre ea.

— Habar n-am! spuse Hillary şi dădu a lehamite din mână.

— Ne trebuie o oglindă! spuse Mary şi o porni în fugă spre maşină. Cine ştie de unde ştia că, în asemenea cazuri trebuie să-i pui accidentatului o oglinjoară în dreptul buzelor şi, dacă se abureşte, înseamnă că omul respiră. După câteva clipe, se întoarse cu mica ei poşetă, luptându-se cu fermoarul care nu voia să-l deschidă. Scoase oglinjoara şi i-o întinse lui Hillary. Fără să se întoarcă cu faţa spre ea, Hillary îi îndepărtă mâna.

— Mary, parcă te-ai tâmpit şi tu. Cum să vezi o oglindă aburită pe întuneric?

Giovani care stătea la câţiva paşi de ele şi renunţase la orice intenţii de prim-ajutor, îşi aprinse o ţigară. Povestea nu-i plăcea şi n-avea de gând să se bage. Morţii cu morţii şi viii cu viii", îşi spuse el. Însă mortul îl contrazise, slobozind un geamăt uşor, ieşit parcă dintr-o pivniţă.

— Trăieşte! exclamă Hillary. Doamne, trăieşte!

„Se bucură, proasta! o blestemă Giovani în sinea lui. Acum o să mă pună să-l tăbârcesc la maşină." Previziunea i se confirmă în clipa imediat următoare.

— Hai, Giovani, pune mâna... Trebuie să-l ducem la spital.

Îl aştepta într-o poziţie caraghioasă, în genunchi, cu palmele băgate sub umerii accidentatului.

— Ce spui? Ţi-ai ieşit din minţi? începu să strige Giovani cu furie. Te bagi singură în bucluc. Aici e-o infracţiune la mijloc, dacă nu cumva chiar o crimă. Ce te faci dacă-ţi moare pe drum?

— Giovani, fii om... Ia-l de picioare!

Însă lui Giovani nici nu-i trecea prin cap să facă un asemenea gest. Îşi adusese aminte că viza de şedere în Statele Unite îi expiră peste trei luni şi n-avea chef de încurcături cu poliţia.

— Totul o să cadă pe noi, pricepe odată! Noi vom fi vinovaţi, cel puţin pentru perioada de început a anchetei! Vezi şi tu, nu-i nici un martor... Suntem doar noi şi el. Numai un nebun se bagă singur cu capul în laţ!

— Ai dreptate, lua-te-ar naiba! zbieră Hillary la el. Sunt nebună! Şi Mary e nebună. Dar pune mâna odată!

— Nici nu mă gândesc! Nu vreau să mă murdăresc cu un negru parşiv!

— O să mă murdăresc eu! strigă Mary, apărând deodată din întuneric, trecându-i poşeta lui Giovani, se aplecă deasupra negrului, îl apucă de picioare şi începu să tragă în sus de ele. Era o

povară prea grea pentru ea. Picioarele erau uriaşe, grele, parcă de plumb... Unul era desculţ şi avea talpa nefiresc de albă, care lucea în lumina slabă a lunii ca o aripă de lebădă. De celălalt încă se mai ţinea o sandală de dimensiuni incredibile. „Ne-ar trebui o macara", se gândi Mary, chibzuind cum să le apuce mai bine. Îşi îndoi sub ele un genunchi, încercând să le ia subsuoară. Însă picioarele erau inflexibile, ca două bârne. Nu se lăsau apucate, cădeau şi păreau însângerate. Băgându-se cu spatele între picioarele omului, Mary izbuti în sfârşit să le ridice. Acelaşi lucru îl făcu şi Hillary, ţinându-l de omoplaţi. Puterile lor firave urniră cu greu povara aceea fără viaţă, pe care soarta le-o scosese în cale. Icnind şi respirând din greu, îl târâră până la maşină.

Giovani stătea cu faţa împietrită, uitându-se spre oraş şi sperând din tot sufletul să apară maşina salvatoare a poliţiei. Nimic. O porni înaintea lor, încercând încă o dată să le facă să renunţe.

— Pricepeţi o dată că noi vom fi primii suspecţi! Cel puţin până se vor lămuri lucrurile, ne vor hărţui cu întrebările şi insinuările lor...

Între timp fetele îşi făceau treaba, târându-l pe accidentat spre maşină. Convingându-se că nici un argument nu le poate opri, Giovani se grăbi să deschidă portierele din spate. Tăcut, cu un

sentiment de scârbă mascat parcă şi de sine, privea de la distanţă eforturile fetelor care încercau să bage în maşină corpul acela greu şi murdar, îmbâcsit de praf şi de sânge. Negrul nu dădea nici un semn de viaţă. Trupul lui nu asculta, nu intra în maşină, picioarele îi atârnau afară cu pantalonii împinşi în sus, descoperind gleznele păroase. Mary încercă să i le înghesuie cumva pe banchetă, fără succes însă. Giovani era uluit de strădaniile acestei fete frumoase, curate, care părea să fi uitat de tot şi de toate, îngrijorată fiind doar de soarta amărâtului acela. Ce se întâmplă cu ea şi cu Hillary? De unde acest acces de compasiune falsă, de filantropie inutilă? Şi, în plus, dragele mele nici nu ştiţi ce întorsătură pot lua lucrurile! O să vedem cum o să vă descurcaţi în faţa poliţiştilor... N-o să vă creadă nimeni, pentru că şoseaua nocturnă nu dă nimănui crezare... Cei mai deştepţi decât voi, fulgerându-şi farurile, trec în viteză încoace şi încolo, nici prin cap nu le trece să se bage ca musca-n lapte în istoria asta. Iar voi? La o adică, ce preţ are pentru voi mizerabilul ăsta de negru? Şi parcă mai ştii cine este? Poate că-i beat, poate că din prostie ar fi dat cu motocicleta peste vreo maşină de mare tonaj, al cărui şofer, căţărat în cabina lui înaltă, nici n-a simţit impactul.

Însă, orice s-ar spune, accidentatul este deja în maşină. Înghesuită pe bancheta din spate, Mary îi

ținea pe genunchi capul spart, însângerat și transpirat.

— Hai, Hillary, demarează! spuse ea cu voce speriată.

Hillary urcă la volan. Ezitând câteva clipe, Giovani urcă și el în față, trântind supărat portiera.

— Sunteți nebune! bombăni el, parcă silabisind cuvintele. O să vedeți în ce rahat ne băgăm. Miroase a anchetă... Și nu uita să-l întrebi pe primul trecător unde-i morga cea mai apropiată...

Fără să-i răspundă, Hillary porni în viteză spre orășelul care se zărea la orizont. Depășea, claxonând, puținele mașini de pe șosea, făcea semnale disperate cu farurile pentru ca mașinile care veneau din sens invers să reducă viteza și să se îndepărteze de linia întreruptă de pe mijlocul șoselei. Clăbucii roșiatici de deasupra orașului păreau din ce în ce mai mari, dar distanța până la ei nu părea să se fi micșorat semnificativ. Oricum, era mai departe decât i se păruse inițial lui Mary. La un hop, mașina se cutremură și negrul gemu din nou. Mary se simți ușurată auzindu-i geamătul. Când accidentatul nu gemea, nu i se auzea nici respirația și lui Mary i se părea că a murit. A murit pe genunchii ei! Pentru prima oară Mary ținea pe genunchi viața sau moartea cuiva. Numai să nu fie zadarnică toată goana asta a lor! Să nu ducă la spital doar un cadavru! Aceasta era singura ei

îndoială, nu-şi făcea probleme de procedură polițienească, precum Giovani. Ce rost să aibă asemenea temeri, când se stinge o viață de om?

Giovani şedea cu spatele la Mary, încremenise alături de Hillary, înstrăinat, ca o imputație mută. Se aşteptase la o călătorie de plăcere, la capătul căreia bănuia că-l aşteaptă câteva satisfacții sexuale şi iată că acum negrul ăsta împuțit s-a găsit să-i strice planurile. Atitudinea lui o irita pe Mary, dar nu voia să-l pună la punct, pentru că la mijloc era Hillary. Mary o admira sincer pe vechea ei prietenă. Te uiți la ea şi zici că nu-i decât o actriță de mâna a treia, o cocotă uşuratică, aşa cum sunt mai toate în mediul lor, însă, de data aceasta, Hillary se dovedea un om adevărat. În mod vag, Mary simțea că treceau printr-una din acele situații, deloc numeroase, când poți să-ți dai seama de adevărata față a omului. Doar Hillary putea să-şi pună la bătaie egoismul ei afişat dintotdeauna, ar fi putut să nu-l vadă pe accidentat şi, făcând o buclă numai printr-o tragere de volan, ar fi putut să-şi continue drumul. Dar la drept vorbind, aceste şosele, aceste autostrăzi, viteza, accidentele ele sunt cele care ne verifică, fiind un fel de clipe de cumpănă pe autostrada vieții, când ne dăm seama definitiv care ni-i prețul nostru printre ceilalți.

— E o copilărie... O filfizonie... Un joc fals de-a umanismul... Cui îi foloseşte joaca asta de-a sensibilitatea? Lui? Păi acum ascultă cântecele îngerilor.

— Taci, Giovani! i-o reteză scurt Hillary şi acesta tăcu, parcă speriat.

Când accidentatul, încă leşinat, slobozea câte un geamăt, semn că era încă viu, îngrijorarea care o apăsa pe Mary se transforma în mici scânteieri de speranţă. „Mai repede, mai repede!" o îndemna ea în gând pe Hillary, care făcea totuşi o cursă ca de formula unu.

În sfârşit, intrară printre casele şi grădinile periferice. La o staţie de autobuz, opri brusc volanul şi, fără să coboare de la volan, îi întrebă pe câţiva tineri unde este spitalul cel mai apropiat. Tinerii cam cu chef, îi explicară lung şi dezlânat, ca şi cum şi-ar fi dat şi ei seama că situaţia nu mai suferă amânare. Hillary demară, din nou, fără să aibă câtuşi de puţin grija semafoarelor şi a indicatoarelor de circulaţie. Auziră o sirenă care părea să-i urmărească.

— Poliţia! Opreşte! strigă Giovani, dar Hillary nu-i acordă nici o atenţie. Mai opri apoi într-un loc pentru a verifica dacă merge în direcţia cea bună şi, după câteva minute, intră în viteză în curtea spitalului.

Aici parcă erau aşteptaţi: în ajutor le săriră câteva surori medicale, apăru o targă, chiar şi Giovani dădu o mână de ajutor.

— De pe şosea! îi şopti el uneia dintre infirmiere.

Negrul fu urcat pe scări, spre uşile date larg în lături. Mary, în tricoul ei alb şi în blugii ei strânşi pe corp, încheia această procesiune simplă. Fustiţa mini a lui Hillary, părea la fel de suspectă pentru infirmierele care păreau că le judecă. Lui Mary i se părea ,că citeşte nişte imputaţii scurte în privirile lor: „Cum l-aţi lovit? Nu se mai poate circula din cauza fufelor astea!"

Accidentatul fu dus în sala de urgenţe, albă, luminoasă. Targa fu pusă pe un suport special. Şi în mijlocul acestei albeţi generale trupul negrului părea un corp străin nimerit aici dintr-o întâmplare greu de înţeles: o masă de carne uriaşă, murdară de praf şi de sânge... Obrajii ţepoşi, cu vânătăi... Faţa nenorocitului părea îngheţată, total lipsită de viaţă... Apăru medicul de serviciu, un tânăr pipernicit, cu ochii ca de chinez, în care nu se putea citi nici surpriză, nici curiozitate. Aşezându-se pe un scaun, începu să studieze rana de la cap. Când o infirmieră se apucă s-o dezinfecteze, se auzi un geamăt surd, negrul îşi zvâcni capul cumva ameninţător, dar gestul lui nu-l impresionă în nici un fel pe medic. Două

infirmiere, îndemânatice, îl dezbrăcau pe pacient, scoțând la iveală un torace musculos şi un trunchi puternic cu echimoze vinete, semne ale loviturii. Părea că are câteva coaste rupte.

— Bine l-ați mai atins...

— Nu noi! îl contrazise iute Giovani, însă doctorul nu-i acordă nici o atenție.

Se pare că accidentatul era într-o stare de şoc.

— E grav? întrebă Hillary.

— Foarte grav, bombăni doctorul fără să-i arunce nici o privire. Apoi dădu un ordin: Duceți-l în sala de operație.

Fără să se uite deloc la micul lor grup, ieşi din salon în urma sanitarilor care împingeau targa pe rotile. Tot personalul medical, toți oamenii aceştia consemnați aici în aşteptarea unor asemenea cazuri, o uimiseră pe Mary prin indiferența lor aparentă, prin surzenia lor la durerea aproapelui. Păreau că îndeplinesc un ritual, din care pentru spectatori erau clare profesionalismul şi sentimentul datoriei. În salon nu mai rămăseseră decât ei trei şi sora de serviciu, o mulatră zveltă, cu ochelari, cu fața exprimând integritate şi cu severitate profesionistă în fiecare gest. Cu o imputație mută şterse urmele de sânge de pe mozaic, se spălă îndelung pe mâini la chiuveta din colț, îşi ținu palmele câteva minute în fluxul de aer cald al aparatului de uscat, apoi se aşeză la micul

ei birou şi luă o poză foarte serioasă. Imediat zbârnâi telefonul şi sora spuse în receptor, privindu-i ca pe nişte infractori.

— Da, domnule sergent. Sunt aici. Puteți urca.

Un polițist tânăr trecu pragul. Se vedea că nu venea pentru prima oară aici după atitudinea sorei-şefe care îi zâmbi dulce, deşi Mary începuse să creadă că vietatea de la birou are o mască pe față.

Cu o privire de profesionist, îi măsură pe toți din cap până în picioare. Apoi se aşeză la biroul mulatrei şi spuse:

— Sunt sergentul Crowder. Trebuie să vă iau o declarație. Povestiți-mi ce s-a întâmplat.

Hillary făcu trei paşi hotărâți înainte, se opri în fața lui în poziție de „drepți" şi, cu un zâmbet răutăcios, îi spuse, întinzând brațele spre el:

— Puneți-mi-le!

Sergentul se zăpăci:

— Ce să vă pun?

— Cum ce? Cătuşele!

Abia acum sergentul pricepu ciudata glumă a lui Hillary.

— N-are rost. Şi-aşa purtați destule cătuşe, spuse el. Se referea la brățările indiene vechi, care-şi străluceau tulbure argintul la încheieturile fetei.

— Deci nu ne arestați? o făcu pe naiva Hillary.

— Nici gând. Băieții v-au studiat mașina cu atenție. Nu există nici o urmă de lovitură. Bănuiesc că, pur și simplu, l-ați găsit accidentat și l-ați adus la spital.

— Așa este! sări Giovani, bucuros că s-a înșelat în previziunile lui cele mai pesimiste. Îi povesti pe scurt întâmplarea, indicând cu suficientă precizie locul accidentului. „Oho! se gândi Mary. Giovani și-a luat în serios îndatoririle cetățenești dacă a reținut atâtea amununte!" Apoi își dădu seama că, pur și simplu, fusese vorba de frică, că italianul își pregătise toate aceste amănunte pentru dezvinovățire, pentru a scăpa basma curată. Atâta lașitate și spirit de prevedere la acest tânăr frumos, cu alură sportivă, o îngrozi pe Mary.

— O.K. Mulțumesc pentru înțelegere, îl auzi pe sergent.

— Cum, nici măcar nu ne legitimați? se miră, sincer, Mary.

— Nu-i nevoie, zâmbi vesel sergentul. O cunosc pe domnișoara Hillary Betterton. Am văzut-o în *Sex și flăcări* și în *Dramă pasională*.

Titlurile respective erau ale ultimelor filme făcute de Hillary, în care, după părerea lui Mary, toate punțile bunului simț fuseseră aruncate în aer. Deși prietena ei o încredința că scenele de dragoste sunt trucate, Mary nu credea o iotă. Amândouă filmele aveau niște conflicte

convenţionale şi dure, iar rolul lui Hillary se reducea la a primi între picioare, în gură şi între fese nişte penisuri urieşeşti albe şi negre, de la rădăcina cărora atârnau nişte testicule cam cât ouăle de struţ.

Auzind acest nume, până şi mulatra începu să pară a om. Zâmbea ştrengăreşte şi o cerceta cu interes pe Hillary după felul cum se foia pe scaun, Mary îşi dădu seama că tânăra infirmieră privise cu nesaţ filmele şi, mai mult ca sigur, pusese în practica ei sexuală câte ceva din învăţămintele acumulate.

Hillary nu păru deloc flatată de aceste semne ale celebrităţii. Îi salută cu răceală pe sergent şi pe infirmieră, apoi coborî în curtea spitalului. Se aşeză la volan, îşi puse centura de siguranţă, îi aşteptă să urce pe Mary şi pe Giovani. Apoi, ca şi cum şi-ar fi adus aminte de ceva, se întoarse spre partenerul ei de jocuri amoroase şi întinzându-i douăzeci de dolari spuse:

— Giovani, mi-e sete. În spital trebuie să fie vreun bufet. Du-te şi adu-mi câteva cutii de Coca-cola.

Bucuros că totul pare să-şi intre în normal, Giovani sări din maşină şi urcă scările în fugă. Hillary se întorsese spre Mary, îi făcu cu ochiul şi demară brusc. Portiera lăsată deschisă de Giovani se trânti şi se închise singură.

— La naiba cu el! spuse Hillary. Nu vreau să-l mai văd!

Restul drumului îl parcurseră fără peripeții și ajunseră la Harrisburg puțin după miezul nopții.

Paisprezece

Orice echipă de filmare e o adunătură de saltimbanci. Mary ar fi trebuit să-şi dea seama de acest lucru încă înainte de a porni la drum. Nebunii plănuiră câteva scene de filmat lângă Chicago, pe locul Michigan. Dacă ai fi putut da doi bani pe vorbele lor, ai fi putut crede că până atunci nu se putuseră pune în mişcare datorită faptului că le lipsea un amănunt, despre care nici ei nu-şi dăduseră seama şi că, odată cu apariţia lui Hillary, revelaţia se produsese: tocmai ea lipsea pentru ca lucrurile să fie într-adevăr formidabile. Aşa că a doua zi dimineaţă aveau să urce cu toţii în avionul companiei şi să plece ca să filmeze scenele respective, care nu puteau fi rezolvate fără fesele bronzate ale lui Hillary şi fără valurile albastre ale lacului Michigan. Regizorul, un tânăr care părea şi viril şi homo, o trimisese pe Hillary cu scenaristul, ca să participe activ la scrierea secvenţelor de completare. Mary, care îşi cunoştea bine prietena, era sigură că în mai puţin de două ore Hillary avea să-l scoată definitiv din circulaţie pe scenarist, un blond simpatic, dar care părea prea puţin dotat pentru a o avea pe Hillary

coautoare la ceva. Când urcase scările, Mary își privise prietena din urmă și i se păruse că mușchii picioarelor ei lungi, ieșind de sub fustița vaporoasă, fac un fel de contracții și dilatații de încălzire, pesemne în vederea „scrierii" care avea să urmeze. Deși grupul vesel și chefliu o invitase și pe ea la Chicago, Mary refuzase, sub pretextul unor treburi neîntârziate la ziar, promițându-le că va veni la premiera filmului și că va scrie despre el.

*

Acum, după ce dormise pe săturate la micul hotel închiriat de echipa de filmare, făcea cale întoarsă la volanul „Mustangului" lui Hillary. Se oprise în orășelul din ajun și aflase că negrul salvat de ei e în afară de orice pericol. Ba chiar îl întâlnise pe sergentul Crowder și se oferise să treacă pe la familia accidentatului, ca să-i pună în gardă. Adresa i-o dăduse Crowder.

Acum, după consumarea scurtei vizite, o rememorează de-a lungul celor câteva mile de drum pavat care o despart de șosea. Da, o casă din gresie. Un panou publicitar uriaș, care te invită să vizitezi o peșteră, aflată undeva prin apropiere. „Oare chiar se mai duce cineva s-o viziteze", se întrebase Mary rulând încet pe drumul acela pietruit. Moda peșterilor și a cascadelor a rămas demult în urmă. Pe-atunci, pe când monumentele

naturii se mai bucurau de interes, bărbaţii purtau pălării de paie, iar femeile nu-şi arătau nici măcar gleznele. Porumbul este aproape copt. Lanul se întinde de o parte şi de alta a drumului, iar spre stânga se vede o moviliţă, dincolo de care Mary bănuieşte o poieniţă şi un mic lac. O porţiune a drumului e în reparaţie. Un buldozer este tras pe dreapta, astfel încât „Mustangul" abia are loc să treacă, pentru că pe porţiunea aceea drumul este într-o adâncitură cu maluri înalte, ca o albie uscată de pârâu şerpuit. Greu de crezut că mai există asemenea drumuri în Statele Unite. Mary închide geamul pentru că de undeva se simte insistent mirosul unei crescătorii de porci. Peste încă vreo jumătate de milă, gardul viu de o parte şi de alta a drumului o anunţă că a ajuns pe teritoriul micii ferme a familiei Laurent. Aşa îi spusese Crowder că se numeşte negrul accidentat. Spre clădire duce o alee umbrită de sumahi, în spatele cărora se vede o mică livadă. Acum Mary vede şi casa, uşa verde, şi o adăpătoare pentru păsări. Coboară din maşină şi se uită cu interes la mărul uriaş, muribund, în scorbura căruia mişună milioane de furnici. Trunchiul capacului e ca o uşă dată în lături, ca un palton descheiat, însă sera dătătoare de viaţă încă mai urcă prin scoarţa lui aspră spre fructele mari şi roşii de deasupra. Pare de mirare că, în liniştea adâncă, nimeni nu a auzit zgomotul motorului.

Mary urcă cele câteva trepte până la uşa verde, apasă pe butonul soneriei, dar nimeni nu deschide. Observă apoi o mică potecă ce duce în grădina din spatele casei şi porneşte într-acolo. Păşind de-a lungul peretelui de lemn, abia acum Mary observă că această clădire e o adevărată operă de artă. Pereţii sunt împodobiţi cu desene: flori, stupi de diferite sisteme, albine uriaşe care se văd peste tot, pe flori, pe stupi, în aer, de parcă ele ar fi singurele locuitoare ale acestei lumi fantastice. Abia acum Mary îşi aminteşte de lespedea de marmură de lângă gardul viu, pe care era sculptată tot o albină ce părea să spună: „Poftiţi, sunteţi bine veniţi dacă doriţi un borcan cu miere."

Întrucât în curtea din faţă nu se vedea nici un stup, Mary trase concluzia că prisaca trebuie să fie în spatele clădirii. Într-adevăr, de cum dă colţul clădirii Mary vede vreo treizeci de stupi, printre care trebăluieşte o siluetă albă, foarte înaltă, cu mască de sârmă pe faţă. După voce, Mary nu-şi poate da seama dacă e femeie sau bărbat.

— Hello! strigă silueta, croindu-şi drum printre stupi. Vreţi să cumpăraţi miere?

— Nu, spuse Mary. Aduce o veste proastă. Vreau să vorbesc cu cineva din familia Laurent.

— Păi nu-i nici o greutate. Toată familia nu-i alcătuită decât din două persoane: ticălosul de

Bob, care-i în călduri şi nu prea dă pe-acasă. Iar eu sunt sora lui, Peggy.

Spunând aceste cuvinte, namila îşi scoase masca cu pălărie şi Mary văzu o negresă extraordinară, cu o privire felină, cu părul lung şi bogat, tipic african, împletit într-o mulţime de codiţe. O invită pe Mary să ia loc pe băncuţa de lângă zidul casei, unde erau ferite de arşiţa soarelui.

— Mă cheamă Mary, spuse ea. Mary Baker. Şi mă tem că fratelui dumitale i-au trecut căldurile pentru o vreme.

Îi povesti, pe scurt, întâmplarea din noaptea trecută. După chipul expresiv şi sincer al lui Peggy, îşi dădu seama că fata ţine la fratele ei.

— Deci, l-aţi dus la spital, spuse ea după un lung moment de tăcere.

— Da. Nu puteam face altfel.

— Alţii ar fi făcut altfel. Rari sunt albii care-şi murdăresc maşina cu sângele unui negru.

— V-am spus că nu eram singură şi că nu-s eu cea mai în măsură să primesc mulţumiri.

— Da, dar tocmai dumneata ai făcut un ocol de cinciprezece mile ca să mă anunţi. Nesuferiţii ăştia de poliţişti nu s-ar fi deranjat.

— Ba cred că s-ar fi deranjat, îi replică Mary. Sergentul Crowder mi s-a părut un om de treabă.

— Pentru dumneata o fi fiind de treabă, dar nu pentru noi. Ştii, toate fermele dimprejur sunt proprietatea unor familii de negri şi poliţia nu prea vine pe aici. Ne-or fi crezând într-o rezervaţie şi ne lasă de capul nostru.

— Vrei să spui că locurile-s periculoase, Peggy?

— Şi da şi nu. Dar n-am văzut pe-aici picior de alb de vreo trei ani de zile. Eşti sigură că Bob e în afară de orice pericol?

— Absolut sigură. Doctorul mi-a spus că operaţia a decurs fără surprize.

— Nu intri în casă?

— Nu, aş vrea să ajung până deseară la Washington.

— Atunci fii bună şi aşteaptă-mă un pic.

Negresa sări pe picioarele ei lungi şi dispăru după colţul casei, după câteva minute se întoarse cu două borcane frumos ambalate.

— N-o lua ca pe-o plată, ci ca pe-un semn de simpatie din partea mea. Ai un borcan de miere şi puţin lăptişor de matcă.

— Mulţumesc, spuse Mary ridicându-se. Nu vrei să mergi la spital? Te duc cu maşina...

— Nu, scutură din cap Peggy. Vin mai târziu. Am o motocicletă care-i mai potrivită pentru drumurile noastre.

Rememorând această vizită, Mary rula încet. Dădu drumul aparatului de radio. Crainica anunța că Papa a făcut o vizită la O.N.U. şi, în drum spre stadionul „kanyi", se va opri în Harlem. Mary îl văzuse noaptea trecută pe Papă la televizor, în camera ei de hotel, înainte să adoarmă. Înaltul prelat vizita Bostonul, unde ploua cu găleata, dar nu se abătea deloc de la programul prestabilit. Era îmbrăcat în alb din cap până-n picioare şi o uluise pe Mary cu engleza lui perfectă. După cât ştia Mary, în afară de engleză, Papa mai vorbea încă şapte limbi. Ținea o cuvântare în fața mulțimii şi un preot catolic de statură uriaşă îi ținea umbrela. Camera de luat vederi transfocase în prim plan fața Papei , şi chiar pe vârful nasului i se vedea un strop de ploaie, aruncat de vânt, pe care Papa n-avea de gând să şi-l şteargă...

Furată de aceste gânduri, Mary tresări dintr-o dată şi frână brusc. Ajunsese la porțiunea îngustată a drumului, cu buldozerul tras pe dreapta, în sensul opus. Mica portiță de trecere era acum blocată de altă maşină, un „Packard" vechi, fără moarte, una dintre acele maşini pe care fermierii le folosesc în loc de camioane: pentru cărat saci, cărămizi sau țăruşi. Înspre „Mustangul" ei veni un negru de vreo douăzeci de ani, solid într-o pereche de blugi uzați şi cu un maieu roşu.

— Sunteți salvarea noastră, domnișoară! îi spuse negrul cu un zâmbet care părea sincer. Am rămas fără benzină. Ne-ar trebui vreo doi litri ca să ajungem până la prima benzinărie. Ne dați?

— Aveți furtun? întrebă Mary, fără să oprească motorul. I se păruse cam suspectă terminarea benzinei chiar în dreptul buldozerului, astfel încât „Packard"-ul bloca drumul.

— O, vă mulțumim! mai că nu strigă negrul uşurat. Sigur că avem! Hei Webb, Charlie, scoateți furtunul şi găleata!

Din maşină coborâră încă doi negri. Scoaseră din portbagaj un furtun şi o găleată albă din plastic şi veniră spre „Mustang". Păreau foarte îndatoritori şi inofensivi. Mary zâmbi văzându-i. Băieții erau o pereche foarte contrastantă. Unul dintre ei era nefiresc de lung şi slab, celălalt părea îndesat ca un sac cu cartofi. Mary opri motorul, scoase cheia din contact şi coborî ca să descuie lacătul rezervorului. Chiar în clipa când se aplecă, negrul cel mic o înşfăcă pe la spate cu furtunul, iar celălalt îi trânti găleata în cap.

— Ronny, fă curățenie în maşină, auzi ea o voce şi se pomeni târâtă pe marginea înaltă a drumului. După loviturile pe care le primea peste umeri, îşi dădu seama că era târâtă pe drumeagul ce trecea prin lanul de porumb. Auzi din urmă huruitul unui motor, care nu ținu nici un minut.

Imediat se auzi cineva venind în fugă din urmă. Fără îndoială, era negrul care îi ceruse benzină.

— Ai adus aparatul, Ronny? se auzi aceeaşi voce, care părea să fie a şefului.

— Crezi că-l puteam uita? râse celălalt drept răspuns.

Cu picioarele tremurându-i de frică, cu capul înfundat în găleata care mirosea a benzină, Mary înainta cu greu, orbeşte. Simţea că se sufocă. Ar fi vrut să ţipe, dar nu avea aer şi, pe de altă parte, era destul de lucidă ca să-şi dea seama că băieţii o duceau prin nişte locuri, unde n-o putea auzi nimeni. Ştia că acesta-i sfârşitul, că i-a sunat ceasul şi că imediat va fi pângărită şi chinuită. Strânse din dinţi şi simţi cum lacrimile îi ţâşnesc ca nişte cascade din ochi, împroşcând găleata pe dinăuntru. „Să fii dusă ca o vită cu ţolul în cap!" se gândi Mary cu groază. Urcară repede un teren înclinat, probabil movila pe care o văzuse la venire, dincolo de care bănuia că poate fi un iaz. Când se împiedică, simţi o împunsătură în spate. „Un cuţit!" se înfioră ea, auzind din spate un imbold.

— Mişcă, târfă!

Apoi coborâră, Mary mai mult în genunchi, pentru că nu vedea pe unde calcă. Într-un sfârşit se opriră. I se scoase furtunul de la gât şi găleata din cap.

— Luați loc domnișoară, îi spuse lunganul. Simțiți-vă ca acasă!

Mary se uită împrejur. În spate, era movila care de aici, de jos, părea foarte înaltă. În față, chiar pe malul iazului, era un gard înalt de scânduri, iar pe laterale se întindeau două garduri din sârmă ghimpată, nu prea înalte, dar suficient de dese. Gardurile delimitau probabil un lan dreptunghiular, înfundat pe trei laturi, în care se putea intra doar pe drumeagul din lanul de porumb. O capcană perfectă. N-avea unde fugi.

— A, vi se pare că iarba e murdară? continuă lunganul. Băieți, întindeți pătura.

Ronny, negrul care oprise mașina, aruncă de sub braț pătura în care avea învelit ceva. Căzând, bocceaua răsună a lemn uscat. Bondocul și cu Ronny întinseră pătura murdară la amândouă capetele. Lemnele din pătură erau patru țăruși ascuțiți și un topor. Înfipseră un țăruș în fiecare colț al păturii, bătându-i apoi cu toporul.

— Gata treaba băieți? întrebă lunganul cu interes prefăcut.

— Gata, Webb, spuse vesel cel care oprise mașina.

„Aha, îl cheamă Webb! își spuse Mary, fără să-și dea seama că își pregătește de pe acum declarația la poliție. Înseamnă că cel mic și îndesat e Charlie". Se dovedi imediat că raționamentul ei

este exact. Se uita atât de fix la Webb, care părea şeful, încât îl scăpă din ochi pe Ronny, care i se furişase prin spate şi o prinsese de subsori. Se zbătu, dar fără nici o şansă: bărbatul era mult mai puternic decât ea.

— Ce crezi, Charlie? continuă lunganul. De ce crezi că această frumoasă nu vrea să se aşeze pe pătura noastră?

— Ştiu eu, făcu Charlie râânjind prosteşte. Cred că o strâng pantalonii şi nu se poate aşeza.

Cu acelaşi râânjet idiot, Charlie se apropie de ea, din faţă. Mary încercă să-l lovească cu piciorul, dar bondocul se dovedi uluitor de sprinten. Îi imobiliză amândouă picioarele şi-i trase pantofii, lăsând-o desculţă.

Apoi, o apucă de bărbie şi-i spuse vesel.

— Draga mea! N-are rost să scaperi din copite. N-o să-ţi facem nimic rău. Pur şi simplu, o să te regulăm toţi trei.

— Şi-o să te simţi ca-n rai! pufni Ronny din spatele ei, ţinând-o în continuare imobilizată.

Privind-o drept în ochi, ca la un moment de sinceritate absolută, Charrlie îi descheie centura din piele şi îi trase în jos blugii supraelastici. Mary rămase numai în „cache-sex"-ul alb, ca o frunzuliţă între picioare. Fulgerarea picioarelor ei bronzate aprinseră scântei în ochii lunganului.

— Charlie, să ştii că am avut noroc. Domnişoara a avut grijă să-şi bărbierească fofoloanca. Ştii ce mult îmi plac fofoloancele bărbierite. Mult mai mult decât cele păroase.

Într-adevăr, în fiecare vară Mary îşi rădea părul pubian. Acum îşi blestema acest obicei care, îl excită pe taurul acela lung şi deşirat. Îşi dădu seama că trebuie să încerce:

— Băieţi, spuse ea, avându-l în vedere mai ales pe Webb. Nu-mi faceţi chestia asta, vă rog, doar sunteţi oameni nu-i aşa? Am cinci sute de dolari în poşetă. Vi-i dau şi lăsaţi-mă să plec. Nu m-aţi văzut şi nu v-am văzut. O.K.?

— Nici un O.K.! rânji Webb. De poşetă a avut Ronny grijă. Şi-apoi o oră de dragoste cu tine face mai mult de cinci sute de dolari. Apoi Webb făcu un gest enigmatic, a cărui semnificaţie Mary o înţelese în clipa imediat următoare: ridicându-i mâinile în sus, Ronny îi smulse brusc tricoul. Sânii lui Mary se cutremurară ca apa iazului, dacă cineva ar fi aruncat o piatră în ea. Dar n-avea cine arunca pietre în iaz, n-avea cine-i sări bietei Mary în ajutor.

— Băieţi, mă gâdilă ceva la şurubel! spuse Webb. Pune-ţi-o pe aparat.

Abia acum înţelese Mary ce rost aveau ţăruşii înfipţi în pământ. O târâră pe pătură, o întinseră cu faţa în sus şi-i legară mâinile şi picioarele de ţăruşi

cu niște frânghii aspre. Deci, prevăzuseră toate amănuntele, se vede treaba că nu erau la prima vitejie de acest fel. Gemând, Mary închise ochii. Corpul ei cerat, pe care nu şi-l întinase până atunci avea să fie batjocorit, avea să înghită trei valuri de spermă, dacă nu cumva ticăloşii plănuiau ceva şi mai oribil.

— Deschide ochii! Deschide ochii, că te omor, târfă! se aplecă asupra ei, cu cuțitul, Webb. Ronny, pune-i o pernă sub cap!

Ronny îi făcu blugii şi tricoul ghem şi îi săltă capul. Între timp Webb îşi continua peroraţia batjocoritoare.

— Trăim în cea mai profundă democraţie, şi domnişoara trebuie să aleagă. Ea va stabili ordinea în care vrea s-o regulăm. Dezbrăcarea, băieți!

Imediat, cei trei negri se dezbrăcară. Ronny şi Charlie aveau sculele ridicate. Erau mari, negre şi nerăbdătoare. Numai lui Webb nu i se sculase, deşi instrumentul lui, chiar în stare de repaus, părea mult mai înfiorător decât al celorlalți.

— Trebuie să mă dau pe lângă ea, altfel rămân de căruță, spuse Webb, luând cuțitul în mână şi ducându-se spre Mary. Să nu închizi ochii, porumbițo, că o să ai parte de cea mai dulce mădărângă din statul Pennsylvania. O încălecă pe Mary pe abdomen, îşi culcă penisul moale între sânii ei, cu o mână răşchirată îi strânse sânii unul

într-altul, iar cu celălalt îşi ţinea cuţitul la îndemână. Mary nu se îndoia că ar schilodi-o dacă ar îndrăzni să închidă ochii. Lunganul îşi mişcă de câteva ori fundul. Ieşindu-i dintre sâni şi ajungându-i aproape până la bărbie, penisul îşi acoperea şi îşi descoperea vârful bombat, întărindu-se şi mărindu-se îngrozitor de mult.

— Încă o mişcare şi gata! gâfâi Webb, încălecând-o cu spatele. Simţind aproape pe buze fesele negrului, Mary mai că nu leşină, crezând că are de gând să-i bage penisul în gură. Apoi îşi dădu seama că lunganul se întinde spre mijlocul ei, simţi cuţitul pătrunzând sub şnurul „cache-sex"-ului şi bucăţica de pânză, ultima ei pavăză, fu dată deoparte. Plescăind vulgar din buze, lunganul îi lipi un sărut vulgar pe dâmbul golaş dintre picioare şi se ridică. Mary, fără să vrea, deschise ochii şi se îngrozi. Avea o erecţie formidabilă! Charlie şi Ronny aplaudau ca la intrarea în scenă.

Webb se aşeză între ceilalţi doi, îşi luă penisul în mână, îl scutură şi zice:

— Hai, păpuşico, alege! Care dintre aceste beţişoare de plastilină vrei să ţi se înfigă între picioare? Hai, că ne pierdem răbdarea şi ţi-o înfigem toţi odată şi sus, şi jos, şi între buci!

În clipa aceea, când orice speranţă părea pierdută, se auzi un ţipăt neomenesc:

— Ticăloşilor! Lăsaţi-o în pace!

Mai mult rostogolindu-se pe pantă, coborî spre ei Peggy Laurent. Ținea un pumn strâns, iar pe celălalt îl flutura deasupra capului.

— Ronny, pentru numele lui Dumnezeu! Lăsați-o în pace! Fata asta l-a salvat pe Bob de la moarte. Dacă n-ar fi fost ea, văru-tău ar fi murit.

— Du-te la naiba, Peggy! îi replică, scurt, Webb. Vezi că ni s-au sculat măciucile! Dacă ții la fofoloanca ta, pleacă de-aici, că te împroşcăm şi pe tine.

— Pe mine, Webb? râse Peggy. Crezi că dacă ai coşcogemitea bârna între picioare, asta-i de-ajuns ca s-o regulezi pe Peggy Laurent? S-o crezi tu!

— Ți-am spus să pleci, Peggy! repetă Webb. Ronny, spuse el, ia-o pe vară-ta de-aici şi lasă-mă pe mine şi pe Charlie să ne deşertăm boaşele. Uite ce rezervor frumos am găsit.

— Zău, aşa, Peggy! spuse, rugător, Ronny, apropiindu-se de fată. Hai de-aici, că te omoară Bob dacă află.

Fulgerător, piciorul lui Peggy îl izbi pe Ronny în boaşe. Urlând de durere, cu penisul brusc pleoştit, Ronny se prăbuşi la pământ. Frumoasa negresa îşi desfăcu pumnul şi apăsă ceva. Stupefiată, Mary îi văzu pe cei doi ducându-şi mâinile la ochi, îi auzi urlând. În câteva clipe, zăceau la pământ ca morți. „Spray paralizant!"

exclamă ea în gând cu ultima fărâmă de luciditate. Peggy se repezi la cuțitul scăpat de Webb din mâini, îi tăie legăturile lui Mary, o ajută să se ridice în picioare, înşfăcă blugii şi tricoul şi începu s-o târască la deal.

— Să nu te iei după mine! îi strigă ea lui Ronny. Dacă nu vrei să te parfumezi, stai aici până-ți vin în fire amicii tăi. Spune-le că le-am recomandat un lucru manual.

Livid la față, Ronny se ținea de testicule şi gemea ca un viței înjunghiat. N-avea nevoie de îndemnuri ca să rămână pe loc.

Cele două fete urcară movila în fugă, apoi coborâră iute de cealaltă parte, unde era motocicleta lui Peggy, pe care negresa o împinsese pe jos, pe cărăruia ce străbătea lanul de porumb. Peggy porni iute, urcă şi-i făcu semn lui Mary să încalece şaua. Muşamaua fierbinte o făcu pe Mary să tresară, aducându-i aminte că e încă goală. În câteva minute de goană nebună, ajunseră la drumul pietruit. Atunci, la plecare, Ronny mutase „Packardul" în fața buldozerului, deblocând trecerea. Amândouă fetele aruncară motocicleta lui Peggy în portbagajul „Mustangului", lăsându-i capacul ridicat. Peggy urcă la volanul maşinii, depăşi buldozerul şi frână iarăşi brusc. Luă cuțitul lui Webb în mână, se târî sub „Packard" şi-l implântă de trei ori în rezervorul de benzină al

vechiturii. Trei fire albăstrii începură să se prelingă în praful drumului. Abia după ce urcă din nou în „Mustang" şi demară, Peggy îi spuse:

— Le-am spart rezervorul ca nu cumva să le treacă prin cap să ne urmărească. Deşi nu cred că le-a mai rămas vreo urmă de poftă.

Buimacă, Mary îşi trase blugii pe ea, îşi îmbrăcă tricoul. Curând „Mustangul" ieşi în şoseaua principală. Scăpase ca prin urechile acului.

*

Peggy nici nu mai vru să audă de o eventuală oprire la spital.

— Dacă mi-ai spus că Bob nu e pe moarte, te cred! îi spuse ea lui Mary. Mergem la poliţie să-i reclamăm pe derbedei?

Numai la gândul unei povestiri atât de degradante faţă de simpaticul sergent Crowder, Mary se cutremură. Nu, acasă, acasă şi iar acasă. Abia acum îi cedară cu adevărat nervii. Plângea isteric, cu lacrimi amare, şi nu se mai putea opri. Abia de avea putere să-i arate lui Peggy drumul pe străzile Washingtonului. Acasă, Peggy o târî în lift, o duse în apartament mai mult în braţe, o dezbrăcă, o băgă cu forţa sub duş, îi turnă un pahar de wisky pe gât şi o culcă. Rămase s-o vegheze ca pe o bolnavă.

*

Noapte africană

Mary se simțea într-adevăr bolnavă. Peste noapte, avu un coşmar îngrozitor. Mai întâi se visă mică, pe vremea când mai era încă eleva domnişoarei Peters. O văzu îmbrățişându-se cu domnul Barron, trântindu-se pe iarbă şi rostogolindu-se până pe pătura cu cei patru țăruşi. Aici domnul Barron o dezbrăcă, o legă cu funiile şi o posedă cu sălbăticie, țipând din toți rărunchii. Domnişoara Peters se ridică apoi mulțumită în picioare, funiile cad de pe ea ca nişte ape, îi face semn micuței Mary, care cine ştie de ce este acolo, şi-i spune o frază franțuzească „Quand on est mort, c'est pour long temps, quand on est bête, c'est pour toujours". Apoi şi domnişoara Peters şi domnul Barron intră în iaz şi înaintează până ce apa le ajunge la brâu, la piept, la gât, până le trece peste cap... Pe mal rămâne ea singură, Mary, goală, şi-şi simte fundul încă înfierbântat de şaua motocicletei lui Peggy. În aer pluteşte un val de nelinişte care o cutremură pe Mary. Îl vede pe Webb cu o blană de urs pe umeri şi cu o pereche de coarne rămuroase de cerb în frunte. Sexul îi e pleoştit şi-i atârnă ca un capăt de odgon între picioare. Se repede la ea, aplecat înainte, ca s-o străpungă cu coarnele. Cu toți muşchii încordați, Mary reuşeşte să sară într-o parte, însă abilitatea nu i-a folosit la nimic: atacul lui Webb nu a fost decât o manevră menită s-o înşele. După ce acesta

trece ca un taur pe lângă ea şi se prăbuşi bâldâbâc în iaz, din vârful movilei răsări o mână înarmată cu un pistol, care-şi scuipă glonţul drept în fruntea ei. Mary se văzu, ca la cinema, căzând, şi înainte de a muri, mai izbuti să vadă că o împuşcase sergentul Crowder, care, cine ştie de ce se cocoţase pe umerii lui Giovani.

Apoi se văzu pe sine ieşind din apă. Dar nu mai era goală ci într-o rochie udă, care i se lipise de trup, scoţându-i în relief formele. Pe mal o aşteptă generalul Christopher Jackson, în uniforma de paradă.

— Afrodita iese din valuri, îi spuse el zâmbind.

Întinde mâinile spre ea şi o îmbrăţişează. Mary se cuibăreşte la pieptul lui şi plânge. Când se îndepărtează de el, îşi vede formele trupului, ude, imprimate pe vestonul lui.

Se trezi totuşi odihnită şi liniştită. Pe un scaun lângă ea, stătea şi o privea cu simpatie Peggy.

— Ai scăpat de coşmaruri? o întrebă aceasta zâmbind.

— Am scăpat! oftă uşurată Mary.

— Viaţa merge înainte?

— Merge!

— Bine! Chiar începusem să mă îngrijorez. Cât timp ai zăcut aici, ai avut o vizită. Era un bătrânel simpatic. Mi-a spus că-i general. Atât s-a îngrijorat de febra ta, încât n-am putut să nu-i povestesc prin ce ai trecut. N-am greşit?

— N-ai greşit, Peggy. E un om extraordinar.

— A spus să te pregăteşti în ţinută de gală. Diseară te invită la o recepţie pe care n-ai s-o uiţi toată viaţa. Te duci?

— Sigur că mă duc! Şi vreau să arăt a naibii de bine. Sper ca măcar o dată în viaţă să reuşesc ce mi-am pus în gând.

— Ce, până acum nu ţi-a reuşit nimic?

— Nimic!! râse Mary. Sunt o ciudată. De la cinci ani nu-mi mai fac planuri. Şi nici cele de dinainte nu erau prea realizabile. Mai întâi am vrut să mă fac jokeu, apoi cosmonaut, apoi m-am răzgândit de tot şi mi-am pus în gând ceva într-adevăr nemaipomenit.

— Ce?

— Păi mă fascina circul Şi voiam să fiu elefant!

Amândoi izbucniră într-un hohot nestăvilit de râs.

Cincisprezece

În scurta sa carieră de ziaristă, Mary apucase să vadă destule recepții, însă nici una nu fusese ca aceasta. Se hotărâse în gând s-o boteze „noapte africană".

De cum ieşi, împreună cu generalul Christopher Jackson, din liftul rapid la etajul o sută şi ceva, auzi bătăi de tam-tamuri.

— Unde suntem? îl întrebă ea pe bătrânul general. Presimt că ne aşteaptă nişte surprize aici... În sfârşit, o să pot spune că am vizitat Africa!

Chiar de lângă lift, picioarele i se afundară într-un covor fastuos, molatic, care acoperea întreaga pardoseală a holului luminat de parcă strălucirea n-ar fi izvorât din nişte becuri obişnuite, ci ar fi avut la origine neasemuitul soare al Africii. Văzuse destule în viața ei Mary, dar pe asemenea covoare călca pentru prima oară. Părul lânos al acestora se înălța până aproape de glezne, te gâdila la mers într-un mod plăcut şi ți se părea că păşeşti pe o savană alburie, iluzorie.

În hol nu e nimeni. Candelabrele puternice luminează doar un negru uriaş, împopoțonat cu galoane de aur, care stă singur în mijlocul savanei

lui şi-i cântăreşte din priviri pe cei coborâţi din lift. Cine-s? Să-i lase să intre în paradis, sau să le facă vânt înapoi. Cu ocazia ceremoniei, generalul e îmbrăcat în uniforma de paradă şi, parcă în pofida dorinţei lui, uriaşul negru pocneşte din călcâie şi salută. Uşile late sunt întredeschise, se vede un salon imens, mai slab luminat, prin care se foiesc o mulţime de oameni. Chiar de acolo, din capătul celălalt al sălii de recepţie se aud acum bătăile tam-tam-urilor. Tot spaţiul sălii o împânzit de un vuiet destul de plăcut şi atrăgător, în hăţişurile de pădure artificială, în reflexiile flăcărilor roşii, care se înalţă din nişte imense imitaţii de ruguri (ar putea fi chiar şi adevărate), umblă de colo-colo dame decoltate, încărcate de briliante, şi bărbaţi cu cupe de şampanie în mâini. Din tavan, atârnă liane şi ghirlande de flori deasupra invitaţilor albi şi negri. Toată decoraţia sălii e gândită astfel încât să sugereze iluzia unei nopţi africane, languroase şi excitante, când, împrejurul focului aprins, membrii unui trib de negri, strigându-şi din când în când îndemnuri guturale, săvârşesc cu hărnicie, în ritmul tobelor, dansul lor ritual. Reprezentaţia pare a avea loc după o vânătoare norocoasă. Totul sugerează fantezie, avânt, fast... Undeva, foarte aproape de cer, aproape pe creştetul de oţel al zgârie-norului, ard focuri africane, se învârtesc jungle, se aud

strigăte de veselie, acompaniate de tam-tamu-rile voastre triumfale!

Pătrunzând în sala aceea exotică, deşi se considera obişnuită cu ceremoniile de orice fel, Mary simţi că i se taie respiraţia din pricina acelui Turn Babel de limbi, din pricina zumzetului continuu de voci, din pricina acelei atmosfere, volatile, cumva forţate. I se făcu imediat foarte cald, se simţea parcă amuţită de parfumul plantelor tropicale şi de mulţimea privirilor care, Mary nu greşea deloc, o studiau cu interes nedisimulat obraznic şi cât se poate de insinuante. După lecţia cu tentativa de viol, Mary are nevoie de o astfel de probă. Încă înainte de a-şi muia buzele într-un pahar de vin, se simte deja purtată de valurile acestei muzici sălbatice şi rapide pe care astăzi le-o oferă invitaţilor săi dictatorul african aflat în trecere prin Washington. Unde-i? Trebuie să-i prezinte omagiile, după cum prescrie eticheta...

La braţ cu bătrânul general, Mary se mişca degajată prin sală, ţinându-se parcă cumva subliniat cu degajare, punându-şi la bătaie toată tensiunea interioară ca să câştige acea uşurinţă părelnică de fulg, când pluteşti în văzduh, de parcă ai fi întruchiparea graţiei; pentru ochii străini care o priveau, Mary nu divulga nici un pic de timorare, de timiditate. Era cât se poate de stăpână pe sine. Aşa cum se întâmplă de regulă în asemenea

situații, reușise să-și impună o dispoziție șăgalnică, chiar puțin impertinentă - adică, priviți-mă, ciuruiți-mă cu ochii voștri, căci nu mă deranjează deloc; văd câtă admirație, câtă invidie vă provoacă silueta mea zveltă, cu sânii tari, văd cât de mult vă plac zulufii mei ondulați, care cad ca o apă pe umerii mei netezi, dezgoliți, bronzați, despre care aș spune că au perfecțiunea staturilor clasice. Merg printre voi, zâmbindu-vă deopotrivă tuturor și nimănui, ochii mei scânteiază taina unei iubiri misterioase, pe care, de fapt, nu o am, dar asta nu are nici o importanță, de vreme ce voi credeți că anume dragostea este cuibărită în ochii mei.

— Iată-l și pe Excelența Sa, îi șopti generalul, observându-l de departe pe amfitrion. O are lângă el pe cea mai frumoasă femeie din harem, despre care se spune că-i foarte influentă.

Înconjurat de o mulțime de demnitari și gărzi de corp, luminat de reflexiile parcă lugubre ale focurilor, împăratul negru, zâmbind lătăreț, îi saluta pe invitații care treceau prin fața lui, prezentându-și omagiile. Împreună cu tânăra lui soție (soție s-o fi numind, când ai zece, o sută, o mie de doritoare în harem?) stăteau în picioare sub niște crengi de palmieri. Ceafa Excelenței Sale era lucioasă ca bombeul unei ghete lăcuite și îndărătul lui sfârâia ceva pe niște plite uriașe de mangal. (Oare chiar vor fi fiind imitații? Mary nu s-ar fi dat

în lături să creadă că, pe plitele acelea se frigeau pentru musafiri antilope sau rinoceri adevărați!). Şi deşi Mary ştia că haidamacul acesta negru nu e chiar atât de prostovan cum pare, deşi ştia că are mâinile băgate până la coate în sângele propriului popor, fu nevoită să-i dăruiască un zâmbet şi chiar să dea impresia că îi face plăcere strângerea mâinii lui cărnoase, cu briliante uriaşe pe deget. Era o mână flască, transpirată, care, de fapt, îți provoca ceva foarte asemănător cu dezgustul. Însă însoțitoarea, acestui rege (sau cum s-o mai fi numind), o ființă mică şi delicată, îi trezi pe loc lui Mary un val de simpatie, poate datorită faptului că, în ochii ei mici şi inteligenți, dincolo de bunăvoința cerută de etichetă, se putea citi o tristețe exorbitantă. Acest sentiment o fulgeră atunci când, făcând schimb de fraze prefabricate, amabile, pregătite pentru asemenea ocazii, privirile li se întâlniră pentru o clipă. „Ce fericită eşti, în comparație cu mine! citi Mary în ochii africancei. Eşti liberă, eşti frumoasă şi-ți şade bine lângă tatăl tău..."

Da, generalul avea o ținută protectoare, părintească. Tiranul, excesiv de amabil, o privi fix pe Mary din mormanele de grăsime ale obrajilor lui negri.

— Domnişoarei ziariste îi place muzica noastră?

— O, da!

— Şi jungla noastră nu vă sperie?

— O, nu!

— Vă sfătuiesc să gustaţi friptura... E carne de antilopă.

— Cu plăcere, dar sunt vegetariană.

Cu acestea, prezentarea generalului şi a lui Mary luă sfârşit, întrucât regele era ocupat şi nu-şi putea permite cu fiecare invitat mai mult de două-trei asemenea fraze profunde şi inteligente. Împreună cu însoţitorul ei, Mary se cufundă, ca într-o apă, în mulţimea invitaţilor. După privirile aruncate în toate părţile,Mary îşi dădu seama că generalul caută pe cineva. În sfârşit, de ei se apropie un tânăr în smoching. Era foarte înalt, cu părul negru ca de indian şi avea un ten absolut nemaipomenit, încât ai fi zis că e bronzat în orice anotimp.

— A, în sfârşit! făcu generalul. Mary, ţi-l prezint pe d-l William Ward, de care nu mă leagă numai vecinătatea cabanei.

— Da, sufletul viu! îşi aminti Mary de licărirea de lumină pe care o zărise când părăsise cabana.

— Sufletul viu? întrebă zâmbind William. Mai există aşa ceva pe lume? Şi aceste cuvinte se referă la mine?

Ochii li se întâlniseră şi el păru că vrea să se afunde în privirile ei.

— La tine se referă, William, la tine, spuse generalul. Ştiam că vei fi prezent la recepţia asta şi nu puteam să nu-ţi mulţumesc pentru cec. Ştii, Mary, William mi-a pus la dispoziţie o sută de mii de dolari pentru compania mea de ajutorare a copiilor din Jugoslavia.

— Excelent! spuse Mary. E cea mai importantă contribuţie, nu-i aşa?

— Au mai fost, dar nu cu sume atât de mari.

— Unchiule Christ, mă faci să mă simt prost! interveni William.

— Nu băiete, nu vreau să te simţi prost. Vreau să te simţi bine şi de aceea te las în compania lui Mary.

Îi părăsi, alăturându-se unui grup de oameni mai în vârstă care îl întâmpinară cu salutări respectoase.

— Propun să ne tragem într-o parte şi să vizionăm nestingheriţi acest spectacol african, spuse William luând-o de braţ. Se opriră în dreptul ferestrei. Washingtonul îşi strălucea nenumărate dantele de lumini, străzile se întretăiau fosforescente şi clipeau ca în basmele copilăriei, cu brazi de Crăciun şi dulciuri râvnite. În interior, însă, noaptea africană continua în acelaşi zgomot narcotic al tobelor. Pe lângă ei, trecu masiv, princiar Excelenţa Sa, urmat de mica sa soţie. Pentru o clipă Mary şi împărăteasa îşi încrucişară

privirile, apoi negresa îl privi scurt dar insistent pe William şi lui Mary i se păru că citeşte în ochii ei aceeaşi invidie greu de ascuns.

— Ţările mici au conducători masivi, râse William. Dar, după părerea mea, în fiecare om gras stă ascuns unul slab, care plânge.

— În ăsta nu poate fi ascunsă decât o gorilă, îl contrazise Mary. Mai mult îmi place ea. N-aş avea nimic împotrivă să-i iau un interviu.

— Ah, apucăturile astea de ziarist! râse iarăşi William.

— De unde ştii că sunt ziaristă? întrebă Mary.

— Pe ziarişti îi ghicesc după ochi.

— Şi ce se poate citi în ochii mei?

— Disprețul.

— Disprețul? întrebă Mary, mirată.

— Da, spuse William. De ce te-ai făcut ziaristă?

Mary tăcu câteva clipe. Apoi spuse:

— Cinstită să fiu, nu ştiu.

— Poate pentru că vrei să fii liberă?

Mary tăcu din nou. Apoi îşi luă o măsură de precauție.

— Mă întrebi din curiozitate sau, cu ajutorul răspunsului, vrei să-ți dai seama ce tip de femeie sunt?

— Nu, asta o ştiu prea bine din clipa când ai intrat aici. Vreau să spun că ştiu ce tip de femeie eşti.

— M-ai făcut curioasă şi pe mine. N-ai vrea să fii mai explicit?

— Ba da! îi răspunse William îndatoritor. Eşti tipul radical. Niciodată nu denumeşti omenirea cu cuvântul „oamenii", ci eşti gata să vorbeşti totdeauna despre bărbaţi şi femei. Când te gândeşti la femei, te gândeşti cumva global, la modul general, ca şi cum jumătatea masculină nici n-ar conta. Stai, nu mă întrerupe. Când ai intrat în jungla asta africană, te-am remarcat de îndată. Eşti femeie în sensul cel mai contemporan, singură te expui pe un piedestal, mândrindu-te de feminitatea ta. Pe bărbaţi îi consideri un fel de duşmani, nu-i aşa?

— Am motivele mele, spuse Mary. Ochii îi strălucesc, pumnii îi sunt strânşi, de parcă ar vrea să sară la bătaie. E nepermis ca femeia să fie sclava bărbatului, cum se pare că stau lucrurile în această familie princiară. Apoi adăugă: Însă te înşeli. De fapt, nu urăsc bărbaţii ca entitate. Nu sunt vinovaţi doar ei. Bărbaţii-masculi provoacă cu necesitate apariţia femeilor-femele. Bărbaţii n-ar fi înfeudat-o pe femeie, dacă ea nu i-ar fi permis s-o facă.

— Judeci ca o bătrână, Mary.

— De ce ca o bătrână?

— Parcă ai trăit o viață lungă-prelungă și ai ajuns să le știi pe toate.

— Nu-i nevoie să trăiești mult ce să înțelegi unele lucruri.

De ei se apropie generalul, spunându-le.

— Copii, cred că voi nu mai aveți ce face aici. Serata se anunță a fi lungă și plicticoasă. N-ar fi bine să vă distrați în doi?

Mary îl privi întrebătoare pe William.

— Cred că-i o idee grozavă! spuse el.

— Și eu vreau în America, râse Mary. Africa a început să mă plictisească.

*

Taxiul îi lăsă în fața clubului „Marocco". Intrând, Mary constată de la bun început o ciudățenie aproape inexplicabilă. „Marocco", celebrul club de noapte, cu pereții tapetați „ca zebra" era aglomerat într-un mod foarte original. Într-o jumătate a sălii „despărțită" de cealaltă printr-un șnur lung, învelit în catifea, n-aveai unde arunca un ac de atâta lume. În schimb, în jumătatea cealaltă nu erau ocupate decât câteva mese. Se așezară într-un separeu, în jumătatea liberă.

— Șampanie! îi comandă William ospătarului care se apropiase de ei cu un zâmbet ironic abia marcat.

— Ce l-a apucat? întrebă Mary, după ce acesta veni cu sticla şi le turnă în cupe.

— Ei, fandoseala snoabă obişnuită. Există o regulă în clubul ăsta. Jumătatea liberă se numeşte „Siberia", şi cine stă aici nu-i demn de respect. Aici se aşează numai burghezii şi cei aflaţi în trecere, care nu înţeleg diferenţa. Însă clienţii permanenţi ar muri de ruşine, dacă ar trebui să stea aici.

— Dar noi?

— Pe noi ne cam doare-n cot, nu-i aşa?

— Cam aşa, încuviinţă Mary.

În jumătatea cealaltă clienţii se schimbau ca într-un caleidoscop. Intrau clienţi de tot felul, însoţiţi de fetişcane teribil de atrăgătoare, croite toate după standardul fotomodelelor. „Poate chiar sunt fotomodele" îşi spuse Mary, uluită de ieftinătatea frumuseţii de aici.

— Continuăm discuţia? o întrebă William, ridicând cupa.

— Mai bine nu, spuse Mary.

— Bine. Dansăm?

— Dansăm.

Doamne, bărbatul ăsta, pe care nu-l cunoaşte decât câteva ore, îi pune în umbră pe toţi bărbaţii cunoscuţi până acum. E zâmbitor-misterios şi frumos, incredibil de frumos. Simţi o stângere de mână şi, aproape maşinal, îi răspunse cu altă

strângere. Simți acum pentru prima dată cu câtă bucurie tremură tot trupul ei, atingându-se din când în când de al bărbatului. Cine știe de ce, simți nevoia să audă, șoptită la ureche, o declarație de dragoste. Însă orchestra tăcu. Se întoarseră la masă. Băură în tăcere câte o cupă de șampanie. William îi făcu semn ospătarului să mai aducă o sticlă.

— Stăteam și te priveam la serată și încercam să ghicesc prin ce te deosebești de toate celelalte femei. Nu, nici prin culoarea ochilor, a părului sau prin siluetă. Toate astea sunt excepționale, dar nu unice. Știi ce mi-am zis? „Fata asta, mi-am zis, se deosebește de celelalte prin sufletul ei, prin lumea ei interioară".

— Asta de unde ai mai scos-o?

— De nicăieri. Îmi aduci aminte de trubaduri. Știi doar că, pentru ei, inima nu era locul unde se află sentimentele ci, mai degrabă, un personaj care posedă o viață independentă de trup. Ei bine, această viață se citește, clipă de clipă, pe chipul tău.

— Ce-i cu discursul ăsta liric? De ce tot repeți că nu semăn cu celelalte? Sunt la fel ca celelalte și nici nu vreau să fiu altfel.

— Nu, ești altfel, Mary.

— Absolut inexact.

— Dacă ai fi ca celelalte, nu m-ai interesa.

Mary simți că nu e cazul să facă o glumă. Tăcu. Se simțea fericită, buimacă, dar nu de la șampania băută.

Ieșiră în stradă și Mary se abținu cu greu să nu ridice mâna ca să oprească un taxi înaintea lui. S-ar fi jenat, prin graba ei, în fața șoferului. Înțelegea că merg undeva, dar direcția nu avea nici o importanță. În taxi, William o îmbrățișă și o sărută! Mary simți că-i răspunde cu o patimă pe care nu și-o bănuia. Fie ce-o fi.

Treptat însă, pe măsură ce mașina înghițea kilometru după kilometru, străbătând orașul aproape adormit, Mary începu să se simtă cuprinsă de panică. Unde se duce, la ce bun? I se păru că surprinde în oglinda retrovizoare privirea ironică a șoferului. Închise ochii dar neplăcuta senzație că se poartă ca o depravată nu i se destrămă. Îi e frică sau, pur și simplu, încă nu i-a sunat ceasul? Da, se pare că nu i-a sunat.

— William, șopti ea, te rog: hai să mergem la mine!

— Bine iubito! acceptă el, sărutând-o pe frunte. Spune-i șoferului adresa.

Simțise și el că ceva nu e în regulă. Un anume instinct îi dădea a înțelege că acum nu trebuie să se grăbească. Graba ar putea strica totul.

Ajunseră. El o strânseră în brațe și o întrebă la ureche:

— Nu-i aşa că nu vrei să cobor?

Ea îl privi cu recunoştinţă.

— Iartă-mă, William, dar nu sunt încă pregătită.

— Vei fi vreodată?

Mary nu-i răspunse. Îi cuprinse capul în palme şi-l sărută prelung. Apoi deschise uşa taxiului şi fugi spre uşa casei. Îi făcu semn cu mâna şi William îşi dădu seama că fata e chinuită de stări contradictorii: bucuria că a reuşit să reziste şi regretul că a rezistat. După ce uşa se închise în urma lui Mary, îi făcu semn şoferului să demareze.

Saisprezece

Fusese cât pe ce să se întâmple şi nu se întâmplase!

Fusese cât pe ce să se întâmple şi nu se întâmplase!

Fusese cât pe ce...

Mary şi Peggy rătăceau prin sala de expoziţie. În cele aproape două săptămâni care trecuseră de la ciudata aventură care le făcuse să se cunoască, Peggy se ataşase de Mary şi o vizita în fiecare zi ce s-o scoată din casă la un spectacol, la o expoziţie. Acum tot ea insistase să vină. O expoziţie Braqul adusă din Europa e un eveniment aşa de rar la Whashington!

Eveniment rar, desigur, dar sala era aproape goală. Firește, omniprezentul Giovani era şi aici, de această dată mânuind o cameră de filmat.

— Am fost angajat de probă la P.C.I., îi comunică el lui Mary, parcă uitând cu totul de conflictul avut în timpul călătoriei la Harrisburg.

Mary simţi că nu poate fi supărată pe italian. Nu din răutate se purtase atunci atât de mizerabil, ci de frică. Într-adevăr, macaronarii nu sunt prea

iubiți în Statele Unite și poliția i-ar fi putut face mizerii.

— Mă bucur pentru tine, îi spuse ea, destul de reținută.

— Bucuria ca bucuria, dar o să mă ajuți? insistă el.

— Cum să te ajut?

— Am filmat niște chestii și te-aș ruga să-mi scrii comentariile.

— O.K., Giovani, spuse ea oprindu-se în fața unui tablou.

— Trec pe la tine după amiază ca să ți le aduc.

— Bine, treci.

Mulțumit, Giovani se îndepărtă cu camera de filmat pregătită. Se pare că aștepta pe cineva.

— Cine-i? o întrebă Peggy, care stătuse de-o parte.

— Un amic. Italian.

— Vine pe la tine după-amiază?

— Da.

— Îmi faci și mie cunoștință cu el?

Mary o privi cu uimire.

— Îți place?

Peggy surâse misterios. Apoi o conduse în fața altui tablou. Era o pictură ciudată, cu două femei, una neagră și una albă, în spatele cărora se profilau niște pete alburii care puteau fi și păsări, și lămâi. „Dublă figură pe fond marin" citi Mary titlul

operei. Tabloul contraria la prima vedere. Contururile negresei erau ascuțite, bruște, dar, paradoxal, alcătuiau o poză de liniște, de calmă așteptare. Era reprezentată din profil, ca un basorelief de pe vasele egiptene și în loc de sâni părea să aibă o creastă de val negru ca abanosul. Femeia albă era alcătuită din rotunjimi, când musculoase, când line, asimetrice și totuși senzuale. Se vedea clar că pictorul nu mai urmărise concretul, că se afla într-un imperiu al inspirației lichide, când apa trimite la pești și la păsări. Femeile aveau ceva de pasăre grațioasă în ele, mai ales gâturile lungi ca de lebădă, care li se împleteau. În tot, rezulta o imagine și languroasă, și neliniștitoare, redusă la câteva culori nu tocmai obișnuite pentru ochiul realist, între care predominau negrul și brunul.

Zgomotul unei mici busculade în dreptul ușii o făcu pe Mary să-și desprindă privirea de pe tablou. Giovani încercase să filmeze intrarea unei femei în expoziție și fusese luat pe sus, cu tot cu camera de filmare, de câte doi negri care păreau a fi garda de corp a doamnei. Se amestecaseră oamenii de ordine ai muzeului și conflictul se transformase într-o ceartă de cuvinte.

— E o țară liberă, auzi ea vocea lui Giovani, și pot filma persoanele care intră într-o expoziție.

— Excelența Sa nu dorește să fie filmată, replică unul dintre negri, cu un accent îngrozitor.

Mary deveni atentă și o privi pe femeia care venea direct spre ea: era soția dictatorului african!

— V-am recunoscut imediat! spuse mica femeie. Ne-am întâlnit la recepție, nu-i așa?

— Da, spuse Mary, strângând mâna întinsă. Dacă asta se poate numi întâlnire!

Deci, n-ați plecat împreună, adăugă ea, amintindu-și că aseară televiziunea prezentase întoarcerea șefului de stat african în patrie.

— Nu, spuse aceasta. Am mai rămas. Cum s-ar zice, am vrut să mă bucur puțin de libertate. Apoi, privindu-și însoțitorii care încă se mai certau cu Giovani și cu oamenii de ordine, completă cu un zâmbet dulce-amar: Dacă asta se poate numi libertate...

Mary simți același val de simpatie pentru ea, ca și atunci, la recepție. Părea un suflet însingurat, dornic de comunicare.

— Eu zic să facem cunoștință cu adevărat. Mă cheamă Mary, iar ea e Peggy.

— Eugénie, spuse micuța negresă, apoi, văzându-le uimirea, adăugă, râzând: Vă miră numele meu franțuzesc? Dar sunt franțuzoaică, chiar și în pașaport!

Peggy zâmbi.

— N-ai de ce să te superi, Eugénie. Surpriza este totală pentru noi. Cum-necum eşti prima doamnă a unui stat independent...

— Să nu mai vorbim de independenţă, spuse cu tristeţe Eugénie. Poate că o să am ocazia să vă povestesc, deşi nu-mi prea vine a crede. Rostind aceste cuvinte, aruncase o privire spre cei doi însoţitori ai ei, care, de la distanţă, nu o scăpau din ochi.

— Chiar nu poţi face nici un pas fără gorile? o întrebă Peggy.

— Absolut nici unul. Li s-a ordonat să mă supravegheze cu strictețe. Excelenţa Sa ştie că n-am chef să mă întorc în Africa.

— Născocim noi ceva, o încurajă Peggy.

— Chiar aşa! o susţinu Mary. Vizite ai voie să faci?

— Da, însă ei rămân în maşină şi mă urmăresc din stradă. Cred că, de fapt, li s-a pus în vedere să nu ajung la Ambasada Franţei.

Mary scoase o carte de vizită şi i-o întinse lui Eugénie.

— Ai aici adresa mea şi numărul de telefon. Treci pe la mine şi mai discutăm. O.K.?

— O.K., spuse Eugénie. Mâine vin neapărat.

— Te aştept.

Eugénie plecă spre ieşire. Gorilele o lăsară să treacă, apoi se luară după ea.

*

Doamne, cât de simple sunt toate pe lumea asta! Iată, Peggy şi Giovani s-au cunoscut aici, la ea, au flecărit vreo două ore şi, în sfârşit au dispărut. Giovani părea atât de zăpăcit, încât era cât pe ce să uite să-i lase casetele pentru care voia să-i scrie comentariile.

Deci, să începem. Pe ecran apăru imaginea unui O.Z.N. Mary desfăcu notiţele şi începu să lucreze...

După vreo două ore i se păru că de pe ecranul computerului, ca de pe un televizor, o priveşte William. Sări din faţa computerului şi începu să se plimbe surescitată prin cameră. Inima îi cânta tăcută: „Iubesc, iubesc un domn minunat!" Niciodată nu-şi mai simţise sufletul atât de uşor.

Sună telefonul. Telepatie! Era William.

— Salut Mary! Ce mai faci.

— O, William, ce bine că ai sunat. Ba chiar din Europa.

— De unde ştii că am plecat?

— Mi-a spus generalul Jackson.

— Ah, da... Pauza se prelungi. Iartă-mă că nu te-am sunat. Am crezut că e mai bine să-ţi dau un timp de gândire.

— Îţi mulţumesc, William! Aveam motive, pentru că intrasem în panică.

— Acum ţi-a trecut?

— Încă nu sunt sigură, dar cred că da. Când te întorci?

— Peste două ore am avion. Aşa că, la revedere. Abia aştept să te văd. Mi s-a făcut dor de tine.

Mary simți că se topeşte de bucurie.

— Şi mie, William. Te aştept.

Saptesprezece

Eugénie veni cum îi promisese. Destul de încurcată, îi arătă lui Mary pe fereastră maşina în care o aşteptau cei doi „temniceri" cum le spunea ea. Băură un pahar de vin alb şi ea îşi depănă povestea.

Născută în Franța, din părinți algerieni. Studii la Sorbona. Etnografie. Excursie de studiu în Africa, pentru a aduce materialele necesare întocmirii lucrării de doctorat.

— Mă trăgea ața la matcă, râse ea. Voiam să văd locurile de unde îndepărtații mei strămoşi erau încărcați în vapoare şi vânduți pe piețele de sclavi din America. În anturajul dictatorului am ajuns aproape fără să-mi dau seama şi nu i-am refuzat avansurile libidoase. Cine ştie de ce, mi-am închipuit c-o să-i pot influența în bine politica, liberalizând-o. Vise de copil descreierat. Încetul cu încetul, m-am pomenit favorita lui şi m-am mutat cu totul în palatul prezidențial.

— Deci, nu te-ai căsătorit cu el? o întreba Mary.

— Nici nu se putea! râse Eugénie. Deşi haremurile există încă, la ei s-a legiferat

monogamia, şi încă într-o formă extremă, aşa cum fac toţi cei care imită. Soţia excelenţei sale a decedat acum zece ani şi, conform legii, trebuie să rămână văduv până la moarte! Fireşte, numai pe hârtie.

— Nu te-ntreb dacă l-ai iubit...

— Care iubire? Am trăit un an cu el ca şi cum aş fi fost angajată cu contract. Dumnealui e zeul naţional, lucrează de dimineaţa până noaptea târziu, deşi cred că mai degrabă se preface că lucrează, pentru că în realitate nu-l interesează nevoile ţării. Şi-a organizat existenţa ca pe un spectacol, în cadrul căruia îşi îndeplineşte rolul cu o seriozitate feroce, pe care nimeni nu îndrăzneşte să i-o pună la îndoială. Pe deasupra, mai e şi impotent, aşa că, îţi dai seama, nu-i nici o fericire să o faci pe regina neoficială...

— Deci, vrei să evadezi?

— Da, oftă Eugénie. M-am săturat să fiu regină, vreau să fiu iarăşi o fiinţă anonimă, să-mi găsesc un om care să mă iubească.

— Dacă te-ai descotorosit de „temniceri", cum le spui tu, te-ai putea descurca?

— Da. Trebuie să dispar pentru câteva zile. Dacă nu-mi vor da de urmă, vor trebui să renunţe, pentru că viza lor expiră poimâine.

— Nu ţi-e frică de singurătate?

— Nu. Chiar aş avea nevoie de puţină linişte.

— Ştiu eu un loc potrivit. Am o cabană, nu departe de aici, pe care mi-a dăruit-o un prieten. Rişti o evadare?

— Risc! spuse Eugénie, privind-o cu recunoştinţă.

Coborâră amândouă la parter şi se furişară prin spate, pe uşa de serviciu mascată de un tufiş înalt de tuia. După ce străbătură grădina umbrită de copaci înalţi luară un taxi şi se opriră la o agenţie de închiriat maşini, de unde peste zece minute plecară amândouă într-un „Ford" destul de vechi. Mary apăsa pe accelerator şi trăgea cu coada ochiului, spre Eugénie, care părea cu adevărat fericită.

Optsprezece

În sfârşit, va avea linişte şi se va putea ocupa numai de compania de televiziune.

Eve fusese de acord cu vânzarea reţelei de magazine şi cu împărţirea banilor. În felul acesta, va putea investi în P.C.I. şi să facă din ea o forţă!

William era mulţumit. Privi în jur. Iarăşi prin intervalul dintre scaune defilă stewardessa, mişcându-şi excitant fundul în fustiţa strâmtă. Se poate paria că o aşteaptă cineva la Washington.

— Doriţi ceva? îl întrebă fata cu un zâmbet cordial, fără să-i acorde nici o atenţie doamnei în vârstă de alături.

— Da, însă nu cred că ceea ce vreau eu se află cuprins în meniul dv.

Fata chicoti, pricepând aluzia într-o clipă. Ce-i drept e drept -stewardessele acestea au şcoală înaltă.

— Nu doriţi să vă uitaţi la film? întrebă ea iarăşi, netezindu-şi fustiţa subţire.

— Alte oferte nu mai aveţi?

Fata chicoti din nou.

— Unii pasageri, care au văzut deja filmul transmis pe circuit, preferă uneori să stea în coada avionului şi să se odihnească.

„Nu mai e nici o îndoială! se gândi William. I-am căzut tipei cu tronc!"

— Cred că am să mă duc în coadă.

— O.K. Fata zâmbi şi se îndepărtă.

Bătrâna îl privi cu reproş pe William, apoi îşi cufundă nasul în revista ei de grădinărit. „Probabil că e englezoaică, se gândi el. Numai englezoaicele sunt înnebunite după grădinile şi gazonul lor.".

Aşteptând două-trei minute, din bună cuviinţă, William o porni pe urmele domnişoarei Fustă Strâmtă. O găsi într-un compartiment care servea de bufet. Împreună cu o altă stewardessă, punea pe tăvi farfurioare cu rostbifuri, salate şi fructe.

— N-aveţi nevoie de ajutor? întrebă el în glumă, încercând să intre.

— Scuzaţi, pasagerii n-au voie aici, îi spuse cea care îl sedusese, rostind interdicţia pe un ton amical, ca nu cumva să se supere. Aşezaţi-vă pe unul din locurile libere, iar eu o să vă servesc de îndată ce începe filmul.

Cealaltă stewardessă, bronzată, pistruiată, zâmbi şi ea, făcându-i celeilalte pe furiş cu ochiul.

William se aşeză lângă iluminator, se uită la albastrul fără viaţă al cerului şi aţipi.

Îl trezi domnişoara Fustă Strâmtă, care se aşezase lângă el şi-şi sprijinise foarte expresiv sânii de umărul lui.

Brusc, William îşi aminti expresia dezorientată a lui Mary din pragul casei, când îşi flutura mâna spre el. Îşi dădu seama că nu merită să se mai încurce cu o aventură în avion, foarte populară în ultimii douăzeci de ani, de când o franţuzoaică zănatică publicase cartea *Emmanuelle*.

— Voiaţi ceva deosebit? îl întrebă stewardessa, deschizându-i nasturele de sus al cămăşii.

— Da, răspunse el, oprind-o cu un gest ferm. Vreau o porţie de whisky cu sifon, dacă se poate.

Dezamăgită, stewardessa se ridică.

— Da, sir, spuse ea cu inflexiuni reci în glas. În avionul nostru se poate orice.

*

După ce se odihni câteva ore şi făcu un duş, William o sună pe Mary. Auzi răspunsul robotului.

— William, sunt la cabană. Dacă vii acolo, îţi explic totul.

Apropiindu-se de cabană, curba de unde începeau proprietăţile private ale lui Christopher Jackson şi ale familiei Ward, marcate cu panoul de rigoare care interzicea accesul persoanelor străine, William văzu o maşină necunoscută. Opri mai departe de locul de parcare şi văzu doi bărbaţi, negri, care se furişau spre cabana generalului

Jackson. Nu păreau hoți, dar nici gânduri curate nu păreau să fi avut. Din câteva sprinturi, William ajunse la cabana lui şi înşfăcă arma de vânătoare. Se furişă pe după copaci până la cabana cealaltă şi trase cu urechea.

Discuția dinăuntru era violentă. Se auzea vocea lui Mary.

— N-aveți dreptul! E o proprietate privată! Nu v-am invitat, aşa că nu aveți ce căuta aici!

— Taci din gură, târfă americană! îi spuse unul dintre negri. Avem ordine precise de la Excelența Sa. Ai încercat să-i răpeşti soția.

— Nu m-a răpit. Am venit de bună voie, auzi William vocea unei femei necunoscute.

— Şi tu să taci, franțuzoaică stricată! Dacă n-ai fi soția Excelenței Sale, ți-am trage un regulat să ne ții minte.

Se auziră câteva cuvinte rostite într-o limbă străină.

— Amicul meu zice, continuă negrul, că n-ar strica să vă regulăm. Cred că are dreptate.

William se ridică puțin şi privi pe furiş în cabană. Mary şi o negresă mărunțică se înghesuiseră înfricoşate într-un colț, iar prin cameră defilau, plini de importanță, cei doi negri. Nu aveau nici o armă la vedere, dar asta nu înseamnă că nu erau înarmați. Aplecându-se pe sub pervaz, William se strecură în partea din fața cabanei, împinse fără zgomot uşa şi se năpusti în

încăpere. Pe negrul cel mai apropiat îl culcă cu un pat de armă, în moalele capului, iar pe celălalt îl țintui cu țeava, nelăsându-l să-şi ducă mâinile la şold.

— În locul tău, amice, m-aş întoarce cu fața la perete. Sus mâinile. William îl împinse cu țeava armei la perete şi îl percheziționă. Îi luă revolverul din locul de sub braț şi-i lega mâinile la spate cu propria lui curea de la pantaloni. Îl dezarmă apoi şi pe celălalt, care zăcea în nesimțire, îl întoarse cu fața în jos, îl legă, după care îl întoarse iarăşi cu fața în sus, ca să nu se sufoce.

Abia acum fetele îşi reveniră. Mary se aruncă la pieptul lui William.

— Liniştește-te, fetițo! îi spuse el. De-acum nu mai ai de ce te teme.

Pe cei doi „temniceri" îi predă la prima secție de poliție. Infracțiunile acestora erau evidente: încălcarea proprietății private, agresiune fizică asupra a două femei, purtarea de arme fără permis. Suficient pentru ca aceştia să fie duşi cu duba poliției până la aeroport şi expediați în țară cu primul avion.

Pe Eugénie o lăsase în fața Ambasadei Franceze. Înainte de a intra, simpatica femeie îi îmbrățişă şi le spuse:

— Să fiți fericiți! Să vă iubiți cu toată dăruirea de care sunteți în stare.

Nouasprezece

Apartamentul lui William arăta ca în filme. Parchetul sufrageriei era aşternut cu un covor alb, uriaş, moale. Colţul cu bar era placat cu marmură italiană. O scară lungă, răsucită, ducea spre camerele de la etaj. Însă terasa era uluitoare, deschizând o privelişte splendidă spre fluviu. Vântul rece şi umed o biciuia pe Mary peste obraji, dar nu-şi putea dezlipi privirea de la peisajul care o fascina.

— Stai jos, îi spuse William, arătându-i un fotoliu. Avem de ales între două variante: bem un gin, şi pe urmă mă urc în maşină ca să te duc acasă, sau...

— Sau? repetă Mary, privindu-l cu gravitate.

— Sau rămâi aici şi facem dragoste.

— William, vreau să rămân, spuse ea roşind de sfială.

Mary simţi cum buzele i se desfac într-o încercare disperată de a zâmbi. Urmă apoi un carusel de îmbrăţişări, în cursul căreia Mary se simţi dezbrăcată pe rând de tot ce avea pe ea. Încercă să fie activă, să-i răspundă cu aceeaşi monedă, desfăcându-i nasturii de la cămaşă.

Aproape că leşină de plăcere simțind pielea netedă a bărbatului. William o luă cu nespusă gingăşie în brațe şi urcă cu ea într-un dormitor. O întinse lent pe pat. Se dezbrăcă şi el într-o clipă. Prin fereastră pătrundea lumina vagă a unui felinar din stradă.

— E foarte bine, bâigui Mary. Vreau să te am mereu în fața ochilor. William îngenunche lângă ea.

— Eşti mai splendidă decât te visam! îi şopti el. Cu mişcări lente, mângâietoare, îi atinse sânii apoi, aplecându-se înainte, îşi cufundă obrajii în ei. Degetele lui spintene trecură pe tot trupul lui Mary, şi ea simți că pluteşte într-o mare de foc. El era acum lângă ea, o mângâia, iar ea n-avea altă dorință decât să-l strângă în brațe, să-l strângă în brațe şi să-l sărute. Îşi desfăcu instinctiv picioarele şi-l primi cu sete. Doamne! Trebuia să se întâmple! Trebuia să-şi plătească tributul de durere care duce dincolo de hotarul fecioriei. Strânse din dinți şi nu gemu.

— Te iubesc, William! Te iubesc! repeta ea întruna, împingându-şi trupul în întâmpinarea lui. Şi când simți cutremurele lui dulci, primi cu recunoştință dovada că îi place, că îi face cea mai delicată plăcere din câte pot exista pe lume. William gemea de voluptate. Ea întinse mâinile şi-l fixa, adânc, adânc, oprindu-i mişcarea. Pentru prima dată în viață avea revelația că cea mai

profundă satisfacție o ai oferindu-i plăcere omului pe care-l iubeşti. Şi nu se îndoia câtuşi de puțin că-l iubeşte pe William. În clipele acelea, când se stingeau ultimii ei fiori, Mary se simți femeia cea mai importantă şi mai puternică din lume. O invadă sentimentul, încă neîncercat până atunci, al mândriei pentru apartenența la sexul feminin.

William se rostogoli cu ea în brațe şi-i spuse cu o şoaptă oarecum vinovată:

— Nu ştiu de ce, dar am impresia că n-ai simțit cine ştie ce plăcere.

— Nu, iubitule, îi spuse ea, zâmbind pe întuneric. Eu am trecut hotarul.

— Ce hotar?

— Hotarul dincolo de virginitate.

William sări în sus şi aprinse veioza. Se uită cu atenție pe cearşaful mototolit şi rămase caraghios de uluit.

— De ce nu mi-ai spus? întrebă el.

— La ce bun? se miră Mary. Te-am dorit şi m-ai dorit. Cândva o să-mi iau eu revanşa. O să-mi oferi prilejul?

— De mii de ori, iubita mea, spuse William, îmbrățişând-o şi sărutând-o pătimaş.

★

Plecarea lui William la New York era cât se poate de potrivită. Era bine ca a doua noapte de dragoste să se întâmple mai târziu, pentru ca fecioara rănită să se transforme într-o femeie veritabilă. Mary simțea că are în ea disponibilități de femeie, capabilă să urce, împreună cu bărbatul iubit, pe piscurile erotice cele mai înalte. Ceea ce o cucerise la William fusese încrederea, încrederea absolută şi încă ceva greu de cuprins în cuvinte. Avea sentimentul că William o cunoaştea demult, încă înainte de a se întâlni... Ştia şi ea cu siguranță că trebuie să-l fi cunoscut mai demult, deşi nu trecuseră decât zece zile de la fastuoasa „noapte africană". Zece zile şi încă şapte de aşteptare până la întoarcerea lui William, până la momentul revanşei ei.

Bătrânului general îi povestise totul, fără să-i ascundă nimic. Era fericită şi numai asta conta.

— Dacă mă întorc cu bine din Jugoslavia, spusese generalul, o să fiu fericit să fiu dădaca tuturor copiilor voştri.

— O să fiți, o să fiți! îl încredințase Mary. Apoi îl însoțise la aeroport şi-şi fluturase îndelung mâna a despărțire. Silueta plăpândă a generalului rămase fixată pe retina ei pentru totdeauna urcând trupa avionului care-l ducea spre Londra, de unde avea să plece în Jugoslavia...

*

La întoarcerea lui William, două zile şi două nopţi Mary şi le petrecu în apartamentul acestuia. Răspundea cu patimă şi sete tuturor mângâierilor lui, îi cerceta cu minuţie şi desfătare fiecare centimetru al corpului. În cea de-a doua noapte, un val de convulsii uluitoare îi trecu prin toată fiinţa. Ridicându-se puţin, se arcui din coapse, împingându-se în bărbat cu toată forţa, apoi se lăsă să cadă, sfâşiată, la loc. Îmbrăţişând-o cu gingăşie, William îi răsfira părul pe pernă.

— Ah, William, am ajuns, şopti ea, încă tremurând.

— Pentru prima dată.

— Sunt femeie, iubitule, sunt femeie! şoptea ea în culmea fericirii.

În acea noapte, Mary se purtă agresiv în pat. Niciodată nu-şi închipuise că pasiunea fizică şi sentimentele pot ajunge la un atât de mare grad de intensitate şi de aceea se şi bucura, se şi speria în acelaşi timp. Nu doar că îl iubea pe William pentru că e William, dar şi năzuia fizic spre el.

*

După această noapte senzaţională, Mary se miră că, întorcându-se la ziar, colegii îi spun tot Mary. Într-atât de mare era schimbarea pe care o simţea în sine. Îşi aminti de imputaţia pe care i-o

făcuse Jerrie Speender, că nu citeşte ziarul la care lucrează. Coborî la rotativă, unde tocmai se trăgea ediția de seară. Luă un exemplar proaspăt, încă mirosind a cerneală. De pe prima pagină, o privea fotografia generalului, în banderolă îndoliată. Cu ochii înotând în lacrimi, Mary înțelese cu greu comentariul: avionul cu care generalul Christopher Jackon transporta ajutoare pentru copiii iugoslavi, fusese doborât în apropiere de Zagreb de o rachetă sol-aer. Nu există supraviețuitori. Pe retina memoriei lui Mary, silueta bătrânului general rămase să urce veşnic trapa avionului. Veşnic...

*

William şi Mary erau stupefiați de conținutul testamentului, pe care tocmai li-l citise avocatul generalului Christopher Jackon. Un testament cam ciudat, dar atât de potrivit cu firea imprevizibilă a acestuia. Pe scurt, averea mobiliară şi imobiliară, bătrânul le-o lăsa domnişoarei Mary Baker şi domnului William Ward, cu condiția ca aceştia să se căsătorească în termen de o lună de la înştiințare şi să nu divorțeze timp de cinci ani. După aprecierea avocatului, averea era evaluată la circa douăsprezece milioane de dolari.

— Sunteți de acord cu condițiile? întrebă avocatul.

— Nu, spuse William. Un termen e prea lung şi unul prea scurt.

Mary se simți o clipă dezamăgită, însă William continuă:

— Vreau să ne căsătorim chiar mâine, iar termenul de divorț, să-l prelungim la o sută de ani. Eşti de acord, Mary?

— Ah, William, te iubesc! spuse ea, aruncându-i-se la piept.

Din delicatețe, avocatul îşi aminti că are ceva urgent de lucru în camera alăturată.

Sfârşit

Redactor de carte: *Vladimir Bernovschi*

Format 54x84/16. Coli tipo 13
Bun de tipar la 11.07.1994. Apărut 1994.

Tipar executat la **C.H.H.**

Noapte africană

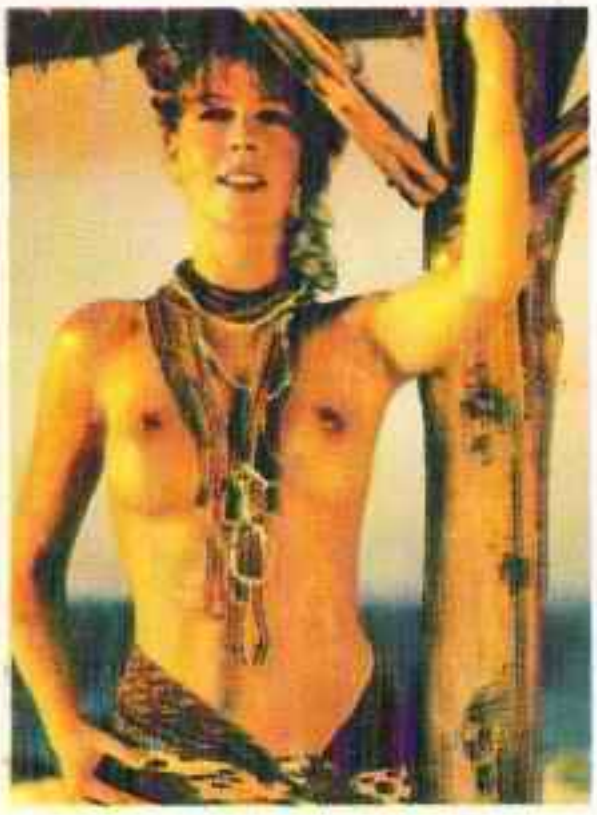

SANDRA BROWN

Eterna poveste a depăşirii pragului noncomunicabilităţii prin dragoste. „Visul american", clădit pe bani şi pe succes, odată atins, ridică întrebarea: „Ce urmează ?". Urmează *dragostea*, iubirea dulce-amară; suprema realizare a omului — ne spune autoarea acestui pasionant best-seller.

O carte a autodescoperirii şi a descoperirii *celuilalt*, scrisă într-un stil când alert, când meditativ, ca însăşi viaţa.

BEST-SELLER

ISSN: 0868-9791